

Giới thiệu Sủng Thê Của Tổng Tài

Xuất hiện trong câu chuyện ngôn tình sủng của tác giả Lục Mẫn Nhi mang tên Sủng Thê Của Tổng Tài, cô là một cô gái với tâm hồn mong manh. Vì muốn kiếm thật nhiều tiền chữa bệnh cho mẹ, bắt buộc cô phải bán đi sự trong trắng của cuộc đời mình. Cũng vì tiền, cô lại dấn thân vào một cuộc hôn nhân sai lầm và hôn phu lạnh nhạt. Tuy nhiên anh ta lại muốn giữ lấy cô mặc cho cô đang bị giày vò từ thể xác lẫn tinh thần. Cuối cùng cô sẽ trốn thoát khỏi anh hay ngoan ngoãn chấp nhận cuộc hôn nhân phù dung ấy? Và anh...chính là Tổng Tài của cô, cũng là người khiến người ta nể sợ trên thương trường lẫn cả...tình trường. Mời bạn đón đọc truyện hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Bán Tr.ình

"A, thật là xin lỗi Dương Tổng. Cô ấy đã có người đặt rồi."

"Cái gì? Vừa chào tin lại đặt ngay à?"

"Đúng vậy, đúng vậy. Xin lỗi Dương Tổng nhé! Hôm khác tôi sẽ đền bù cho ngài."

"Thôi được rồi, tôi nay tôi đến gọi Ngọc Liên tiếp nhé."

"Vâng, tôi sẽ chuẩn bị cho ngài. Chào Dương Tổng!"

Tiêu Tuy ngắt máy, bà quay sang nhìn A Mẫu và dặn dò.

-Tôi nay phải chuẩn bị cho Lạc Y chu đáo vào. Cô ta là mồi ngon để như Phục Ân Tổng Tài đấy. Lâu rồi mới có kèo thơm đến vậy.- Kéo một hơi thuốc lá, bà nhàn nhạt nói.

-Con biết rồi, bây giờ con sẽ đi ngay.

-Lạc Y đến thì dắt đến phòng V.I.P 1 luôn đi, bảo tắm rửa cho sạch sẽ. Thượng Tổng đến thì cứ bỏ đi, đến đây chúng ta không liên quan nữa.- Dụi điều thuốc, bà nhả làn khói trắng ra.

-Dạ.

A Mẫu gạt đầu rồi ra ngoài.

Tiêu Tuy nhìn xa xăm, vô định. Nếu đêm nay Thượng Tổng đến thì bà cũng được 3 nghìn tiền hoa hồng. Bà cũng không ngờ Thượng Phục Ân là một nam nhân rất kính tiếng. Chỉ vào bar uống rượu nào ngờ khi nghe nữ nhi bán "tr.ình tiết" thì lại hứng thú như thế. Và lại địa vị của Thượng Tổng đứng nhất nhì Thực Xuyên_ thành phố, nền kinh tế vững chắc của Lâm Mộc Quốc nữa cơ chứ.

-Mà thôi, mặc kệ. Có tiền thì có tất cả.

...

Sau khi vệ sinh thân thể, Lạc Y mặc áo choàng tắm ngồi bên giường. Hai tay cô siết chặt vào nhau lộ rõ vẻ lo lắng. Lạc Y nhắm mắt, hai mắt đảo liên tục. Chẳng hiểu sao bản thân cô lại cảm thấy rất hồi hộp.

Lạc Y từ nhỏ đã mất cha, hai mẹ con nương tựa nhau mà sống. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô được nhận vào làm tại tập đoàn Thượng Ân, lớn nhất cả thành phố Thực Xuyên này. Thế mà không lâu sau mẹ cô lại bị bệnh, phải nhập viện điều trị. Bây giờ mẹ Lạc Y cần phẫu thuật nhưng cô không có tiền. Túng quẫn quá, cô chỉ biết còn cách bán thứ quý giá nhất của đời mình.

Đi đến bên cửa sổ, Lạc Y ôm lấy bà vai mình. Rồi sau này cuộc đời cô sẽ đi về đâu đây?

-Trăng tròn vành vạnh, lệ sầu bi.

Phía sau Lạc Y, một nam nhân đã đứng đó từ lúc nào. Trong đêm khuya thanh tịnh, khiến Lạc Y thêm sợ hãi, cô quay người ra sau.

Phục Ân đi đến sofa ngồi xuống, bắt chéo chân. Tuy không nhìn được gương mặt anh ta nhưng nhìn vóc dáng cao lớn này cô cảm thấy rất quen.

-Lại đây!

-A...à...- Lạc Y rón rén bước đến gần bên anh.

Hai tay cô nắm chặt vạt áo. Tim đập không ngừng, cô cúi gầm mặt xuống.

Phục Ân cởi áo vest ra ném sang một bên, nới lỏng cravat, tay anh chống lên thành ghế, gương mặt không một cảm xúc nhìn cô.

-Cởi ra!

-Ồ...dạ...?- Cô ngạc nhiên ngược mặt nhìn anh.

Ánh trắng hui hắt chiếu ánh sáng mờ ảo lên gương mặt mỹ miều, nhỏ nhắn của Lạc Y. Trông cô lúc này càng ma mị, hút hồn hơn bao giờ hết.

Phục Ân đứng dậy, vóc dáng to cao của anh che lấp hẳn thân người nhỏ bé của Lạc Y. Kéo cô sát vào người, anh ngửi được mùi hương nhẹ dịu, thoang thoảng phớt qua.

-Cô muốn tôi cởi giúp sao?- Anh thấp người, thì thầm qua tai cô.

-Không...không phải...chỉ là...- Cô nhận biết giọng nói này thật sự rất quen.

Lạc Y chưa nói xong, trong tích tắc Phục Ân đã cởi áo cô ra, vứt xuống sàn. Lạc Y hoảng hốt, cô vội vã đưa tay lên che ngực. Phục Ân nhìn cô từ trên xuống dưới thăm đánh giá. Đúng là Tiểu Tuy nói không sai. Anh nghĩ bà ta chỉ thêm lời hay ý đẹp để quảng cáo hàng ngon, ai dè lại là thật. Quả như lời nói, đáng người cô rất đẹp, cả ba vòng đều nảy nở.

-Cởi áo tôi!

-...Được...

Lạc Y đưa tay gỡ từng cúc áo của Phục Ân. Khi xong, cô cởi áo somi đó ra. Khuôn ngực rắn chắc là thứ ập vào mắt cô đầu tiên.

Phục Ân tựa cằm lên vai Lạc Y, một tay ôm lấy eo, một tay mon tron lấy lưng cô. Lạc Y cảm nhận được sự cọ xát của da thịt. Rất nóng, thân nhiệt của hai người đang nóng dần theo từng phút.

-Chúng ta bắt đầu- Phục Ân cẩn nhẹ lên vành tai khiến Lạc Y rùng mình, cả người mềm nhũn như tựa hẳn vào anh.

Phục Ân nhắc bổng Lạc Y, bế cô đến giường. Đặt cô xuống, anh nhanh chóng gắt gao chiếm hữu đôi môi nhỏ xinh kia. Đúng là xử nữ, đến cả hôn cũng chẳng có kinh nghiệm, cứ cắn chặt lấy răng.

-Mèo nhỏ, thả lỏng ra.- Tiếng nói thì thầm của anh như mê hoặc Lạc Y.

Lạc Y ôm lấy cổ anh, cô hơi hé môi để lưỡi anh tiến sâu vào trong khoang miệng. Phục Ân ngấu nghiến, hôn lấy hôn để, rút tất cả mật ngọt của cô. Đôi tay hiếu kỳ của anh chạm vào ngực Lạc Y, nhẹ nhàng xoa lên đôi núm hoa. Cô cong người, môi mấp máy.

-A...a...- Tiếng kêu nho nhỏ như mèo con của cô càng khiến Phục Ân thích thú.

Anh hôn xuống cổ rồi lần xuống dưới, vục đầu vào ngực cô. Anh còn nghe cả tiếng lồng ngực Lạc Y, tim đập rất mạnh và nhanh. Cảm giác lúc này rất đặc biệt. Khác hẳn những người con gái khác.

Lạc Y thở gấp, hai má cô nóng ran, cả người như rực lửa. Phục Ân cho tay xuống dưới, nhẹ tách hai chân của cô ra. Lạc Y giật bắn người, vội vã ngồi dậy.

-Anh...anh...từ từ đã...

Phục Ân cởi bỏ những thứ còn vướng bận trên người ra. Anh nâng cầm cô lên rồi nói.

-Tôi đến đây, bỏ 30 nghìn không phải để chơi trò mèo vờn chuột với cô. An phận mà nằm đấy hưởng đi.

Phục Ân lại đẩy Lạc Y xuống nhưng lúc này anh nhanh như cắt đã ở giữa hai chân cô. Tiếp tục hôn lên môi Lạc Y, lúc này Lạc Y thấy rất khác, có vật gì ấm nóng chạm phía ngoài hoa huyệt. Tay cô ôm lấy tấm lưng rộng lớn của anh, cảm nhận hai thân thể đang quấn lấy nhau.

Phục Ân cho vật ấm nóng ấy từ từ vào bên trong Lạc Y. Anh hơi cong môi vì nó rất khít.

-A...đừng...anh...đau quá...đau...

Nước mắt Lạc Y tuôn xuống như mưa. Cơ thể đau đớn như thể bị xé ra làm trăm mảnh. Móng tay cô bám mạnh vào lưng anh đến nổi bật máu. Tiếng nấc cũng nhẹ vang lên.

-Cô đau lắm sao?

Lạc Y không trả lời, chỉ gạt đầu, nước mắt tiếp tục giàn ra hai bên.

-Một lúc nữa sẽ hết.- Anh cúi đầu, hôn nhẹ lên những giọt nước mắt của cô.

Ôm lấy cơ thể mềm mại, bé nhỏ vào lòng. Lúc đầu anh còn nung tay vì cô đau mà đau thì sẽ khóc, anh lại ký những người con gái nào khóc trước mặt mình. Đến một lúc sau, anh càng hoạt động nhanh và mạnh hơn.

-A...dừng lại đi...tôi xin anh...a...a...

-Dừng lại? Cô đã mất rồi, còn tiếc gì.

-Nhưng tôi đau, nó rất quá...

-Tôi đã nói rồi, ban đầu là thế, chốc sau sẽ quen.

Lạc Y đưa tay lên che miệng để tiếng nấc của mình không phải phát ra lớn hơn. Phục Ân bây giờ mắt kiểm soát, mặc kệ hiện tại cô đau đớn thế nào, anh chỉ cần biết thỏa mãn bản thân mình ngay lập tức. Rất lâu sau đó, Phục Ân bỗng càng ôm chặt lấy Lạc Y, cả người anh gồng lên, gân xanh cũng hiện trên tay rất rõ. Lúc này, Lạc Y cong người hơn bao giờ hết, cơ thể cô cứ giật lên.

Phục Ân nằm gục xuống bên cô, ôm lấy nữ nhân thật chặt vào lòng như sủng vật.

Sáng sớm tỉnh mơ, ánh nắng len lỏi qua rèm cửa ánh lên gương mặt bầu bĩnh của Lạc Y. Cô hé hai mắt, cả người mất hết sức lực. Bụng dưới cực kỳ đau, ê ẩm cả lên. Nam nhân bên cạnh cũng biến mất.

Đêm qua đâu phải anh muốn cô một lần đó. Lạc Y vừa chớp mắt một lúc thì anh lại cho cô lâm trận, những bốn năm lần. Cố gắng ngồi dậy, Lạc Y thấy trên tủ đầu giường là một mảnh giấy và một sấp tiền.

"Trên bàn là 40 nghìn, 30 nghìn là tiền của tr.ình tiết còn 10 nghìn là phần thưởng của cô.

Kí tên: PA"

-PA? Nét chữ này...

Lạc Y xanh mặt, cô há hốc mồm. Là nhân viên phòng kế toán đôi khi gặp cấp trên nên cô biết rất rõ chữ viết của...sếp...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tổng Tài Nhớ Nhưng

Hôm nay khá là mệt mỏi, đến tận bây giờ Lạc Y vẫn bị hành vì đêm qua, thân dưới đau nhức chẳng chịu được. đành xin nghỉ một ngày vậy, biết thế nào đây.

Đứng trước phòng bệnh của mẹ mình, Lạc Hy hít một hơi thật sâu rồi vào trong. Cô nhẹ nhàng đóng cửa và đi đến bên bà Niên, mẹ cô.

-Hôm nay con mua cháo cá chỗ mẹ thích đây nè.- Cô cười tí cả mắt.

-Hôm nay con không đi làm sao?

Bà Niên cố ngồi dậy, Lạc Y thấy vậy liền đỡ bà.

-Nay con thấy mệt quá, chẳng còn sức lực.

-Ừ, mệt thì con nghỉ đi, đừng cố sức làm gì.- Bà hiền từ nắm lấy tay cô.

-Mẹ!- Lạc Y sụt sùi.- Ngày mai mẹ phẫu thuật nha, con có tiền rồi...mẹ có thể phẫu thuật rồi đó...- Cô chọt rớt nước mắt.

-Tiền đâu ra mà con bảo mẹ phẫu thuật chứ?- Bà Niên nhíu mày.

-Con...con vừa đi mượn...cả đêm...đủ để mẹ phẫu thuật và lo tiền sinh hoạt của mẹ.

-Con gái ngốc! Con mượn tiền người ta rồi tiền đâu mà trả? Mẹ lớn tuổi rồi, không nhất thiết phải sống đâu. Con trả lại người ta đi.

-Mẹ! Mẹ thương con chứ? Chỉ cần được sống với mẹ, có bất kể chuyện gì Y Y cũng không quan tâm đâu.- Cô nức nở ôm lấy bà Niên.

-Được, được rồi. Mẹ sẽ phẫu thuật, bảo bối đừng khóc nữa.- Hôn nhẹ lên trán cô, đứa con gái đáng thương của bà.

-Mẹ ăn cháo nha!- Lạc Y lau hai hàng nước mắt, cô đứng dậy lấy cháo vào bát.

Niên Thụy nhìn theo bóng dáng của Lạc Y. Tội nghiệp con bé, một mình phải gánh cả kinh tế của gia đình. Tâm tâm của bà lúc này chỉ cầu mong, sau này Lạc Y sẽ có được tấm chồng vừa yêu thương chiều chuộng lại vừa có cửa ăn cửa để, chẳng cần nhiều, đủ để Lạc Y sống qua ngày là đủ lắm rồi.

-Mẹ ăn cháo đi, con đi mua sữa, trong tủ đã hết rồi.

-Uhm con đi đi.

-Dạ, mẹ chờ con xíu nha.

Lạc Y ra ngoài, vừa đi cô vừa suy nghĩ. Giọng nói đó, nét chữ đó và cả chữ ký đó nữa đều rất quen. Nhưng không lẽ Thượng Tổng lại lui tới chỗ đó sao? Và lại anh ấy đã đi công tác từ chiều hôm qua rồi mà. Cô lắc lắc đầu, có lẽ là cô nhầm thôi, chắc chắn không phải anh ấy đâu.

...

Thượng Phục Ân ngồi bên bàn làm việc, hai mắt nhìn vô định, suy nghĩ mông lung. Anh không ngờ nữ nhân đêm qua là Lạc Y _ nhân viên phòng kế toán. Vừa chiều qua anh gặp cô vẫn điềm tĩnh mà. Hôm nay chắc là cô phải nghỉ một ngày rồi.

Mà vì sao cô lại bán tr.ình chứ? Chỉ bán 30 nghìn không hơn không kém. Một cô gái vừa có sắc, dáng người hoàn mỹ và cả khối óc thông minh như thế cũng có thể bán với giá 150 nghìn. Lí do gì cô hạ mình đến vậy.

___ Hồi tưởng ___

Phục Ân mở mắt, điều đầu tiên anh cảm nhận là một thân người mềm mại, nhỏ nhắn đang nằm trong vòng tay mình. Chính anh cũng khá bất ngờ vì đó là Lạc Y _ cô gái có tiếng trong cả công ty vì "cưa khó đổ", rất nhiều chàng trai không thể phạm vào. Cô bây giờ trông như con mèo nhỏ, tay ôm lấy hông của anh. Phục Ân như có mặt ngọt trút vào tim, ghé vào tai cô và vuốt ve gương mặt hồng hào ấy, anh thì thầm.

-Lạc Y, đêm qua khổ thân cô rồi.

Nhẹ nhàng rời khỏi giường, chủ yếu không để nữ nhân thức giấc. Anh vào nhà vệ sinh thay áo phục và chỉnh đốn lại裳 hoàng. Khi ra ngoài, Phục Ân để một sấp tiền trên tủ đầu giường và một mảnh giấy. Anh cúi xuống, hôn nhẹ lên trán cô.

-Tôi mong em sẽ nhận ra tôi, kể cả...những kỷ niệm đẹp đêm qua.

Phục Ân nhanh chóng ra ngoài, trả lại không gian yên tĩnh cho căn phòng. Xuống quầy lễ tân gặp Tiêu Tuy, anh đưa cho bà ta 4 nghìn rồi quay đi.

-Phần thưởng.

Phục Ân lấy điện thoại gọi cho một số quen thuộc. Không lâu sau bên kia nhắc máy.

"Tôi nghe đây Thượng Tổng!"

"Việc ở công ty vẫn ổn chứ?"

"Ngài vừa đi công tác một ngày mà đã rồi um lên, chủ yếu là phòng kế toán."

"Phòng kế toán thế nào?"

"Hôm nay Lạc Y xin nghỉ phép một ngày, bây giờ những nhân viên còn lại đang chia việc cho nhau làm để không xảy ra trục trặc, trễ nải việc gì."

"Cô ấy có nói lý do không?"

"Cô ấy bảo mệt mỏi trong người, sức khỏe không tốt, tạm nghỉ một ngày."

"Được rồi, công ty giao lại cậu quản lý, tuần sau tôi về."

"Vâng, chào Thượng Tổng."

Thượng Phục Ân khẽ cong môi. Quả thực không ngoài suy đoán của anh, cô thế nào cũng sẽ nghỉ một ngày. Để điện thoại sang một bên, anh nhường mầy và bắt đầu vào công việc đang dang dở.

...

-Cô ký vào đi, ngày mai chúng tôi sẽ tiến hành phẫu thuật cho bà ấy.- Bác sĩ đưa cho Lạc Y một tờ giấy.

-Vâng!- Lạc Y ký tên vào và mỉm cười.- Mong bác sĩ giúp đỡ.

-Bây giờ cô có thể đi đóng tiền cho ca phẫu thuật, hoàn thành mọi thủ tục.

-Tôi cảm ơn bác sĩ nhiều lắm ạ.

Lạc Y nhẹ nhõm trong người, cô ra ngoài thực hiện mọi thủ tục để mẹ cô được phẫu thuật nhanh chóng. Chỉ cần qua ngày mai, mọi trở ngại sẽ không còn nữa.

Quay lại phòng bệnh, Lạc Y nhìn Niên Thụy đang say giấc. Lòng cô chợt quặn thắt, rất đau. Mũi bắt đầu cay cay, hai hàng nước mắt của cô tuôn ra. Thâm tâm của cô lúc này đau đớn hơn bao giờ hết. Thứ duy nhất mà mẹ cho cô, cô không thể giữ được. Sau này mẹ cô phải nhìn mặt người khác như thế nào đây? Còn mặt mũi gì nữa chứ.

Chợt điện thoại Lạc Y reo lên, cô nhấc máy khi thấy số của trưởng phòng.

"Em nghe đây chị!"

"Mai em nhớ đi làm lại nha, thiếu em mọi thứ rồi mù lên rồi."

"Dạ, em chỉ xin nghỉ hôm nay thôi, mai em đi làm lại."

"Em nghỉ cũng chẳng sao nhưng việc bị trì hoãn như vậy chị chỉ sợ em sẽ bị mắng đó."

"Mai em làm lại mà!"

"Được rồi, vậy thôi nhé. Chị đi ăn đã."

"Dạ, chào chị."

Lạc Y đứng bên cửa sổ nhìn dòng người tấp nập ở dưới. Cô suy nghĩ sâu xa. Nếu thật nam nhân đêm qua là Thượng Tổng thì sao đây?

"Không sao đâu Lạc Y, dù gì cũng là mua bán. Qua hết cả rồi, dù là ai cũng sẽ chẳng liên quan nữa."

...

Cửa phòng làm việc của Phục Ân bật mở. Trước cửa, một cô gái ăn mặc thoáng mát, bó sát người tôn lên từng đường cong hoàn hảo của cô. Đi vào trong và nhẹ nhàng đóng cửa lại. Cô ta bước đến ôm lấy Phục Ân và hôn lên má anh.

-Anh yêu, nhớ anh quá cơ.

-Lâm Mỹ, em đến đây làm gì?- Anh nhíu mày.

-Chẳng phải em đã nói rồi sao. Người ta nhớ anh muốn chết.- Lâm Mỹ chu môi nũng nịu.

-Anh biết rồi!- Phục Ân gỡ tay cô ra.- Anh còn phải làm việc.

-Anh à! Hôm nay em...- Cô ngồi lên đùi anh, một tay ôm cổ, một tay vuốt lấy gương mặt anh tú.- Em muốn gần anh.

-Anh bận rồi, hôm nay không hứng. Em về đi!- Phục Ân đẩy Lâm Mỹ ra.

-Anh sao vậy? Nay anh lạnh nhạt thế?- Cô ấy mím môi.

-Đừng để anh lặp lại một lần nữa.- Không đoái hoài đến Lâm Mỹ, Phục Ân tiếp tục dán mắt vào laptop.

-Được rồi, em về đây.- Lâm Mỹ tức tối ra ngoài.

Phục Ân tựa người ra sau ghế bành. Chưa lúc nào anh lại muốn gặp Lạc Y như thế này. Tâm trí cứ hiện lên gương mặt hồng hào của cô thì anh bỗng hơi cong môi tạo ý cười, tâm tình lại cực kỳ tốt.

Hiện tại muốn về nước quá! Không biết khi biết anh là người ở cùng với cô đêm đó thì cô sẽ phản ứng ra sao đây? Chỉ cần nghĩ đến Lạc Y, lòng anh lại hưng phấn vô cùng. Chẳng hiểu thế nào mà cứ nghĩ đến cô ấy.

Trong lòng chợt vui vui nhưng sắc mặt của anh vẫn căng thẳng mãi không thôi...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thổ Lộ

Lạc Y đi làm trở lại. Cô mang tài liệu đến phòng Phó Tổng. Đi ngang những nam nhân viên, họ đều hau háu hai mắt nhìn cô.

-Này, công nhận công ty này thấy có mỗi Lạc Y là đáng bốc nhất thôi đó.- Nhân viên 1.

-Đúng đó! Cao ráo, 3 vòng đầy đặn cả gương mặt xinh như hoa nữa.- Nhân viên 2.

-Cậu tưởng tượng xem, khi qua đêm với cô ấy thì ra sao nhỉ?- Nhân viên 1 xoa cằm.

-Cô ấy đầu dễ dãi như những đứa con gái bình thường.- Nhân viên 2 bĩu môi.- Nhắc mãi, tối nay lại về hành bạn gái cho xem.

Cả hai nhìn nhau cười khúc khích.

-E hèm..

-O...trưởng phòng!- Hai người đồng thanh, cúi đầu.

-Đến đây làm hay bàn chuyện linh tinh?- Dật Dấn nhún mày.- Mau tập trung vào chuyên môn đi.

-À...dạ...

Dật Dấn cũng mang tài liệu đến phòng Phó Tổng, cùng lúc Lạc Y mở cửa bước ra.

-Em chào anh!- Cô mỉm cười.

-Chào em, Lạc Y.- Dật Dấn cũng nở nụ cười.- Nghe nói hôm qua em bệnh à?

-Dạ, nay đỡ hơn rồi anh.

-Nhớ ăn uống đầy đủ, cả uống thuốc nữa cho mau khỏi nha.- Anh ân cần nhắc nhở.

-Cảm ơn anh! Thôi, em đi trước đây.- Cô cúi chào.

-Chào em!

Lạc Y bước đi. Dật Dấn nhìn theo bóng cô, khi nào khuất hẳn thì mới vào trong.

Về phòng làm việc, để tài liệu lên bàn, cô tập trung vào công việc của mình. Khi thấy trưởng phòng đang đi qua thì cô đứng dậy gọi.

-Chị Phúc!

-Có gì không Lạc Y?- Ý Phúc quay lại nhìn cô.

-Hôm nay em làm cả giờ giải lao nhé. Mọi việc em sẽ hoàn thành nhanh nhất. Nay là ngày mẹ em phẫu thuật, em muốn đến bệnh viện sớm một tí.

-Được, xong việc thì em cứ về đi.- Ý Phúc gật đầu.

-Dạ, cảm ơn chị!- Cô cười tí mắt.

-Được rồi, không có gì đâu. Chị đi đây.

Lạc Y ngồi xuống, cô tập trung hết mức có thể hoàn thành cho xong việc của mình. Mở sắp tài liệu, đang vạch tìm thứ cần thiết thì chữ ký to đùng của Phúc Ân ập vào mắt cô.

-PA? Phía dưới chữ ký có cả ký tự PA...

Tay Lạc Y run run chạm vào nét chữ. Đúng là chữ ký này, không nhầm lẫn đi đâu được. Vội vã đóng tài liệu lại, sắc mặt cô trắng bệch, không còn chút máu.

Người đem đồ đích thực là Thượng Tổng. Không nhầm, Lạc Y chắc chắn bản thân mình không nhầm nữa. Thảo nào cô lại thấy đáng người và giọng nói ấy rất quen. Có phải anh ta đã thấy mặt cô rồi không? Sau này vào công ty chạm mặt nhau thì thế nào đây?

Lạc Y lo lắng, hai tay siết chặt vào nhau. Trên trán cô lấm tấm mồ hôi mặc dù đang ở trong phòng lạnh.

-Lạc Y...Lạc Y...- Ý Phúc lay vai cô.

-Dạ?- Lạc Y giật mình.- Chị gọi em!

-Đến giờ dùng cơm trưa rồi, em suy nghĩ gì mà chăm chú vậy?

-Không...không có gì đâu chị. Chúng ta ra ngoài ăn thôi.

Lạc Y nhanh chóng kéo Ý Phúc ra ngoài. Ý Phúc nhũn mảy thắc mắc: "Con bé này, suy nghĩ gì mà đắm chiêu vậy không biết."

Sau khi dùng bữa trưa, Lạc Y quay lại văn phòng, tiếp tục với công việc. Hôm nay bất kể giá nào cô cũng phải về sớm vào bệnh viện với mẹ. Không biết mẹ cô phẫu thuật ra sao rồi.

...

Phục Ân đứng trước gương chỉnh lại âu phục. Hôm nay lại họp, ngày nào cũng họp, không họp thì họp đồng vây quanh. Các công ty ở ngoài nước đều yêu cầu Tổng Đốc đi ký hợp đồng bằng không anh đã gọi Phó Tổng đi rồi. Biết bao nhiêu việc đồ đôn. Lần này công tác về lại phải sắp xếp một mớ giấy tờ hỗn độn.

Ông nội sức khỏe yếu, ba mẹ anh lại qua đời sớm do tai nạn giao thông. Tốt nghiệp đại học vừa xong, Phục Ân đã bị bắt vào điều hành cả một tập đoàn lớn. Công việc thì bù đầu bù cổ. Khổ nỗi sao nam nhân 30 tuổi như anh đây vẫn chưa tìm được vợ. Đã vậy nội cứ mãi hối thúc.

Reeng...Reeng...

"Con nghe đây nội!"

"..."

"Cưới? Không đời nào."

"..."

"Con chẳng cưới một người không quen biết."

"..."

"Nội cứ dưỡng sức đi, khi nào thích hợp con sẽ đưa cô ấy về."

"..."

"Hôn ước gì chứ? Thời buổi nào rồi mà còn chuyện bắt cưới nữa vậy nội."

"..."

"Thôi thôi được rồi! Con sẽ suy nghĩ lại."

"..."

"Nội cứ lấy tính mạng ra mà đe dọa con mãi."

"..."

"Chào nội!"

Vừa ngắt máy xong, Phục Ân ném điện thoại lên giường.

Bực bội! Cái gì mà hôn ước mấy chục năm ở đây nữa chứ. Hmmm, càng nghĩ càng nuốt cục tức không trôi. Hôn lễ sắp đặt gì, toàn chuyện nhảm nhí. Thích ai, yêu ai thì cưới thôi, ở đó mà ép buộc.

Phục Ân bực dọc với lấy cặp tã ra ngoài. Đến cả cuộc sống riêng tư cũng bị quản thúc. Toàn chuyện không đâu.

...

Lạc Y ngồi bên giường bệnh của Niên Thụy. Vừa phẫu thuật xong chắc bà mệt mỏi lắm. Nắm chặt tay Niên Thụy áp lên mặt, Lạc Y chăm chú nhìn bà đang say giấc.

-Mẹ ngủ ngon nhé! Phẫu thuật đã thành công rồi, chỉ cần mở mắt ra mẹ sẽ không còn thấy đau. Mẹ không đau thì Y Y sẽ không đau lòng chút nào nữa.

Đưa tay lên lau hàng nước mắt, Lạc Y cố gắng mỉm cười.

-Từ nay Y Y sẽ sống mãi với mẹ, chăm sóc cho mẹ. Con không muốn đi đâu nữa đâu.

"Xin lỗi mẹ! Con gái bất hiếu quá!"

Chưa lúc nào Lạc Y lại khinh thường bản thân của mình như lúc này đây. Thật nhớ nhức! Những thứ hiện lên trong đầu cô sau đêm đó như là một vết nhơ không bao giờ rửa sạch. Ước gì đó chỉ là giấc mơ, một giấc mơ thật kinh khủng. Lạc Y không trách ai cả, cô chỉ trách số phận của mình sao quá trắc trở. Mong rằng Thượng Tổng sẽ không nhớ đêm đó, tốt hơn là không nhận ra cô. Mọi chuyện hãy cứ trôi qua một cách êm êm, đừng ai khơi gợi lại nữa.

Cốc...Cốc...

Lạc Y đứng dậy, cô đi đến và mở cửa ra.

-A...anh Dần!- Cô mỉm cười.

-Anh đến thăm bác gái đây.- Dật Dần đưa giỏ quà lên.

-Dạ, anh vào trong đi.

Lạc Y đứng nép sang một bên cho Dật Dần vào. Anh đến bên giường bệnh cùng lúc Niên Thụy vừa thức giấc.

-Chào bác!

-Dần hả con, con đến lúc nào thế?

Niên Thụy định ngồi dậy. Lạc Y thấy vậy liền đi đến đỡ bà, Dật Dần cũng phụ một tay.

-Con vừa đến thôi. Bác sao rồi? Vừa mổ xong chắc còn đau lắm.

-Cũng êm cả con à. Cảm ơn con đến thăm bác nhé!

-Có gì đâu bác, chúng ta biết nhau lâu lắm rồi, con xem bác như người thân vậy mà.

Niên Thụy mỉm cười với anh rồi quay sang Lạc Y.

-À Y à!

-Dạ, con đây mẹ.- Lạc Y lấy cốc nước đưa cho Dật Dần.- Anh uống đi.

-Cảm ơn em

-Con ra ngoài mua một ít trái cây đi, tự nhiên mẹ thèm quá.

-Mẹ muốn ăn loại nào?- Lạc Y ngồi xuống bên bà.

-Loại nào cũng được, thấy gì ngọt ngọt thì con mua nhé.- Bà mỉm cười.

-Dạ, vậy con đi đây. Anh Dần ngồi chơi với mẹ em nhé.

Lạc Y nói rồi lấy chiếc túi nhỏ và ra ngoài. Cô vừa đóng cửa lại thì Niên Thụy nói với Dật Dần.

-Con đi theo Y Y hộ bác, để con bé đi một mình bác không yên tâm cho lắm.

-Bác ở một mình ổn chứ?- Anh hỏi.

-Ổn mà, con mau đi theo Y Y đi, con nhỏ đi mất bây giờ.- Bà xua tay.

-Dạ, con và Lạc Y sẽ quay lại ngay.

Dật Dần ra ngoài. Dò ngó xung quanh, thấy Lạc Y đang đứng trước thang máy thì anh chạy đến.

-Lạc Y, chờ anh với.

-Sao anh lại ra đây? Không ở lại với mẹ em sao?

-Anh...anh cũng đi mua một chút đồ ý mà.- Anh cười trừ, tay gãi gãi đầu.

-Dạ!

Lạc Y và Dật Dấn đi ra khỏi bệnh viện, cô cùng anh trên đường đi đến siêu thị mini gần đây.

Dật Dấn liếc mắt nhìn trộm Lạc Y. Tim đập mạnh liên hồi không ngừng nghỉ. Miệng anh cứ mấp máy như muốn nói gì đó nhưng không biết mở lời như thế nào.

-Lạc Y!

-Dạ? Anh gọi em!- Lạc Y nhìn anh.

-Anh và em biết nhau cũng lâu rồi nhỉ.

-5 năm rồi đấy anh, từ lúc em còn là sinh viên cơ.- Cô cười títt mắt.

-Lâu quá nhỉ? Anh muốn nói với em chuyện này.- Dật Dấn mím môi.

-Anh nói đi.

-Dù có như thế nào...chúng ta vẫn là bạn chứ?

-Anh hỏi lạ vậy? Sao lại là "dù thế nào"? Sao "vẫn là bạn"?- Cô nhúu mày, không khỏi thắc mắc.

Dật Dấn dừng bước, anh quay sang đối mặt với Lạc Y. Nắm lấy hai tay cô, anh cố hết sức, lấy tất cả can đảm nói ra.

-Lạc Y à...anh...anh thích em!

-Dạ?..

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tổng Tài Trở Về

Một tuần nhanh chóng trôi qua. Niên Thụy sau phẫu thuật đã khỏe hơn rất nhiều nên đã được xuất viện, Lạc Y có thể yên tâm đi làm rồi.

Lạc Y vẫn cứ suy nghĩ về câu nói của Dật Dấn. Thực sự cô chỉ xem anh như anh trai thôi. Không biết cô từ chối thẳng thừng như thế anh có buồn không nữa.

_____ Hồi tưởng _____

-Lạc Y à...anh...anh thích em.

-Dạ?- Lạc Y giật mình rút tay khỏi tay anh.- Anh đừng đùa với em.

-Anh không đùa, anh nói thật đấy.

-Dấn à! Em xin lỗi...nhưng...em chỉ xem anh như là anh trai của em thôi.- Lạc Y mím môi.

Không gian chợt lắng xuống. Dật Dấn cho hai tay vào túi, anh khẽ cong môi cười nhẹ.

-Không sao, anh vẫn chờ em mà. Có lẽ anh nói sớm quá nên em chưa suy nghĩ được.

Lạc Y im lặng, không thể nói nên lời. Cô không xứng với anh, anh là người con trai tốt, cô không thể để anh bên cạnh một đứa con gái hư hỏng như cô. Anh sẽ hận cô lắm.

Thang máy đang đi đến tầng 3 và dừng lại. Bây giờ mọi người đều ra ngoài hết chỉ còn mình Lạc Y. Cô ấn nút để lên tầng 20. Cửa thang máy đang khép lại bỗng dừng lại mở ra. Lạc Y mở to hai mắt khi thấy Thượng Tổng _ Thượng Phục Ân bước vào.

Đứng nép vào một góc, cô cúi gầm mặt, cơ thể bất chợt rét run không khỏi. Hai tay ôm chặt sấp tài liệu vào lòng, hai chân cứ run rẩy như không muốn đứng vững. Tại sao lại gặp anh ta ở đây kia chứ? Số cô đen đui quá vậy. Thượng Tổng có vẻ không nhìn ra cô là ai, anh ấy không hề biết gì đến cô. Vậy đi, có thể thì tâm trí Lạc Y mới được thư thả vài phần.

Khi vừa đến tầng 20, Lạc Y nhanh chóng chạy trốn, bước vội ra ngoài.

-Lạc Y!

Lạc Y sững người, cô nuốt nước bọt cái ực. Rụt rè quay người lại, cô không dám nhìn anh lấy một lần.

-Thượng...Thượng Tổng gọi tôi.

-Cô làm rơi giấy tờ.- Phục Ân đưa sấp tài liệu cho cô.

-A...cảm ơn Thượng Tổng.

Sau khi nhận lại, Lạc Y vội vã chuồn đi mất hút. Về phòng làm việc, cô để tài liệu lên bàn và ngồi phịch xuống. Đưa tay lên ôm hai má nóng ran, cô lẩm bẩm

-Ồn rồi Y, anh ấy không hề nhận ra...không hề...

Thở hắt ra một cái, Lạc Y quay lại với công việc của mình. Đến ca chiều, bao nhiêu thứ vẫn cứ vây lấy cô, như ong cả đầu. Một lúc sau điện thoại bàn của cô reo lên.

"Xin chào, Kiều Lạc Y nhân viên phòng kế toán xin nghe ạ."

"..."

"Chị gọi em sớm vậy, em vẫn chưa tính nữa đây."

"..."

"Để một chút nữa em gửi cho chị số tiền cần lấy để trả cho công nhân qua mail nha."

"..."

"Vâng còn hôm trước em gửi mã qua cho chị đó, chị nhập vào thì mới mở được ấy."

"..."

"Chào chị ạ!"

Vừa ngắt máy, Lạc Y lại có thêm một cuộc gọi khác.

"Xin chào, Kiều Lạc Y nhân viên phòng kế toán nghe ạ."

"Y oi, Thượng Tổng gọi em đến phòng làm việc kia, mang cả bảng số liệu đợt rồi nữa."

"Dạ, mà ngay bây giờ luôn à chị?"

"Ừ em, chẳng biết có trực trực gì không, chị lo quá."

"Chắc không có gì đâu chị."

"Vậy thôi em đi đi, chị làm việc tiếp."

"Vâng!"

Lạc Y tìm kiếm tài liệu rồi vội vã mới ra ngoài. Đến thang máy, cô ấn tầng cao nhất. Khi cánh cửa thang máy vừa mở thì cũng là lúc một cảm giác rợn tóc gáy bủa vây lấy cô.

Ở tầng này chỉ có mỗi phòng Tổng Tài và Phó Tổng nhưng nằm ở hai hướng khác biệt. Rẽ sang phải, Lạc Y đi thẳng đến phòng Tổng Tài. Dừng chân trước cửa, cô đưa tay lên nhẹ nhàng gõ.

Cốc...Cốc...Cốc

Cánh cửa bật mở, vừa thấy Phục Ân, Lạc Y liền cúi đầu chào.

-Chào Thượng Tổng!

-Uhm, cô vào đi.

Đội Lạc Y vào trong rồi Phục Ân đóng cửa, tiện tay anh ấn khoá lại. Đi đến sofa, anh ngồi xuống ghế và bắt chéo chân. Đưa mắt nhìn Lạc Y đang đứng trước mặt mình, anh điềm điềm nói.

-Cô Kiều đến trễ nhì!

-Xin lỗi ngài vì sự chậm trễ của tôi.

Lạc Y siết lấy tài liệu ôm chặt trước ngực. Đôi môi nhỏ xinh mím lại, sắc mặt vô cùng căng thẳng.

-Đưa tài liệu cho tôi.

Lạc Y ngoan ngoãn đi đến gần Phục Ân và đưa tài liệu cho anh. Vô tình cúc đầu của chiếc áo somi bị bung ra. Lạc Y thót cả tim, hai má cô ửng đỏ.

-Xin lỗi Thượng Tổng!

Cô quay lưng về phía anh và cài lại cúc áo. Do cứ hấp tấp nên loay hoay một lúc cô vẫn không cài lại được. Lạc Y nhú mày. Sao lại dở chứng ngay lúc này cơ chứ.

Phục Ân đi đến sau cô. Nắm lấy tay Lạc Y, cúi thấp người xuống thì thầm qua tai.

-Cần tôi cài giúp không?

-Thượng...Thượng Tổng...tôi...tôi tự cài được.

-Cô ngại gì? Chẳng phải lần đầu của cô thuộc về tôi rồi sao?

Tay ôm lấy eo Lạc Y, anh kéo cô sát vào người. Lạc Y cảm nhận được hơi ấm từ anh, cô bần rần cả người.

-Anh...anh nhận ra tôi?

-Sao lại không?

-Ồ...

Lạc Y như bất động, cô chẳng còn sức lực chống lại anh.

Phục Ân kéo Lạc Y đến sofa, để cô ngồi trên đùi mình, anh ôm nữ nhân nhỏ bé chặt vào lòng. Áp mặt vào tóc cô, anh hít nhẹ hương thơm dịu êm thoang thoảng.

-Thượng Tổng à...anh...anh làm ơn...buông tôi ra.

-Cô làm tôi thích thú rồi đấy Lạc Y.

Phục Ân áp môi hôn Lạc Y, đôi tay hư hổng của anh cũng nhanh chóng lặn vào trong áo. Nhanh như cắt, anh cởi bỏ áo somi và cả áo con của cô. Lạc Y chống cự, cô cố đẩy anh ra. Nhưng cô càng phản kháng thì Phục Ân càng gắt gao muốn chiếm lấy cô. Bí đường quá, Lạc Y chỉ còn cách cắn vào môi anh. Thoáng bất ngờ, Phục Ân liền rời khỏi môi cô.

Lạc Y lúc này đang khóc, khóc rất nhiều đến nỗi nấc nghẹn. Cô vỡ òa ra như một đứa con nít choàng tay ôm chặt lấy cổ anh.

-Thượng Tổng, tôi xin anh...tôi xin anh mà...

-Lạc Y, cô sao thế?- Anh nhú mày ôm lấy eo cô.

-Tôi van xin anh...tôi không muốn...hức...không muốn một chút nào cả.

-Được rồi, được rồi. Tôi không tiếp tục nữa.- Anh vỗ vỗ lưng cô.

-Anh đừng xem tôi như gái đ.ỉếm được không?...Tôi chẳng phải bán thân để anh làm vậy. Tôi không biết ở tôi có điềm nào làm anh hứng thú đến thế. Tôi cũng không phải loại con gái hư hỏng mà anh muốn tìm thì tìm, muốn vứt thì vứt.

Lạc Y đứng dậy, cô nhấc áo lên vừa định mặc vào thì một vòng tay rắn chắc ôm lấy cô, thật chặt.

-Em cứ yên tâm! Tôi đã lấy của em một thì tôi sẽ trả lại mười. Cũng như tôi cởi được chiếc áo này thì tôi sẽ mặc lại cho em những bộ váy khác, lung linh hơn, lộng lẫy hơn.

Lạc Y cười nhạt, đưa tay lên lau nước mắt, cô gỡ tay anh ra.

-Cảm ơn Thượng Tổng, nhưng đó là sự trao đổi, mua bán giữa tôi với anh. Chúng ta bây giờ chẳng dính líu gì nữa đâu. Mong anh hãy tìm một cô gái phù hợp hơn tôi.

Lạc Y mặc lại áo. Sau khi chỉnh chu lại裳 hoàng thì cô quay đi. Bỗng một câu nói phía sau vang lên khiến cô dừng bước.

-Kiều Lạc Y! Tôi muốn cưới em.

Lạc Y đỏ mặt, cô ngạc nhiên tới độ đến nỗi không nói thành lời. Phục Ân kéo tay Lạc Y, anh nhìn thẳng vào mắt cô rồi hôn nhẹ lên trán.

-Anh muốn cưới em! Thật đấy...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Hảo Tử Muội _ Duy Tuệ Mẫn

-Anh muốn cưới em! Thật đấy!- Anh ghì chặt vai cô.

Lạc Y sốc nặng, cô không nghe lầm chứ? Hai tay run run, gương mặt thì bất thần đến tột đỉnh. Tim Lạc Y bây giờ đập liên hồi, rất mạnh. Lùn bùn hai bên tai, phải mất rất lâu sau đó cô mới tiếp thu được những gì anh nói.

-Anh...đang đùa sao?- Cô mở to mắt nhìn Phục Ân.

-Anh không đùa!- Anh gần từng chữ.

Lạc Y im lặng và suy nghĩ thật lâu. Cô không hiểu nổi anh cần gì và muốn gì ở mình trong khi chính bản thân cô chỉ là con gái của một gia đình không mấy khá giả. Lạc Y biết rất rõ mình không xứng với anh, cô cũng biết vị trí hiện tại và sau này của cô đang ở mức độ nào. Có lẽ đó chỉ là một lời an ủi bởi tâm hồn lẫn lí trí của cô bây giờ đã rạn nứt mãi rồi.

-Thượng Tổng, cảm ơn anh.- Lạc Y gạt tay anh.- Cảm ơn vì lời an ủi vô thực ấy. Tôi biết chúng ta là hai đường thẳng song song không thể giao nhau được. Và lại, tiền của anh tôi đã nhận và lần đầu của tôi cũng được anh đổi lấy. Tôi nghĩ mọi chuyện nên kết thúc ở đây thôi. Chào anh!

Lạc Y quay lưng bước ra ngoài. Cô đưa tay lên lau nước mắt. Số phận sao cứ lận đận mãi thế! Biết bao giờ mới có một người vì cô thật lòng đây? Biết bao giờ có một người bỏ qua hết tất cả lỗi lầm và chấp nhận con người của cô bây giờ? Lạc Y lo sợ, cô sợ cuộc đời của mình chẳng biết trôi dạt về đâu.

-Vết chàm hình đôi cánh màu tím sao? Kiều Lạc Y, đó là đặc điểm trên cơ thể em à?- Phục Ân trầm ngâm, chìm vào suy nghĩ riêng.

...

Dật Dấn đứng trước ngõ nhà Lạc Y. Trời đã chập tối rồi, giờ ra ca cũng qua lâu sao đến bây giờ vẫn chưa thấy cô về. Anh lo lắng dùng ngồi không yên, hai mày nhíu lại như sắp chạm vào nhau. Đưa tay lên xem đồng hồ, anh lắc đầu rồi tiếp tục đi tới đi lui. Một lần nữa xem đồng hồ, anh bất an mím chặt môi.

Phía xa xa Lạc Y đang thoắt thẩn bước về. Cô cứ đi mãi, vừa đi vừa suy nghĩ gì đó. Khi đến ngã tư gần ngõ nhà, cô băng qua đường cùng lúc chiếc xe đạp đang chạy đến. Dật Dấn mở to mắt, anh lao ngay lại phía cô. Vội nắm lấy tay Lạc Y, anh kéo cô vào lòng mình.

-Y, coi chừng!

Két...Kéttttt...

Người đi xe đạp hốt hoảng phanh gấp xem tí nữa là ngã nhào xuống đất. Vuốt vuốt ngực lấy hơi, cô kia quay sang tức giận.

-Đi đứng như thế đó sao? Xem nữa mất mạng rồi đấy.

-Con xin lỗi cô! Cô không sao chứ?- Dật Dấn hỏi cô ấy.

-Không sao, mai một ra đường thì cẩn thận tí, mất mạng như chơi đấy.

-Vâng!

Cô kia không nói nữa, tiếp tục đập đi. Dật Dấn ghì chặt vai Lạc Y và nhìn thẳng vào mắt cô.

-Y! Y!...Em sao rồi?

Lạc Y bỗng chốc vỡ òa như đứa trẻ, cô ôm lấy anh và khóc nức lên. Dật Dấn vỗ vỗ vai cô, anh ôn tồn nói.

-Ai bắt nạt em thế? Nói đi, anh sẽ cho hắn một trận.

-Em...hức...em khổ quá anh Dấn.

-Sao nào? Ngoan, đừng khóc nữa, kể anh nghe xem. Lúc này em đã đi đâu?

-Em không có...không có gì cả. Em chỉ đi dạo thôi.- Cô buông anh ra, đưa tay lau quệt nước mắt.

-Có chuyện với em đúng chứ? Sao không kể anh nghe?- Anh áp tay vào hai bên má Lạc Y.

-Không...không sao.-Cô lắc đầu.

-Chúng ta về nhà thôi! Bác trông em lắm đấy.

Lạc Y gật đầu bước cùng anh về. Trên đường, cô cứ im lặng không nói gì. Bầu trời đêm nay đầy sao, gió thổi hiu hiu se lạnh. Lạc Y ôm lấy bả vai mình và nhẹ thở phào ra.

-Ngày mai em nộp đơn thôi việc nhé!- Cúi gằm mặt không nhìn Dật Dấn, Lạc Y thốt ra.

-Sao thế? Chẳng phải em đang làm rất tốt ở Thượng Ân sao?- Anh ngạc nhiên tột độ.

-Nhưng em không muốn làm ở đó nữa.- Cô lắc đầu.

-Em nghĩ lại đi! Thượng Ân là tập đoàn lớn nhất Thực Xuyên này, vào làm được ở đây cũng không phải đơn giản. Em cũng biết bản thân mình đã cố gắng thế nào để vào được Thượng Ân mà. Lương bổng tận 15 nghìn lạn đấy. Có nơi đâu tốt bằng nữa?- Anh từ tốn nói với cô.

-Em biết chứ, mà thôi..

-Nghĩ ở đó rồi sao em đủ tiền xoay sở kinh tế của gia đình? Anh nghĩ là em cần suy nghĩ thật kỹ càng, trước khi lỡ vội.

Lạc Y trầm ngâm một lúc. Dật Dấn nói đúng, nếu không làm ở đó nữa thì sao cô đủ tiền lo cho sinh hoạt hàng ngày cả thuốc men của mẹ. Nhưng thật sự ngay lúc này cô không muốn gặp Phục Ân. Chỉ cần ngày nào cũng ra ra vào vào chạm mặt anh cô như rơi xuống địa ngục. Lồng ngực không ngừng nhói lên, Lạc Y muốn ở một mình và khóc cho thật to mà không ai biết. Một lần thôi, một lần duy nhất này thôi cô sẽ không để bản thân mình thêm một lần nào yếu đuối nữa.

Dật Dấn khẽ liếc mắt nhìn sang, Lạc Y dạo này lạ lắm, theo anh cảm nhận là vậy. Đã có chuyện gì với cô rồi sao? Gần đây cô trở nên rụt rè hơn, thất thần hơn và đặc biệt nhạy cảm hơn trước rất nhiều. Điều gì đã khiến Lạc Y thành ra như thế? Một dấu chấm hỏi to đùng cứ hiện mãi trong đầu anh, nhưng nếu hỏi thẳng thì anh chắc chắn cô sẽ không bao giờ trả lời.

-Không buồn nữa nhé! Anh báo cho em tin vui đây.- Dật Dấn nhìn cô và mỉm cười.

-Chuyện gì vậy anh?- Lạc Y không khỏi thắc mắc.

-Ngày mai Tuệ Mẫn về nước rồi đấy.

-Anh nói thật sao?- Lạc Y như không tin vào tai mình.

-Thật mà, ngày mai Tuệ Mẫn sẽ qua ở cùng với em và bác luôn.- Anh gật đầu.

-Con nhỏ này, về cũng chẳng báo em.- Cô chu môi trách cứ.

-Đừng trách Mẫn như thế chứ, con bé vừa báo anh lúc này. Chắc xíu nữa gọi cho em thôi.

-Dạ...mà sao giờ này anh còn ở đây nữa?- Cô hỏi.

-Anh qua lúc chiều, bác nói em chưa về nên anh ra đây chờ em.

-Vậy thôi anh về nhà đi, cũng trễ rồi mai anh còn đi làm nữa.

-Em muốn tống anh đi sao?- Anh mếu máo.

-Không, không...chỉ là sắp đến nhà em rồi, anh về nghỉ ngơi đi mai còn nhiều việc lắm.- Cô lắc đầu ngày ngày.

-Anh biết mà, đùa với em chút thôi. Anh về đây, mai gặp lại em nhé.

Dật Dấn và Lạc Y dừng lại trước cửa nhà cô.

-Dạ, tạm biệt anh!- Cô cúi chào.

Dật Dấn vẫy tay chào Lạc Y. Cô nhìn theo đến khi anh khuất bóng rồi mới vào trong. Lạc Y vừa mở cửa thì đèn vụt sáng. Cô giật mình nhìn Niên Thụy.

-A...mẹ!

-Sao giờ này con mới về?- Niên Thụy bước đến bên cô.

-Hôm nay...có việc gấp nên con...con về muộn.- Cô ấp úng.

-Con ăn gì chưa? Tắm rửa đi, mẹ nấu gì đó cho con.- Bà cười hiền.

-Dạ thôi mẹ, con đi tắm rồi ngủ. Lúc chiều con ăn ở công ty rồi.

-Vậy con đi nghỉ đi, sáng mai còn phải đi làm nữa.- Bà nhẹ vuốt tóc cô.

-Chắc là...con sẽ nghỉ vài hôm. Đạo này con mệt mỏi quá.- Cô nhắm mắt.

-Được được, con mệt thì nghỉ. Khi nào khỏe hẳn rồi đi làm.

-Dạ, con đi tắm đã.- Cô mỉm cười rồi vào trong.

Niên Thụy nhìn theo cô rồi bà quay về phòng. Tội nghiệp con gái của bà biết bao. Còn trẻ người non dạ lại phải chịu bao nhiêu gánh nặng của gia đình. Từ nhỏ cho đến lớn chẳng ngày nào được sung sướng cả. Phải chỉ con bé được làm con nhà khác, không phải vất vả như bây giờ.

...

Hôm nay mệt mỏi quá, Lạc Y cứ thế mà ngủ cho đến tận trưa. Đưa tay lên xoa xoa thái dương, cô thở dài một cái. Bị làm sao thế nhỉ? Đạo này cô rất lười, việc gì cũng thế. Đặc biệt là đến công ty, muốn mình biến đi đâu khuất mắt cho xong.

Từ từ ngồi dậy, chưa kịp định hình lại thì cô đã nghe tiếng của Tuệ Mẫn.

-Mẹ cứ để đó đi, con làm cho.

-Không sao, mẹ giúp được mà.

"Tuệ Mẫn về sớm vậy aaa!"

Nhanh chóng lấy đồ đi vệ sinh cá nhân, vừa xong Lạc Y phóng như bay ra khỏi phòng. Trông thấy Tuệ Mẫn ở dưới bếp cô liền ôm lấy cô ấy.

-Mẫn Mẫn!

-Tiểu Y! Cậu thức rồi à?- Tuệ Mẫn cười tí mắt.

-Uhm! Mình nhớ cậu quá!- Lạc Y mừng rỡ không thôi.- Cậu về luôn hay đi tiếp.

Tuệ Mẫn buông Lạc Y ra và khẽ cười với cô.

-Mình về luôn, không đi nữa.

-Thật sao?- Lạc Y không tin vào tai mình.

-Thật! Mình cũng ở đây với cậu. Dù sao thì ba mẹ mình cũng...

-Bậy nè! Con đừng nhắc quá khứ đau buồn đó nữa. Phải sống thật vui vẻ thì hai người trên thiên đường mới yên lòng.- Niên Thụy đi đến tủ lạnh lấy một ít rau và nói với cô.

-Dạ, con biết rồi mẹ.

-Cậu ở đây vẫn được nhưng nhà mình...không được đầy đủ tiện nghi như nhà cậu, sợ cậu không quen.- Hai mắt Lạc Y chùng xuống.

-Có sao đâu chứ. Mình ngủ cùng với cậu được rồi. Sống một mình ở đó buồn lắm.- Tuệ Mẫn lắc đầu.

-Vậy cũng được!

Lạc Y cười thật tươi. Hôm nay cô rất vui vì gặp lại được người bạn thân nhất của mình. Từ nhỏ Lạc Y đã mất cha, đi học lại nhút nhát, ít nói nên ít bạn bè, hầu như chẳng ai thân. Đến năm học cấp 2, Tuệ Mẫn chuyển đến và học cùng cô. Học chung lớp, ngồi chung bàn đến khi cả hai thân nhau như chị em ruột lúc nào không hay.

Gia cảnh của Tuệ Mẫn cũng rất đáng thương. Tuy rằng được sinh ra trong gia tộc có tiếng tăm nhưng cô đã mất cả cha lẫn mẹ. Hai người qua đời sau một vụ tai nạn giao thông khi đang đi công tác ở thành phố kế bên lúc cô chỉ 13 tuổi. Thời gian thấm thoát trôi qua, 18 tuổi, Tuệ Mẫn đã ra nước ngoài du học và sống cùng ông bà nội. Sau khi ra trường, cô muốn về nước gặp lại mọi người và phải tận tay mình chăm lo mộ phần của cha mẹ nên cấp tốc quay về mặc cho ông bà khuyên ngăn.

-Mẫn à, con học ngành gì đấy?- Niên Thụy hỏi.

-Con học ngành Y đó mẹ!- Tuệ Mẫn đặt tô súp lên bàn.

-Thế con sẽ làm ở bệnh viện hay mở phòng mạch riêng?

-Con chưa biết nữa, quan trọng là làm lại mộ cha mẹ của con trước đã, sau đó sẽ tính sau ạ.

-Mẫn xiu nữa xem bệnh của mẹ đã đỡ chưa nha! Đạo này mình thấy mẹ hốc hác, tiêu tụy quá.- Lạc Y lấy đũa trở mấy lát thịt.

-Được, xiu nữa mình xem sao.

-Mẫn bao giờ chịu lấy chồng đây?- Vừa hỏi Tuệ Mẫn, Niên Thụy vừa dọn dẹp xung quanh.

-Khi nào Lạc Y chịu lấy chồng thì con sẽ lấy.- Cô nhướn mày trêu chọc Lạc Y.

-Mình ở vậy với mẹ rồi, không lấy chồng đâu, khổ lắm- Lạc Y lắc đầu.

Chợt điện thoại của Lạc Y reo lên, cô với lấy và áp tai nghe.

"Alo!"

"..."

"Hả? Sao lại như vậy?"...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tin Đồn

"Hả? Sao lại như vậy?"

"..."

"Em biết rồi, chào chị."

-Có chuyện gì vậy Y?- Niên Thụy lo lắng.

-Báo cáo con làm hôm trước gặp một số trục trặc, ngày mai con phải có mặt để giải quyết. Lúc nãy trưởng phòng nộp báo cáo, chị ấy nói Tổng Tài tức giận lắm, mắng chị ấy một trận.- Lạc Y thở dài, hai mày nhàu chặt lại.

-Trời đất! Con giải quyết được không?

-Được mà mẹ!- Nói rồi Lạc Y quay sang Tuệ Mẫn.- Mẫn à! Sắp tới cậu giúp mình chăm sóc cho mẹ nha.

-Cậu cứ lo công việc đi, mình lo cho mẹ được mà.- Tuệ Mẫn gật đầu.

-Con vào phòng lo việc đi, để mẹ với Mẫn nấu được rồi.- Niên Thụy nói.

-Tài liệu con để ở công ty hết, bây giờ cũng chẳng làm gì.- Cô thờ dài ngao ngán.

Lạc Y nhớ rất rõ cô đã xem đi xem lại bảng báo cáo ấy rất nhiều lần. Và lại cô rất kỹ lưỡng trong công việc thì làm gì có việc rắc rối như thế chứ.

...

Tối đến, ở nhà Thượng Phục Ân.

-Anh à! Báo cáo đó rất chình chu cơ mà. Sao anh lại làm khó trưởng phòng kế toán chứ?- Thượng Vỹ Khanh nhún mày khó hiểu.

-Điều có chủ đích cả. Yên tâm đi, chẳng có gì to tát đâu.- Phục Ân đặt tách trà xuống.

-Tội trưởng phòng thôi, bị anh mắng vô cớ.- Vỹ Khanh nhún vai.

-Có lí do kia mà, anh mắng vô cớ lúc nào? À, hôm trước đi công tác anh tìm được quyển tiểu thuyết Phong Cửu cho em đây. Di Trần! Lấy quyển sách trong ngăn bàn cho tôi.- Phục Ân nhìn vào hướng bếp.

Ngay tức khắc, một người phụ nữ nhanh chân chạy ra và lấy thứ anh cần. Bà ấy đi đến cần trọng đưa cho anh.

-Sách của thiếu gia đây ạ!

-Di vào trong đi!- Anh đưa tay lấy.

-Xin phép hai cậu.- Di Trần cúi đầu lui vào trong.

-Của em!- Phục Ân đẩy quyển sách đến trước mặt Vỹ Khanh.

-Wow, Phong Cửu khó tìm lắm đấy lại là một trong những quyển hay nhất của Bạch Thiên. Em cảm ơn anh!- Vỹ Khanh vui mừng không thôi, tay giữ khư khư nâng niu quyển sách mới toanh.

-Ngày mốt anh về nhà nội, ông gọi về gấp. Những ngày anh vắng mặt em cứ điều hành công ty cho tốt. Chắc cũng lâu đấy.

-Không phải lại chuyện vợ con của anh chứ? Em nghe nội hỏi mãi.- Vỹ Khanh cười khúc khích.

-Chứ còn gì nữa!- Anh không khỏi chán nản lắc đầu.

-Tội cháu đức tôn nhi, em khỏi lo hồi thúc.- Vỹ Khanh bĩu môi.

-Em lo tìm vợ mà phụng dưỡng cho chú thím ba đi. Thanh niên trai tráng 28 cái Xuân rồi còn gì.

-Anh ít quá ha, đàn ông con trai 30 rồi còn đâu.- Vỹ Khanh nhướn nhướn mày trêu ngươi anh.

-Tại anh của cậu không muốn thôi nhé! Anh mà muốn là cưới vợ lâu rồi. À mà em và Hoàng tiểu thư gì đấy đã ra sao? Nên chuyện chưa?- Anh thối mặt.

-Anh đừng nhắc tới cô gái hung dữ ấy nữa. Con gái con lừa gì mà như chằn ấy, đeo bám em mãi.- Vỹ Khanh bực dọc, vòng tay trước ngực và thả người tựa ra sau.

-Cá tính người ta mạnh mẽ.- Phục Ân hơi nhếch môi.

-Anh à! Mạnh mẽ và hung dữ khác nhau hoàn toàn. Con gái mạnh mẽ không để người ta xem thường là qua lời nói và trí tuệ còn đằng này cô Hoàng Lệ Hoa đó hở ra là muốn đánh nhau.- Vỹ Khanh nới lỏng cravat, gất gồng.

-Tên không hợp với người nhi. Lệ Hoa đáng ra phải mềm mỏng.- Với lấy tách trà, anh đưa lên một nhấp môi một cái.

-Em chỉ thích cô gái không nói nhiều, ưa đọc sách và nét na một xú, chứ mà như cô Lệ Hoa ấy, em vừa nghe tên đã né xa trăm mét.

-Cô ấy cũng kiên trì thật, theo em từ thời đại học. Gần 10 năm rồi ít ỏi gì.

-Mặc cô ta đi, anh nhắc chi làm em càng bực bội.- Vỹ Khanh thở hắt ra.

-Thôi được rồi! Không nhắc nữa.

-À anh, người làm bảng báo cáo lúc trưa là Lạc Y à?- Vỹ Khanh thối mặt.

-Ừ!- Không suy nghĩ nhiều, anh gật đầu cái rụp.

-Em nghe một số tin không tốt về cô ấy.

-Tin gì? Ai nói?- Anh bật người ngồi thẳng, tay siết thành nắm đấm.

-Chỉ là em nghe phong phanh thôi, không biết rõ ai nói nhưng em nghe là cách đây khoảng nửa tháng, Lạc Y có đến quán Bar của Tiêu Tuyền sau đó cứ xin nghỉ triền miên. Họ nói cô ấy có thai, nghỉ dưỡng sức.

-Ăn nói xằng bậy! Hoang đường, làm gì có chuyện đó.- Phục Ân tức giận.

Anh biết Tiêu Tuyền rất kỹ tính, sao có thể để cho Lạc Y có thai. Nếu như có thì Lạc Y đã đến tìm anh đòi công bằng cho đứa bé rồi, hà cớ gì cô lại im lặng trong khi thừa biết anh là người làm ra. Nửa tháng trước Lạc Y ở đó với anh, không thể nào với một người nào khác. Còn chuyện Lạc Y có thai là sự thật, anh nhất định nói với nội làm lễ và cưới cô ngay.

-Anh hai! Anh hai!- Võ Khanh gọi.

Phục Ân không trả lời, đưa mắt nhìn sang.

-Anh nghĩ gì mà dăm chiêu thế?

-Mai cho người điều tra ngay ai là người nói Lạc Y có thai rồi đưa đến phòng làm việc của anh. Công ty không phải là nơi bàn mấy chuyện rắc rối si nhục danh dự người khác như vậy.

-Dạ, em biết rồi.

Tay chống lên cằm, Phục Ân tiếp tục suy nghĩ. Thật sự là như vậy thì anh không phải cười Phí Thiên Anh _đại tiểu thư của Mãn Đường Long. Ông nội cũng không phải hối thúc anh nữa, khỏi gò bó bức bối. Lạc Y đúng là bảo bối, anh quả nhìn không sai.

...

-Cô xem đi?- Phục Ân đặt bảng báo cáo lên bàn.

Lạc Y ngồi đối diện anh, hai tay cô run run cầm lấy bảng báo cáo và mở ra xem xét thật kỹ từng trang một. Cái này đúng là cô làm. Nhưng đều đúng cả mà, tại sao lại bị bắt bẻ như vậy? Đặt bảng báo cáo xuống, cô mạnh dạn nói.

-Thưa Thượng Tổng, báo cáo này là tôi làm. Có gì không vừa lòng anh sao?

-Tôi có nói không vừa lòng à? Tôi xem xong rồi, cô cứ về làm việc bình thường.

-Anh đùa với tôi đó hả? Hôm qua anh mắng trưởng phòng rồi bây giờ lại nói với tôi là không có gì là thế nào?- Lạc Y ảm ức gắt lên.

-Hmmm...tôi biết cô đang tránh mặt tôi. Nếu tôi không làm vậy thì cô sẽ nghỉ thêm bao nhiêu ngày nữa?- Anh nhướn mày.

-Tôi...tôi bệnh thì tôi nghỉ thôi chứ...anh làm gì...phải bắt tôi đến đây.- Cô yếu giọng.

-Bệnh?- Phục Ân đứng dậy đi ra phía sau cô.

Lạc Y rợn tóc gáy, không khỏi run cầm cập. Nuốt nước bọt cái ực, cô không rét lại run.

Phục Ân áp tay vào má rồi cúi thấp người thì thào vào tai cô.

-Cô có thai sao?

Lạc Y giật bắn người. Chuyện quái gì vậy? Cô có thai bao giờ? Hiện tại cô không sợ anh nữa, đứng bật dậy đối diện anh, hai tay siết chặt, cô nhíu mày như muốn chạm vào nhau.

-Anh ăn nói cho cẩn trọng. Nếu chưa biết chuyện thực hư ra sao thì đừng áp đặt như thế. Tôi chẳng hề có thai, với anh thì lại càng không.

-Thật?

-Tôi muốn tránh mặt anh nên nghỉ đó, lí do là vậy chẳng có gì khác. Anh cũng đừng lo chuyện tôi có mang cốt nhục của anh hay không, má Tiêu đã cho tôi thuốc tránh thai rồi, bản thân tôi cũng không có dấu hiệu gì là mang thai cả.

-Không sao? Tại sao em không mang thai? HẢ?????- Phục Ân như sét đánh ngang tai, ghì chặt vai cô.- Em chưa từng thích tôi sao? Tại sao lại tránh mặt tôi? Ngay cả trong suy nghĩ cũng chưa sao? Tại sao vậy???

Lạc Y vì tiếng quát của anh mà hơi hoảng sợ. Cô cứ thở mạnh từng nhịp. Một lúc đau khi đã bình tĩnh, Lạc Y gạt tay anh ra.

-Tôi có người mình thích rồi. Tôi yêu anh ấy, rất rất nhiều.

-Tất cả là thật? Người đó không phải là tôi? Chưa bao giờ em nghĩ về tôi?- Anh nghiêm mặt, mắt mở to nhìn cô.

-Đúng! Không phải anh. Quá khứ, hiện tại và sau này đều không phải là anh. Tôi không bao giờ yêu anh đâu, mãi mãi cũng không.

-Ra ngoài! NGAY!!!!

Phục Ân lập tức buông Lạc Y ra. Anh chỉ tay ra cửa, không nhìn lấy cô.

Lạc Y cắn môi, hai mắt cô ngấn nước, đỏ hoe.

-Chào Thượng Tổng! Tôi mong anh nhớ những gì tôi nói ngày hôm nay.

Rầm...Rầm...

Cánh cửa vừa khép lại, những thứ trên bàn làm việc đều bị anh lật cả xuống đất. Nơ lỏng cravat, anh tức giận dần tay xuống bàn.

-Tại sao? Tại sao tôi vẫn không chinh phục được em? Kiều Lạc Y! TẠI SAO VẬY????...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Làn Đầu Gặp Gỡ

Lạc Y quay về phòng làm việc. Cô đưa tay lên lau vội nước mắt nhưng chúng vẫn không ngừng tuôn. Chưa bao giờ cô thấy mình đau đến như vậy, đau đến tận tâm can. Ý cô muốn là vậy cơ mà nhưng sao thấy anh như thế cô lại đau nhói lòng.

Phục Ân lúc này trông rất dữ tợn. Đôi mắt anh đỏ ngầu trừng to lên, hai mày nhíu lại như sắp chạm vào nhau nhìn thẳng vào mắt cô. Gương mặt anh đanh lại, giọng nói lạnh lẽo giống từ địa ngục. Chưa bao giờ cô sợ anh đến mức này, sợ đến nỗi tay chân cô bủn rủn, thở cũng chẳng ra hơi. Lúc này vừa ra khỏi phòng cô còn nghe những tiếng động lớn đến thót tim. Lạc Y biết Phục Ân đã có hôn ước nên bản thân không được trèo cao. Cô cũng thừa biết mình nên ở vị trí nào trong chuyện này. Lạc Y phải chấm dứt ngay và quay về nơi mà cô đáng thuộc về.

Y Phúc đi đến bên Lạc Y. Đặt tay lên vai, Y Phúc lấy khăn giấy trong túi ra giúp cô lau hộ nước mắt.

-Thượng Tổng mắng em nhiều lắm sao?

-Không...hức... Thượng Tổng không mắng gì em cả.

-Thôi được rồi! Sau này em làm cho tốt vào không thôi lại gặp họa như hôm nay.

-Dạ!- Lạc Y gật đầu.

Y Phúc quay lưng rời đi. Lạc Y khịt khịt mũi, cô muốn biết tại sao anh ấy lại bảo cô có thai. Và cô cũng sợ sau này sẽ còn có tai họa lớn hơn lúc này.

...

Hôm nay là ngày cuối tuần, Tuệ Mẫn tìm đến thư viện lớn nhất thành phố. Cô nghe nói ở đây vừa nhập sách của Bạch Thiên _ tiểu thuyết gia nổi tiếng nhất lúc bấy giờ. Nhưng đáng tiếc, sách mới của Bạch Thiên "Phong Cừu" chỉ xuất bản 1000 quyển và chưa được nhập về nước. Tuệ Mẫn còn có cả một tủ sách lớn chứa rất nhiều sách luận lý đương thời và tiểu thuyết của Bạch Thiên, Cao Lý Nguyệt, cả Dương Đằng nữa. Họ đều là những tiểu thuyết gia có tiếng tăm.

Dọc theo giá sách, Tuệ Mẫn muốn tìm một quyển vừa mắt của mình. Quanh đi quẩn lại cuối cùng cô cũng tìm được quyển "Nửa Đồi Phong Trần" của Doãn Dân Chính. Người ta bảo tác giả này viết cũng khá hay nhưng chưa bao giờ cô đọc. Hôm nay đọc thử xem sao. Đi thêm một đoạn, cô chọn quyển "Giữa Chốn Phồn Hoa" sách mới của Bạch Thiên. Với tay lên lấy, ngất nổi nó quá tầm của cô nên không thể với tới.

Bỗng nhiên một cánh tay vươn lên lấy quyển sách ấy. Tuệ Mẫn ngỡ ngàng quay sang nhìn người đứng ngay bên cạnh mình. Ập vào mắt cô, một chàng trai tuấn tú, dung mạo bất phàm, thân người cao ráo. Ở anh có gì đó phong trần, lãng tử lắm. Tuệ Mẫn cảm nhận anh có một thể lực không hề tầm thường.

-Sách của em đây!- Một tay ôm vài quyển, một tay anh đưa sách cho cô.

-Em cảm ơn!- Cô cúi đầu.

-Không có gì đâu.- Anh mỉm cười thật tươi đến nổi tí cả mắt.

Tìm Tuệ Mẫn bỗng chốc không ngừng đập mạnh, hai má ửng hồng. Khoảng cách giữa cô và anh thật gần. Chưa bao giờ cô ở cạnh một người con trai xa lạ nào gần đến như vậy.

-Em thích đọc sách của Bạch Thiên lắm à?- Anh hỏi.

-Dạ, sao anh biết?- Tuệ Mẫn ngạc nhiên.

-Anh thấy nãy giờ em cứ xem đi xem lại chỗ của Bạch Thiên, cả Doãn Dân Chính.

-Em thích Bạch Thiên lắm, tiểu thuyết của anh ấy rất hay, đọc mãi không chán.- Cô mỉm cười.

Tuệ Mẫn và anh ấy cùng bước đi, vừa đi vừa nói chuyện với nhau.

-Bạch Thiên viết hay thật nhưng khó tìm quá, đặc biệt là quyển mới ra "Phong Cầm", xuất bản ít nhưng giá thành gấp 3.- Anh nói.

-Em thích quyển mới lắm nhưng khổ nỗi không mua được.- Tuệ Mẫn hơi mím môi.

-Anh có quyển "Phong Cầm" do anh họ đi nước ngoài mua cho làm quà. Em muốn đọc không?

-Anh nói hệt sao? Mà em và anh quen biết gì nhau đâu. Anh không sợ em làm hư hay không trả sao?

Lúc đầu nghe anh nói Tuệ Mẫn vui lắm nhưng cô kịp suy nghĩ, cả hai đều xa lạ, anh lại không đề phòng gì cả. Cô cũng không biết anh là người thế nào sao dám mượn đồ của anh.

-Anh không nghĩ em là người như vậy.

Tuệ Mẫn không trả lời anh chỉ cười nhẹ rồi ngại ngùng cúi mặt xuống. Cô đặt chồng sách lên bàn cùng lúc tiếng nói của anh vang lên.

-Anh ngồi cùng được không?

Tuệ Mẫn lưỡng lự một chút. Theo như cô đánh giá anh không phải người xấu. Lời ăn tiếng nói của anh đều tử tế, có học thức đàng hoàng. Cô gật đầu.

-Được chứ! Anh ngồi đi!

Anh kéo ghế giúp Tuệ Mẫn song thì cười nhẹ rồi nói với cô.

-Mời em.

Tuệ Mẫn bật cười, cô ngồi xuống và bắt chéo chân. Anh ấy cũng ngồi xuống, quay sang tìm sách anh vội giấu nhem quyển "Phong Cầm" ở dưới cùng. Lấy quyển "Lục Nghịch Tôn Đạo" ra rồi anh nói với cô.

-Hôm nay anh không mang theo "Phong Cầm" lần sau anh vẫn có thể gặp em chứ?

-Khi nào thì anh rảnh?- Cô hỏi.

-Em hẹn giờ nào thì anh rảnh giờ đó.- Anh cười trừ.

-Anh cứ đùa ý.

-Mà nói chuyện nãy giờ anh vẫn chưa biết tên em.

-Em tên Duy Tuệ Mẫn, 25 tuổi.

-Còn anh tên Vỹ Khanh, nay 28 rồi.

-Hiện giờ anh làm gì?

-Anh...- Vỹ Khanh hơi ngưng lại, không biết nói sao.

Nếu như cô ấy biết gia thế của anh thì sao nhỉ. Lỡ như là người nhạy cảm thì cô sẽ tránh xa anh ngay. Và lại anh muốn tìm hiểu cô bằng con đường dễ dàng. Không phải Vỹ Khanh không tin cô, sợ cô sẽ tiếp cận anh vì vật chất mà anh có nhưng anh chỉ cần mọi thứ thật đơn giản, mộc mạc nhất.

-Em hỏi sai à?- Tuệ Mẫn mím môi.

-Không! Anh là tài xế của tập đoàn Thượng Ân thường đưa đón Tổng Tài và Phó Tổng.

-Bạn em cũng làm ở đó đấy.

-Vậy à!- Võ Khanh gạt gù.

Lỡ như bạn của Tuệ Mẫn nhận ra anh thì sao đây? Lần đầu gặp mặt mà cô ấy biết anh nói dối thì toi luôn. Tuệ Mẫn sẽ nghĩ xấu cho anh mất thôi.

Tuệ Mẫn không nói nữa, cô bắt đầu mở sách ra đọc. Từ câu văn trong đó như hút hồn, làm cô cuốn theo không thoát được.

Thắm thoát đã trôi qua khá lâu. Tuệ Mẫn lấy điện thoại ra xem giờ. Cô giật mình, đã gần 3h chiều rồi còn phải về nhà lo cơm nước nữa. Chút nữa là trễ luôn ý. Gấp sách lại, cô vội vã đứng dậy.

-Em về à?- Võ Khanh ngược mặt lên nhìn cô.

-Em về lo cơm chiều, sắp trễ rồi.- Cô nhún mặt.

-Vậy mai chúng ta gặp nhau ở đây nhé, 10h sáng.

-Dạ, em chào anh.

Tuệ Mẫn cúi đầu rồi nhanh chân đi ra ngoài. Nhìn dáng vẻ gấp gáp của cô, Võ Khanh không khỏi bật cười. Quả thực anh đã quan sát Tuệ Mẫn từ lúc cô vừa bước vào đây. Cô có gì đó rất đặc biệt, vừa trông thấy đã thu hút anh ngay. Không như những người con gái khác, cô cho anh cảm giác phải bảo vệ và che chở. Lần đầu gặp đã vắn vưng cứ nghĩ sẽ chỉ trong tiểu thuyết nhưng nào ngờ lại có thật ở đời và nó áp dụng vào chính anh.

...

Kieng...Koong...

Lạc Y mở cửa, vừa mở ra cô đã thấy Dật Dẩn.

-A anh Dẩn!

-Anh có mua táo nè.- Anh giơ túi táo lên.

-Anh vào đi!- Lạc Y mỉm cười, mở cửa rộng ra.

Dật Dẩn đi vào, anh định vào bếp thì Lạc Y chạy vội theo.

-Anh ngồi chơi đi, để em làm cho.

-Phiền em rồi.- Anh đưa túi táo cho cô.

-Anh chờ xíu để em vào gọi mẹ nha.

-Uhm em!

Lạc Y vào trong bếp, đặt túi táo lên bàn rồi cô đi gọi Niên Thụy. Mở cửa và vào trong, ngồi xuống kế bên, cô ôm lấy tay bà.

-Mẹ ra phòng khách chơi, có anh Dẩn mới đến đó.

-Dẩn đến rồi à? Con ra trước đi, mẹ ra ngay.

-Dạ!- Lạc Y ra ngoài rồi nhẹ nhàng khép cửa lại.

Cô lấy đĩa và dao để gọt táo. Sau khi xong cô mang ra phòng khách và để lên bàn.

-Con vào phòng gọi Tuệ Mẫn ra đây chơi.- Niên Thụy ngồi xuống sofa.

-Dạ!

Lạc Y vào phòng, cô thấy Tuệ Mẫn đang nằm trên giường đọc sách nhưng mắt nhìn đi đâu đâu ấy. Mồm cười chum chim, gương mặt lại đắm chiêu như suy nghĩ gì đó. Hôm nay có vẻ Tuệ Mẫn có gì đó vui lắm.

-Mẫn à!

-Ồ hả...- Tuệ Mẫn giật mình vì tiếng gọi của Lạc Y.

-Cậu có chuyện gì vui sao mà cứ cười tùm tùm thế?- Cô nhìn Tuệ Mẫn đầy nghi hoặc.

-Làm...làm gì có...- Tuệ Mẫn áp úng.

-Thật không?

-Thật mà, tin mình đi.- Tuệ Mẫn mím môi.

-Thôi được rồi, mình đùa đó. Cậu ra phòng khách chơi, có anh Dần đến kìa.

-Anh hai đến rồi á! Đi thôi, đi thôi.

Tuệ Mẫn nhanh chân chạy ra để Lạc Y ở lại. Cô nhều mày khó hiểu.

-Nhỏ này nay sao vậy nhỉ?

Lạc Y ngồi xuống sofa, rót nước ra cốc, cô đưa cho từng người.

-Dần vẫn chưa tìm được ai à?- Niên Thụy hỏi.

-Tìm được ai là sao bác?- Dật Dần hơi khó hiểu.

-Ý của mẹ là anh tìm được đối tượng chưa đó...hihi...- Tuệ Mẫn cười khúc khích.

-À, chưa bác.- Anh gãi đầu.

-Con còn nhỏ nhất gì nữa, tìm vợ giúp lo trong lo ngoài được rồi.- Niên Thụy cười hiền.

-Con biết chứ, khổ nỗi chưa đến lúc thôi ạ.

-Y Y nhà bác hợp chứ?

Lạc Y đang uống nước, vừa nghe Niên Thụy nói vậy thì cô liền bị sặc, ho sặc sụa. Chạy ngay vào nhà tắm, cô rửa mặt rồi vuốt vuốt ngực.

-Mẹ! Mẹ nói sớm quá đó. Y chưa quen ai bao giờ thì nhảy cảm với mấy chuyện này thì đúng rồi.- Tuệ Mẫn bóp tay bà cho hạ hỏa.

-Con gái con đưa 25 tuổi rồi còn nhỏ đại gì đâu. Cứ nhắc là nó né hà.

-Y không thích thì thôi, bác đừng nhắc với Y, để không thôi Y giận con.- Dật Dần cười khổ.

Sau khi anh ra về, Lạc Y tắt đèn trong nhà hết rồi quay lại phòng của mình. Nằm xuống giường, cô lấy chăn trùm kín từ đầu đến chân. Tuệ Mẫn ngồi xuống kế bên. Gỡ bỏ lớp chăn trên đầu cô, Tuệ Mẫn nhẹ nói.

-Đừng vậy mà! Cậu không thích thì thôi, có gì đâu phải giận. Tuy chi là anh em họ nhưng mình biết anh Dần rất tốt và lại anh thương cậu lắm.

-Mình không xứng với anh ấy đâu. Mình biết bản thân đang làm gì mà.- Lạc Y lắc đầu.

-Cậu thích ai, yêu ai thì mình cũng muốn tốt cho cậu. Nhưng không phải vì vậy mà mình bảo cậu phải chọn anh Dần. Quyền riêng tư của cậu mình không phạm đến.

-Uhm, cậu ngủ sớm đi. Mình ngủ đây!- Lạc Y nhắm hai mắt lại.

Tuệ Mẫn im lặng nhìn Lạc Y. Cô cảm nhận Lạc Y đã thích ai đó rồi và đó không phải là anh của mình. Mà thôi, nếu như có duyên không nợ thì gượng ép để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Muốn Cưới Thì Sẽ Cưới

Vỹ Khanh điều khiển xe dừng lại bên trong nhà Phục Ân. Anh xuống xe, đóng cửa lại rồi vào trong. Vừa đi vừa huyýt sáo, môi cứ mím cười mãi không thôi.

Đến phòng khách, vừa thấy Vỹ Khanh vào thì Phục Ân đặt tờ báo xuống rồi bắt chéo chân. Khẽ liếc mắt nhìn, anh thấy Vỹ Khanh hôm nay khác ngày

thường rất nhiều. Có gì mà nhóc này vui giữ vậy?

Vỹ Khanh ngồi xuống sofa, miệng cười không ngớt quay sang hỏi Phục Ân.

-Anh hai không về nội sao mà gọi em qua đây?

-Có chứ, mai anh về. Bây giờ gọi em qua để dặn dò chút việc.- Anh nhàn nhạt nói.

Di Trần mang hai cốc nước ra rồi đặt lên bàn. Khi đã xong, bà cúi đầu rồi vào trong.

-Nước của hai cậu.

-Cảm ơn dì!- Vỹ Khanh nói.- À anh hai, em kể anh nghe chuyện này.

-Hửm?- Phục Ân nhướn mày.

-Lúc sáng em đi thư viện gặp một cô gái đáng yêu lắm.- Nhắc đến Tuệ Mẫn, Vỹ Khanh lại cười tươi rói.

-Uhm hmmm...rồi sao nữa?- Anh gật gù.

-Theo như em thấy cô ấy khá hiền, thích đọc sách, lại ăn nói nhẹ nhàng nữa.

-Này này!!! Em vừa gặp người ta có một lần sao biết tính tình ra sao mà nói hay thế.- Phục Ân nhúm mày.

-Em theo cảm nhận của mình thôi. Cơ mà anh thử gặp cô ấy xem, bị thu hút ngay đấy.- Vỹ Khanh bĩu môi trêu người anh.

-Ừ, lo mà cura cho đỡ nhá.

-Đương nhiên rồi, sao em lại bỏ qua cơ hội này được. Tìm thấy một người hợp ý mình thế đây mà.

-Mai anh đi rồi đấy, em cứ quản lý công ty cần gì thì bảo Lập Hàn.- Anh lấy cốc nước và nhắm nhĩ nó.

-Dạ, mà khi nào anh về?

-Một tuần! Cũng có thể một tháng.- Phục Ân từ tốn thốt ra.

-Mau hơn lần anh đi công tác ở Phượng Thương mà. Em lo được!- Vỹ Khanh cười tươi khoe ra chiếc răng khểnh cực kỳ duyên.

-Xong rồi, em về đi.

-O...anh đuổi lệ thế.- Vỹ Khanh nhúm mày khó chịu.

-Không về thì ngồi đây đi, anh đi ngủ sáng mai phải bay sớm.- Nói rồi anh đứng dậy đi lên bậc thang.

-Vâng, vâng...- Vỹ Khanh gật gật đầu.

-Ngủ ngon!- Anh vẫy tay chào và không nhìn lại.

-Anh hai ngủ ngon!

...

Lạc Y ngồi ở bàn làm việc. Cô cứ thắc mắc mãi, không biết Thượng Phục Ân đã đi đâu rồi. Chưa đến lịch đi công tác mà nhỉ? Có khi nào sau khi gây với cô hôm đó xong thì anh chuyển công tác không ta? Biết làm sao đây???

Bất chợt Lạc Y giật mình. Cả hai là gì của nhau đâu mà cô phải lo lắng cho anh chứ. Muốn đi đâu thì cô mặc kệ, tự dưng nhớ đến anh ta làm gì. Anh ta là người xấu xa, không thể nào tá nổi. Cũng vì anh mà bây giờ cô chẳng thể tập trung vào việc gì. Bực bội chết được.

-Làm ơn ra khỏi đầu tôi đi! Please please!!!

-Em làm bấm gì vậy Y?- Y Phúc lay vai cô.

-Dạ đâu có...em đang...bị căng thẳng xịu thôi.- Cô ấp úng không thành lời.

-Uhm, em làm xong bảng này trước giờ tan ca nha. Ngày mai phòng mình cần gấp.

-Dạ! Em sẽ làm ngay.

Y Phúc gật đầu, vừa định quay đi thì chợt nhớ ra gì đó nên nói với cô.

-Ngày mai Phó Tổng sẽ đi xem xét tình hình ở công ty. Em làm việc cẩn thận nha.

-Em biết rồi chị.- Lạc Y cười trừ.

-Trưa nay phòng mình làm việc nhé, chiều nay sẽ về sớm hơn ngày thường.

-Sao vậy chị? Nhân dịp gì sao?- Cô nhún mày thắc mắc.

-Đó là chủ ý của Phó Tổng đấy! Lý do thì chị không biết.- Y Phúc nhún vai.- Mà đó là áp dụng cho cả công ty.

-Còn Thượng Tổng đầu mà nãy giờ em nghe chị chỉ nhắc mỗi Phó Tổng?- Cô lơ miệng hỏi.

-Chị nghe nói nhà Thượng Tổng có việc nên giao lại cho Phó Tổng quản lý vài ngày.

-Dạ!

-Thôi chị đi đây.

-Chào chị!

Sau khi Y Phúc rời đi thì Lạc Y thờ dài ra. Đưa tay xoa xoa đầu mình, cô muốn tống thẳng Phục Ân ra khỏi trí óc. Mắc mớ gì phải nghĩ về anh. Điên mất thôi! Lắc đầu vài cái, cô lấy hồ sơ ra xem. Lật tới lật lui, cái nào cần chữ ký của cấp trên thì toàn của Phục Ân. Đáng ghét thật mà!!!

...

Phục Ân vừa dừng xe trong sân của một biệt thự lớn thì ngay lập tức có người hầu chạy ra. Anh mở cốp xe rồi cho tay vào túi. Một trong những người hầu lấy hành lý của anh ra rồi đóng lại. Sau khi chấn chỉnh lại hàng ngũ, họ cúi thấp đầu xuống.

-Chào Đại Thiếu Gia về nhà!

-Ừ, mang hành lý lên phòng giúp tôi.

Nói rồi Phục Ân đi thẳng lên bậc thang để vào trong.

-Dạ!- Tất cả đồng thanh.

Phục Ân vào phòng khách, vừa đến thì anh đã gặp Thượng Cửu Gia ngồi ở đấy. Trông thấy anh, ông bỏ tờ báo lên bàn.

-Cháu trai về rồi!

-Con chào nội!

-Con ngồi đi!

Phục Ân ngồi xuống bộ ghế gỗ. Anh không chần chừ chút nào, nhanh miệng hỏi ông ngay.

-Nội gọi con về gấp vậy, có chuyện gì sao?

-Vừa về đến nơi, chưa kịp hỏi ông nó sống chết ra sao thì đã lo chuyện trước rồi.- Ông nói giọng trách móc.

-Thấy nội vậy thì con biết nội khỏe rồi còn hỏi chi nữa cho dư thừa.- Anh nhún mày.

-Được rồi! Cháu đức tôn ơi là cháu đức tôn, bao giờ con mới chịu lấy vợ đây? Nội quyết rồi đấy, lần này con mà không lấy Phí tiểu thư thì nội...nội...- Nói đến đây ông liền áp úng.

-Nội thế nào?- Anh nghiêng đầu hỏi.

-Thì ông già này sẽ nhịn ăn thịt.

-Hơ...nội ghét ăn thịt thích ăn cá cơ mà.- Anh hơi mỉm cười, gật gật đầu.

-Nếu anh không lấy thì tôi...chết cho anh xem.- Ông quay mặt nhìn hướng khác.

-Nữa rồi đấy! Nội cứ lấy tính mạng ra dọa con.- Anh đi đến ngồi xuống bên cạnh ông.

-Chứ anh nghĩ xem ai như anh không? 30 tuổi rồi chưa vợ không con. Thành Khanh cũng vậy! Nhà có hai thằng cháu trai mà thằng nào cũng như thằng

này, chẳng chịu lấy vợ. Cỡ tuổi các anh, tôi lúc đấy đã có hai thằng quý tử rồi. Các anh chờ lão già này chết thì mới vừa lòng hả dạ à?- Thượng Cửu Gia giận dữ, trách mắng anh.

-Được, được! Làm lễ cưới ngay nhé nội, càng nhanh càng tốt.- Anh vuốt lưng ông cho hạ hỏa.

-Con nói thật chứ?- Ông quay sang nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ.

-Thật mà! Cưới ngay và luôn nhé.

-Úi giờ ời, cháu trai tôi. Cùng con biết bao nhiêu.- Ông hưng phấn quay người lại, đối mặt với anh.- Này này, nội đã xem ngày rồi. Ngày mai chúng ta qua ngay Phí Gia bàn chuyện hệ trọng. Ngày tốt nhất, hợp phong thủy cho đường làm ăn của con và duy trì nòi giống của gia tộc là ngày lành 3 tháng sau. Cưới ngay kéo muộn mất.

-Nội tính kỹ thế?- Mặt mày anh nhăn nhó.

-Phải kỹ chứ! Rồi còn chuyện sinh con nữa.- Ông xoa cằm.- Con phải có con trước tuổi 33, trai gái đều được nhưng nếu con trai thì quá tốt.

-Nhà mình đã có quá nhiều con trai rồi, nội không ngán à?

-Ngán gì ở đây? Con không sinh con trai duy trì gia tộc chẳng lẽ sinh con gái ra để đứt cả Thượng Tộc à? Nội không ghét con gái, chỉ là nội cần con trai để nối dõi tông đường. Sau khi có con trai thì con muốn có bao nhiêu vệt đẹt nội cũng chịu.

-Vậy là xong rồi nhé! Con lên phòng đây.- Anh đứng dậy và vờn vai.

-Lên đường sức lẹ đi, ngày mai qua Phí Gia với nội.- Ông xua xua tay.

-Vâng!- Thờ ắt ra, anh lắc đầu rồi lên phòng.

Chẳng biết quyết định của Phục Ân có đúng hay không. Hay chỉ là anh muốn quên đi một ai đó. Liệu rằng sau này với sự thay thế như vậy anh sẽ vô tình khiến cho Phí Thiên Anh phải khổ một đời chăng?

...

Vỹ Khanh vào trong thư viện. Anh nhìn ngó xung quanh tìm kiếm bóng dáng của một ai đó. Khi thấy cô đứng bên kệ sách của Lương Hỷ thì anh liền mỉm cười rồi đi đến.

Tuệ Mẫn đọc theo giá sách, lướt mắt một hồi cô tìm được quyển "Tình Sầu Muôn Phương" của Lương Hỷ và quyển "Lạc Nhau Giữa Thế Gian" của Phi Bằng. Thấy quyển "Đêm Muộn" ở trên cùng kệ sách, Tuệ Mẫn bước lên bậc thang nhỏ mà thư viện chuẩn bị sẵn để lấy. Có sách trong tay, cô bước xuống. Do một tay cầm quyển mới một tay ôm hai quyển lúc nãy nên cô không bám vào đầu được cứ loạng choạng. Bỗng nhiên một chân cô bị trượt khiến cơ thể mất cân bằng mà ngã xuống dưới.

-Aaa...

-Mẫn...coi chừng!!!

Tuệ Mẫn nhắm chặt hai mắt chuẩn bị tiếp đất. Cô cứ nghĩ cơ thể sẽ rất đau nhưng không, lúc này cô cảm thấy khá mềm mại và ấm áp. Vừa mở mắt ra, cô nhìn thấy mình đang nằm gọn trong lòng của Vỹ Khanh. Gương mặt Tuệ Mẫn đỏ bừng, nóng ran. Cô không biết phải làm gì ngay bây giờ, chỉ biết im lặng đứng im và nhìn thẳng vào mắt anh.

Vỹ Khanh ôm lấy Tuệ Mẫn vào lòng, mặc kệ những quyển sách kia rơi xuống đất. Dịu dàng nhìn vào mắt cô, anh hỏi bằng chất giọng đầy lo lắng.

-Em không sao chứ?

Lúc này Tuệ Mẫn mới hoàn hồn lại. Cô nhanh chóng rời khỏi vòng tay của anh và cúi đầu xuống lí nhí.

-Em...không sao. Cảm ơn anh nhiều lắm!

-Em không sao là tốt rồi.- Anh cười tí mắt.

Tuệ Mẫn ngồi xuống nhặt lại mấy quyển sách, thấy vậy Vỹ Khanh cũng làm theo. Đến quyển cuối cùng "Phong Cừ" thì tay anh chạm vào tay cô. Giật mình một cái, Tuệ Mẫn rút tay lại rồi đứng lên. Nhặt quyển "Phong Cừ" Vỹ Khanh đứng dậy rồi đưa cho cô.

-"Phong Cừ" đây, em cứ lấy mà đọc.

-Em cảm ơn anh nha!- Cô mỉm cười.

-Sao em khách sáo quá vậy? Cứ cảm ơn anh suốt.- Mặt mày anh nhăn nhó.

-Chẳng lẽ lúc này anh đỡ em không bị ngã rồi còn cho em mượn sách nữa. Em không cảm ơn anh được sao?- Cô chu môi nói.

-Được được! Đối với anh, Tuệ Mẫn muốn thế nào cũng được.- Anh cười xoa.

-Mình lại đó ngồi đi anh. Gần cửa sổ, vừa đọc sách cũng có thể ngắm cảnh vật bên ngoài.- Cô chỉ tay vào chỗ trống bên cạnh cửa sổ.

-Uhm được đó, mình ngồi ở đó đi.- Anh gật đầu.

-Dạ!

Tuệ Mẫn mỉm cười rồi đi trước, để lại Vy Khanh theo sau. Nhớ lại cách cô chu môi nói, cách cô ửng đỏ mặt ngại ngùng và cả cách cô cười đùa vui vẻ thì tim anh chợt âm ập lạ thường, môi cũng bất giác cong lên. Cô gái kia sao lại đáng yêu như thế?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đau Tận Tâm Can

Lạc Y mở tủ lạnh lấy ra hai cốc nước cam. Cô mang ra phòng khách, đặt lên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh Tuệ Mẫn.

Thật khó hiểu, Tuệ Mẫn làm gì cứ ôm lấy quyển sách, lúc chiều cô mà không nhắc là bỏ luôn cả bữa cơm. Vừa đọc sách, môi vừa cười tủm tỉm, cô chẳng hiểu nổi Tuệ Mẫn đang nghĩ gì nữa.

-Cậu đọc gì vậy Mẫn? Uống nước đi nè.- Cô hỏi.

-À...mình đang đọc quyển "Phong Cừ".- Tuệ Mẫn giật mình.

-Sao cậu nói không mua được mà. Bây giờ có ở đây rồi?- Lạc Y chu môi nói.

-Của người ta cho mình mượn đấy.- Nhắc đến người đó, Tuệ Mẫn cười tít cả mắt.

-Cậu ngưng lại một xíu đi.- Lạc Y lấy quyển sách của Tuệ Mẫn gấp lại và để lên bàn.- Rồi, bây giờ kể mình nghe. Từ hôm qua tới giờ sao cậu vui thế? Môi lại cười không ngớt.

-À thì...- Tuệ Mẫn mỉm môi, cô ái ngại không biết nói làm sao.

-Thì thế nào?- Lạc Y không khỏi thắc mắc.

-Thì hôm qua đi thư viện mình gặp một người con trai. Anh ấy có vẻ là người đáng hoàng lắm. Ắn nói từ tốn, cư xử lại ân cần nữa. Hôm nay anh mang quyển này cho mình mượn đấy.- Tuệ Mẫn ngượng đến đỏ cả mặt, cúi gằm mặt xuống, hai tay cô siết chặt vạt áo.

-Cậu sao dễ tin người vậy? Mình nói cậu biết nhé, những người giả danh học thức toàn là người chuyên đi dụ dỗ con gái nhà lành thôi. Cậu đừng vì mấy lời đường mật mà tin tưởng người ta quá mức.- Lạc Y lên tiếng nhắc nhở.

-Mình biết chứ! Nhìn anh ấy không giống kẻ lừa đảo như cậu nói đâu mà.- Vừa nghe cô nói thế, Tuệ Mẫn liền buồn bã, đôi mắt chùng xuống.

-Anh ấy tên gì? Còn công việc như thế nào?- Cô lại hỏi.

-Tên anh ấy là Vy Khanh, anh ấy đang làm tài xế cho Thượng Ân, chung cơ quan với cậu đó.

Vy Khanh sao? Lạc Y nghe tên này rất quen, còn làm chung cơ quan nữa chứ. Nhưng cô không giao thiệp rộng, chỉ biết vào làm, đến giờ thì về nhà thôi. Mặt của nhân viên cả công ty cô còn chưa nhớ hết lấy đâu ra biết tên họ.

-Tài xế? Có bảo là vận chuyển gì không Mẫn?

-Anh ấy đưa đón Tổng Tài và Phó Tổng đấy.

Nếu đã là tài xế đưa đón sếp thì cô càng mù tịt hơn. Bởi thời gian của họ rất thất thường, lúc nào sếp cần thì đều phải có mặt ngay. Lỡ như anh ta là người tốt thì cô yên tâm cho Tuệ Mẫn. Không may anh ta là người xấu chỉ lợi dụng Mẫn thì sao đây? Ở đời không thể tin một ai tuyệt đối được khi mình chưa biết gì về họ.

-Cậu còn gặp lại anh ấy nữa không?- Lạc Y lấy cốc nước và hóp một ngụm.

-Có chứ! Mình còn phải trả lại sách nữa mà.- Tuệ Mẫn với tay lấy quyển sách, mở ra trang vừa nảy cô lại đọc tiếp.

-Ừa...thôi, chuyện của cậu mình không xen vào. Sau này nếu có gì bất ổn là phải kể mình nghe ngay đó.

-Mình biết rồi!- Tuệ Mẫn mỉm cười và gật đầu rồi đọc tiếp.

...

Phục Ân cho xe vào một trong những ngôi biệt thự lớn nhất trung tâm thành phố Nam Phiến. Chiếc xe vừa dừng lại, người hầu trong nhà đều chạy ra xếp thành hai hàng ở hai bên trái dài từ cửa chính xuống bậc thang và đến sân. Ở phía cửa có hai người đang đứng đợi sẵn. Một người đàn ông trong bộ Vest xám và một người phụ nữ trong bộ váy trắng thanh tao đang mỉm cười thật tươi.

Phục Ân xuống xe, anh mở cửa cho Thượng Cửu Gia rồi đỡ ông ra ngoài.

-Hoan nghênh Thượng Cửu Gia và Thượng Thiếu Gia đến nhà!- Tất cả người hầu cùng đồng thanh và cúi đầu.

Đầu Thượng Cửu Gia gật gật, ông cùng anh bước lên bậc thang đến cửa chính.

-Chào Thượng Cửu Gia!- Phí Triều Lai bắt tay ông.

-Chào anh!- Thượng Cửu Gia mỉm cười.

Phí Triều Lai quay sang bắt tay Phục Ân thật giữ phép.

-Chào Thượng Tổng!

-Bác đừng gọi khách sáo như thế.- Phục Ân nói.

-À, mời mọi người vào trong phòng khách rồi chúng ta sẽ cùng nhau nói chuyện tiếp.- Phí phu nhân vui vẻ mời mọc.

-Được!- Thượng Cửu Gia gật đầu.

Người hầu mang nước ra, khi đặt xuống trước mặt từng người thì cô ấy cúi đầu lui vào trong. Phí lão gia ngồi bên Thượng Cửu Gia, nói bằng giọng hưng phấn.

-Thật quý quá! Hôm nay Thượng Cửu Gia và Thượng Tổng đến đây chẳng khác nào Rồng đến nhà Tôm.

-Anh đừng khách sáo như vậy. Chúng ta còn xa lạ gì nhau nữa. Cứ để tự nhiên đi.- Thượng Cửu Gia xua tay.

-Hàhà...hôm qua vừa nhận được cuộc gọi từ Cửu Gia, tôi liền lập tức cho người chuẩn bị mọi thứ thật chu đáo để đón tiếp ngài và Thiếu Gia đây.- Phí Lão Gia cười xoà.

-Chỉ là tôi qua cho hai đứa nhỏ gặp mặt nhau một chút, có gì trang trọng lắm đâu. Anh cứ để hết cho ngày cưới.- Thượng Cửu Gia cứ cười mãi không ngớt, tâm tình của ông đang cực kỳ tốt.

-Vâng! Mà Phục Ân nay bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?- Phí Lão Gia hỏi.

-Tôi 30 rồi!- Anh nhàn nhạt trả lời.

-Thiếu Gia đây hơn con gái chúng tôi 5 tuổi, cũng không nhiều lắm.- Phí Lão Gia gật đầu.

-Hai đứa vậy là xứng rồi! Cưới vợ nhỏ tuổi hơn nó để nó còn biết cung chiêu.

-Cửu Gia nói đúng lắm, cơ mà chỉ lo Thiên Anh nhà tôi vụng về trăm chuyện, càng khiến thiếu gia thêm khó chịu.

-Xuống đây con!- Phí Phu Nhân dắt Phí Thiên Anh xuống.

Tất cả mọi người đều đưa mắt về phía bậc thang nhìn Thiên Anh, duy chỉ có Phục Ân là không đoái hoài gì đến. Anh cứ ngồi đó, không nhìn Thiên Anh lấy một lần.

-Xin lỗi mọi người, con bé xuống hơi muộn.- Phí Phu Nhân nói.

-Không sao, không sao. Con gái chăm sóc bản thân lâu một tí cũng là chuyện bình thường thôi mà.- Cửu Gia gật nhẹ đầu.

-Con chào mọi người!- Tiếng nói nhẹ nhàng, dịu êm của Phí Thiên Anh vang lên.

Lúc này Phục Ân mới động đậy hai mắt. Giọng nói này rất quen, rất quen với anh. Chính là của cô gái kia. Cô gái đầu tiên dám từ chối anh, chính cô cũng là lí do để anh chấp nhận cuộc hôn nhân này. Đưa mắt nhìn Phí Thiên Anh, Phục Ân trừng to hai mắt. Hốt hoảng! Đó là cảm xúc của anh ngay bây

giờ đây. Không thể nào, không thể có sự trùng hợp đến như thế.

-Ngồi xuống đó đi con.- Phí Phu Nhân đưa tay về chiếc ghế đối diện Phục Ân.

-Dạ.

Sau khi Thiên Anh ngồi xuống rồi bà mới ngồi bên cạnh Phí Lão Gia.

-Đây là Thiên Anh con gái tôi, chắc Cửu Gia và Thiếu Gia cũng biết. À Thiên Anh, đây là Thượng Cửu Gia còn đây là Thượng Thiếu Gia, chồng tương lai của con.- Phí Lão Gia nói với Thiên Anh.

-Dạ, con biết rồi ba.- Thiên Anh gật đầu.

Phục Ân bây giờ như có lửa đốt trong lòng, sắp thở không ra hơi. Tay siết thành nắm đấm, anh không nghĩ lại trùng hợp đến vậy. Không lẽ bao lâu nay Kiều Lạc Y đã lừa dối anh sao? Thân phận của cô không phải đơn giản là nhân viên văn phòng thôi chứ?

Reeng...Reeng...

Điện thoại của Phục Ân reo lên. Anh xem số điện thoại rồi nói.

-Tôi cần nghe điện thoại. Nội à! Con xin phép.- Vừa dứt câu anh liền đứng dậy ra ngoài.

Ra đến sân biệt thự thì dừng lại. Lướt nút xanh, anh áp điện thoại vào tai.

"Anh nghe!"

"Bảng hợp đồng của Giang Tô anh ký 2 tháng trước đâu rồi anh hai? Em hỏi Lập Hàn cậu ấy cũng không biết."

"Em mở ngăn bàn làm việc của anh lấy chìa khóa rồi mở hộc tủ ngay phía sau sofa sẽ có. Hợp đồng quan trọng không để lung tung được."

"Dạ, em tìm ngay đây."

"Này!"

"Sao vậy anh hai?"

"Ngay lập tức em đến phòng kế toán ngay cho anh. Xem Lạc Y có ở đó không."

"Ủa? Chi vậy anh??? Liên quan gì Lạc Y???"

"Anh nói thì làm ngay đi!"

"Dạ dạ."

"..."

"Lạc Y đâu rồi?" _ Tiếng vọng từ bên Vỹ Khanh truyền qua.

"Cô ấy đi lấy cà phê rồi Phó Tổng."

"Vừa đi à?"

"Vâng, vừa đi thì ngài đến."

"Được rồi! Cô làm việc tiếp đi."

"..."

"Anh à, Lạc Y đi lấy cà phê rồi. Vừa đi thôi."

"Anh biết rồi, thôi đây."

Phục Ân ngắt máy. Đó thực sự là Phí Thiên Anh và không phải Kiều Lạc Y? Tại sao họ lại giống nhau như vậy? Trông cứ như hai giọt nước. Từ vóc dáng, giọng nói và cả gương mặt. Trên đời lại có người giống người đến mức thế sao? Kiều Lạc Y bây giờ đang ở Thục Xuyên, cách Nam Phiến rất xa. Đi máy bay mất hơn 2 giờ còn nếu đi xe thì phải mất tận 3, 4 ngày. Khoảng cách xa như thế chắc không liên quan gì nhau. Chỉ là người giống người! Chắc chắn là vậy.

...

Tuệ Mẫn vào thư viện. Cô đã mượn quyển sách của Vy Khanh 3 ngày rồi, phải trả cho anh ấy thôi. Vẫn đến chỗ cũ, cô thấy một chồng sách đặt sẵn ở trên bàn. "Hôm nay Vy Khanh đến sớm nhỉ? Mà anh ấy đi đâu rồi?". Tuệ Mẫn nhìn ngó xung quanh, cô nghĩ chắc anh đang lựa sách nên đi đến giá sách lớn.

Vy Khanh đang loay hoay lựa thêm một số quyển nữa để mượn về nhà. Tìm tòi tìm lui vẫn chưa quyển nào ưng mắt. Bỗng một đôi tay nhỏ bé ôm lấy cánh tay của anh. Vy Khanh giật mình quay sang nhìn xem là ai.

Không như trong đầu anh nghĩ, cô ta không phải người anh nghĩ đến lúc này. Anh gạt tay ra, cô ấy vừa buông thì lại ôm lấy tay anh.

-Hoàng Lệ Hoa! Cô đến đây làm gì?- Anh khó chịu nhíu mày.

-Em đến tìm anh chứ bộ, đi cũng chẳng nói em một tiếng nữa.- Lệ Hoa chu môi, ngược mặt lên nhìn anh.

-Chúng ta là gì của nhau mà tôi phải báo với cô? Đây là thư viện, mọi người cần sự yên tĩnh, không phải nơi để cô phá phách đâu.- Vy Khanh nhăn mặt, cổ mà đầy Lệ Hoa ra.

-Đã nói là em yêu anh mà! Nhớ anh nên người ta mới đến tìm thôi.

Lúc này Lệ Hoa không cần si diện của một cô tiểu thư kiêu kỳ nữa, cứ thế ôm lấy Vy Khanh. Ngay lúc đó Tuệ Mẫn vừa đi đến. Vừa nhìn thấy cảnh trước mắt cô liền chết lặng. Hai mắt mờ đi, mũi bắt đầu cay cay. Tim cứ thất lại từng đợt, rất đau. Cô chẳng hiểu cảm xúc của mình bây giờ nhưng chứng cứ như thể là cô đang ghen.

Vy Khanh chết lặng, anh không thể nói được gì. Mối cứ mấp máy muốn nói gì đó nhưng không thốt ra thành lời. Đột nhiên anh thấy Tuệ Mẫn rơi nước mắt, chỉ một giọt duy nhất và cô nhanh chóng đưa tay lên lau vội đi, tìm anh se thất lại, nhói lên từng đợt không nguôi.

-Ơ...tôi...tôi xin lỗi...

Vừa nói xong, Tuệ Mẫn quay lưng nhanh chóng ra ngoài. Cô ôm chồng sách của mình ở trên bàn rồi nhanh chân rời khỏi đó.

-Mẫn...Mẫn à!!!

Vy Khanh cứ nhìn theo cô. Anh gỡ tay Lệ Hoa và đẩy cô ấy ra rồi chạy thật mau ra ngoài theo Tuệ Mẫn.

-Anh Khanh! Anh Khanh!!!- Lệ Hoa ở phía sau anh gọi.

-Cô gì ơi, thư viện cần yên tĩnh, cô giữ trật tự giúp.- Thủ thư đi đến nhắc nhở cô ấy.

Vy Khanh chạy theo Tuệ Mẫn. Anh nắm tay cô kéo lại. Đối mặt với Mẫn, Vy Khanh bối rối chẳng biết làm sao. Gương mặt anh căng thẳng như mình vừa làm chuyện tày đình, có lỗi với cô rất nhiều. Trên trán mồ hôi mồ kê nhễ nhại, đôi tay run bần bật chẳng hiểu là vì lý do gì.

-Mẫn, em đừng hiểu lầm anh được không???

-Em và anh chỉ là bạn cùng đọc sách, có là gì của nhau đâu mà em phải hiểu lầm.- Cô cười nhạt.

-Anh không liên quan người đó. Em tin anh đi Mẫn.- Anh lo lắng siết chặt tay cô, đôi tay nóng ran, không ngừng run rẩy.

-Anh vào với...bạn gái của mình đi, cô ấy đang chờ kia. Em...em có việc bận phải về ngay đây.- Cô rút tay khỏi tay anh và quay đi.

-Mẫn à! Anh xin em, đừng như thế có được không!?- Vy Khanh chạy đến trước mặt cản đường cô lại, hai tay ghì lấy vai cô.

-Em...

-Này cô kia!- Hoàng Lệ Hoa đi đến kéo tay Tuệ Mẫn.

Chát

-Ai cho phép cô đến gần Vy Khanh!?

Nắm vệt ngón tay thon dài in hằn lên má Tuệ Mẫn. Cái tát mạnh đến nỗi ngay lập tức má trái của cô ửng đỏ lên. Tuệ Mẫn ôm bên má, cô không biết cô gái này là gì của Vy Khanh mà sao lại hung hăng như thế.

Vy Khanh mở to mắt. Anh siết lấy cổ tay của Lệ Hoa và gặm lên.

-Cô quá đáng lắm rồi đấy!

-Anh...anh nắn em?- Lệ Hoa rung rung nước mắt, gương mặt chột thống khổ.

Tuệ Mẫn bỗng khóc nức lên, cô chạy vụt ra đường. Vũ Khanh thấy vậy thì bỏ ngay Lê Hoa sang một bên mà chạy theo cô. Tuệ Mẫn vừa lên taxi thì Vũ Khanh cũng vừa đến. Cánh cửa đóng chặt lại, anh đứng bên ngoài đập tay vào kính.

-Mẫn à, anh xin lỗi em. Em ra đây gặp anh đi Mẫn...

-Bác tài, chạy nhanh đi.

Tuệ Mẫn ngo ngàng gì đến Vũ Khanh nữa, dù chỉ một lần. Cô hối tài xế điều khiển xe đi, càng xa càng tốt.

Vũ Khanh nhìn theo chiếc xe đang lẩn tránh. Tim như đang có hàng nghìn mũi kim đang len lỏi chỉ chít ở trong đó. Lòng anh như ai xé ra trăm mảnh, đau đến tận cùng. Tuy chỉ vừa quen biết Tuệ Mẫn nhưng anh biết rõ bản thân mình đã yêu cô, yêu rất sâu nặng. Anh yêu chính con người của cô, một cô gái tràn đầy sức sống, luôn mỉm cười tựa như nắng ban mai.

Tại sao ông trời lại trở trêu như vậy? Sao ông lại để anh lâm vào cảnh này? Rồi sau này anh phải biết làm sao đây? Có lẽ Tuệ Mẫn sẽ ghét anh lắm, thậm chí sẽ hận anh vì nỗi đau không thể nguôi ngoai của ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cô Nhân Tình Bé Nhỏ (H)

Lạc Y vào phòng, cô ngồi xuống bên giường. Tuệ Mẫn từ khi về nhà đã khóc bù lu bù loa lên song thì vào phòng cứ nằm trên giường mãi thôi. Đến cơm chiều cô gọi mà Mẫn cũng không ra bỏ cả buổi. Lạc Y nghi đâu là có đó mà. Chỉ tội Tuệ Mẫn phải chịu một cái tát oan uổng mặc dù giữa hai người chẳng hề có gì với nhau.

Đưa tay vuốt nhẹ lên tóc của Tuệ Mẫn, cô thở dài rồi nói.

-Thôi mà, mình biết bây giờ cậu buồn lắm nhưng cũng phải ăn uống gì đi chứ.

-Mình nuốt không trôi đâu...hức...- Tuệ Mẫn nức lên.

-Nghi đâu là có đó! Cũng may là cậu thấy kịp lúc đấy chứ mà để cậu có tình cảm với anh ta thì mọi chuyện còn tồi tệ hơn.

-Mình muốn ngủ...- Tuệ Mẫn thở dài rồi khịt mũi.

-Được rồi, cậu ngủ đi. Mình qua phòng của mẹ một chút. Không được buồn nữa đâu đó. Tất cả qua hết rồi.

Tuệ Mẫn gật gật và vùi đầu vào trong chăn. Sao Lạc Y biết cô không có tình cảm với Vũ Khanh chứ? Anh là người đầu tiên cho cô biết thế nào là thích một ai đó. Anh cũng là người nhóm ngọn lửa ấm áp cho trái tim đang nguội lạnh của cô. Trước đây đã từng có rất nhiều người theo đuổi, muốn được lấy cô về nhưng Tuệ Mẫn không hề để vào mắt và bỏ ngoài tai tất cả. Bởi vì họ không thích tiểu thuyết, họ không thích luận lý đương thời. Họ cho đó là những chuyện hoang đường, dâm đạo. Nhưng họ không biết đó chính là nền tảng lớn của văn học và không nhìn thấy mặt tốt của nó. Và những người đó chỉ biết đánh giá mặt xấu, gắt gao lên án.

Hiện giờ, Tuệ Mẫn đã tìm được người hiểu cô, cùng sở thích, cùng cả tính cách và sau lần gặp đầu tiên cô đã nghĩ sẽ..."theo anh". Cô không trách anh đâu, anh chẳng nói với cô là có người yêu hay chưa mà. Cô buồn vì anh đã có bạn gái là một nhưng đau vì cái tát kia là mười. Không phải đau bởi thể xác mà là đau ở tim. Lần đầu tiên trong đời có người tát cô và đau lòng hơn bao giờ hết, người cho cô cái tát đó lại là bạn gái của người mà bản thân mình ngày đêm thương nhớ.

Tiim

Điện thoại reo lên có tin nhắn. Tuệ Mẫn vẫn nằm im đấy không đoái hoài gì đến. Dù bây giờ có mưa tầm tã suốt 3 ngày 3 đêm cô cũng mặc kệ.

Tiin...Tiin...

Một lúc sau lại thêm vài tin nhắn đến tới tấp. Tuệ Mẫn bực dọc ngồi dậy và với tay lấy điện thoại. Cô mở từng tin xem, hai mắt chùng xuống buồn bã.

"Tuệ Mẫn, anh xin lỗi vì chuyện lúc trưa. Em còn giận anh không?"

"Mẫn à, anh gọi cho em được chứ? Anh muốn biết em sao rồi."

"Em không trả lời nữa...anh biết rồi. Sau này anh không làm phiền em nữa đâu."

"..."

Tuệ Mẫn soạn một tin nhắn, cô định gửi đi nhưng rồi lại xoá. Đặt điện thoại lên bàn, cô nằm xuống và nhắm hai mắt. Nơi khóe mắt của cô gái ấy vẫn còn đọng lại lệ cay, một thứ mặn đắng, chất ngất tượng trưng cho sự đau thương.

...

Phục Ân quay lại Thục Xuyên với tốc độ nhanh nhất. Anh chẳng muốn ở lại đó thêm một giây một phút nào nữa. Dù biết Phí Thiên Anh và Lạc Y là hai người hoàn toàn khác nhau nhưng tại sao họ lại giống đến mức như vậy. Giống đến độ anh không thể phân biệt đâu là Thiên Anh và đâu là Lạc Y.

Nhìn chung qua thì Lạc Y có vẻ giản dị hơn chẳng vậy áo xúng xính như Thiên Anh. Cách ăn nói lại vững vàng hơn Thiên Anh rất nhiều. Nhìn cô gái Phí Thiên Anh đó, anh thấy cô ta rất yếu đuối. Không nghĩ ngợi gì nhiều nữa, anh cho xe vào bãi đỗ xe bên trong Thượng Ân. Bước xuống xe, chỉnh đốn lại cravat và áo vest phía ngoài, anh liếc mắt nhìn mọi thứ xung quanh rồi vào trong.

Đến sảnh lớn, đúng lúc Phục Ân gặp Võ Khanh cũng đang ở đây. Vừa thấy anh, Võ Khanh chạy ngay đến.

-Anh về sớm vậy? Chưa được một tuần mà.

-Ừ! Anh không muốn ở đó nữa. Chỉ muốn về đây ngay thôi.- Anh hơi nhúm mày.

-Vâng!- Võ Khanh gật đầu.

-Em có chuyện buồn?- Vừa nhìn sắc mặt của Võ Khanh, anh nhận ra ngay.

-Lên phòng làm việc em kể anh nghe.

Ngồi xuống sofa, Phục Ân rót trà vào tách. Anh đẩy một tách lại cho Võ Khanh còn một tách giữ lại cho mình.

-Sao nào?- Anh hỏi.

-Bây giờ em nên làm gì đây anh hai? Cô gái hôm trước không liên lạc với em nữa.- Võ Khanh thở dài ra.

-Tại sao chứ?

-Tại cô Hoàng Lệ Hoa rắc rối kia cả, không không lại đến thư viện tìm em. Lúc cô ta nhào vào ôm em bị cô ấy thấy đã vậy còn bị Lệ Hoa tát vào mặt. Cô ấy bây giờ không trả lời tin nhắn của em luôn rồi. Ôi đau lòng!!!- Võ Khanh ôm tim.

-Để anh liên lạc với Hoàng Nhất Xuyên, con gái ông ta càng ngày càng quá quắc.

-Đừng đó anh hai, anh mau nói đi, để theo em mãi chắc em không sống nổi quá.- Võ Khanh mệt mỏi lắc đầu.

-Được rồi! Em đi xem lại bản hợp đồng bên Thạch Nhạn đi.

-Em đi ngay!- Võ Khanh gật đầu rồi ra ngoài.

Phục Ân đưa tay lên xoa cằm. Võ Khanh chắc yêu thật. Chưa bao giờ anh nhìn thấy Võ Khanh lo lắng đến như vậy. Nếu đã vậy thì anh ngại gì mà không giúp anh ấy cắt đi cái đuôi dư thừa đó. Con gái mà đeo bám mãi cũng chán. Kiểu như Kiều Lạc Y, cứ tránh xa anh thì anh càng hứng thú muốn chiếm lấy cô.

Sắp có vợ thì đã sao, chẳng phải cũng chỉ là lọ hoa di động à. Huh, cả cuộc đời chẳng một cô gái nào có thể dùng hôn nhân để trói buộc được anh đâu.

...

Lạc Y ngồi làm việc mà đầu đầu mãi không thôi. Từ đêm qua đến giờ bản thân đã thấy không ổn rồi, cứ nghĩ mình không sao nên cô đến công ty làm. Nào ngờ bây giờ lại nặng hơn, nhức ong cả đầu. Cô đứng dậy, loạng choạng xem ngã.

-A này...- Y Phúc nhanh chân chạy đến đỡ cô.- Em không sao chứ?

-Em không sao, đã bình thường rồi.- Lạc Y xoa tay, có vẻ tỉnh táo hơn.

-Em đi được chứ?- Y Phúc hỏi.

-Dạ được. Đến lúc em phải mang bảng số liệu lên phòng Phó Tổng, em đi đây.

-Tổng tài về rồi đấy! Bảng số liệu này em...phải mang trực tiếp lên đó, không cần đến chỗ của Phó Tổng.- Y Phúc áp ứng.- Đi được không? Không thì chị đi hộ.

-Được mà! Em đi được.

Lạc Y ra ngoài, vào thang máy và ấn tầng cao nhất. Cô tựa vào thang máy, cả cơ thể không còn sức lực, mệt mỏi vô cùng. Đôi chân bủn rủn đứng chẳng vững, không làm chủ được bản thân, Lạc Y xém tí nữa là ngã nhào ra sàn máy mà cô vịn lại kịp.

Cửa thang máy bật mở, cô bước ra và đi đến phòng Tổng Tài. Đứng trước cửa phòng làm việc của Phục Ân, Lạc Y như chẳng còn biết mình thế nào nữa, cô tựa hân vào cửa. Tài liệu rơi xuống đất, Lạc Y cảm môi, đôi môi cô trắng bệch. Mọi thứ trước mắt cô bây giờ rất mờ ảo.

Cùng lúc cánh cửa mở ra, Lạc Y vì tựa vào đấy nên cũng mất đà ngã ra sau. Một vòng tay ôm lấy cô lại, đôi mày kiếm cũng chau lại sắp chạm nhau. Đóng cửa phòng, Phục Ân bế Lạc Y đến sofa. Đặt cô nằm xuống, anh đưa tay sờ lên trán.

-Nóng?- Anh thốt ra.

Cả cơ thể Lạc Y lúc này như rực lửa. Cô mấp máy đôi môi như muốn nói gì đó. Mắt chỉ hé hé mở để nhìn anh.

Phục Ân cởi áo vest ngoài và đắp lên người cô. Anh đứng lên rồi bước ra ngoài. Ít lâu sau quay lại, trên tay anh cầm vài viên thuốc và cốc nước lọc. Đặt lên bàn anh định đỡ Lạc Y thì nghe tiếng cô thều thào.

-Thượng Phục Ân...Thượng Phục Ân...

Cô gái này còn dám gọi cả họ lẫn tên của anh mà không kiêng dè chút nào à? Đúng là càng ngày càng lớn gan lớn mật rồi. Phục Ân đỡ Lạc Y ngồi dậy, để cô tựa vào lòng mình. Anh vói tay lấy thuốc cho cô.

-Cô uống đi!

Lạc Y không trả lời, cô chỉ biết đung đưa tựa đó, hết biết trời trăng mây lở gì. Phục Ân để thuốc vào miệng cô, anh đưa cốc nước lên miệng giúp cô uống. Vừa thấy Lạc Y định nhả ra hết thì anh trừng mắt dọa cô.

-Nuốt vào!

"Không uống thì sao hết bệnh được!". Anh để cô nằm xuống sofa nghỉ ngơi còn mình thì quay lại với công việc còn dang dở. Đưa mắt nhìn Lạc Y, thấy cô đã ngủ yên thì anh mới tiếp tục làm việc.

Rất lâu sau đó, khi mọi người đã tan ca về hết thì Lạc Y mới cử động người nhưng cơ thể cô còn mệt mỏi lắm. Hai mắt chỉ hí mở, đôi môi khô khốc lại bất giác gọi tên.

-Thượng Phục Ân...Thượng Phục Ân...

Phục Ân đi đến sofa, ngồi xuống kế cô, anh đưa tay lên trán.

-Vẫn còn nóng nhưng đỡ hơn lúc nãy rồi.

-Phục Ân...

-Sao cô gọi tôi mãi thế?- Phục Ân vén vài sợi tóc phủ trên mặt cô.

Đôi môi nhỏ nhắn cứ mấp máy của Lạc Y chính là thứ vũ khí nguy hiểm câu dẫn Phục Ân. Anh hơi cong môi, đưa tay lên chạm môi của Lạc Y. Gương mặt này, cơ thể này và cả giọng nói này nữa, tất cả đều là của anh, của riêng anh mà thôi.

Nở lòng cravat, anh nâng cằm Lạc Y lên và hôn nhẹ vào môi cô. Lạc Y hiện tại như mèo nhỏ, ngoan ngoãn mở miệng để anh càng dễ dàng trút đi mật ngọt của mình. Cô một tay ôm cổ, một tay ghì đầu anh, mọi cử động càng khiến Phục Ân như bị mê hoặc. Anh đưa tay gỡ cúc áo, từng cúc từng cúc bị gỡ bung ra cho đến hết. Phục Ân cởi áo sơ mi của Lạc Y ném xuống đất rồi tiếp tục hôn lấy cô. Anh hôn xuống cổ, đôi tay lại không ngoan ngoãn đưa ra phía sau gỡ móc áo con.

Lạc Y ôm cổ anh, gương mặt cô ửng hồng, trong con mê man mà chẳng ngừng mấp máy.

-Dừng mà...anh dừng lại đi...

Tiếng nói nhẹ nhàng của cô truyền qua tai anh. Phục Ân ngược mặt nhìn Lạc Y. Cô rất đẹp, tựa như tượng tạc. Gương mặt bầu bĩnh đáng yêu, làn da lại trắng nõn, mịn màng như trẻ nhỏ khiến anh không muốn dứt ra. Lạc Y bây giờ chỉ biết có một người đang ôm chặt lấy cô, thật sự muốn kháng cự nhưng cô chẳng còn sức lực để chống cự lại.

Đặt Lạc Y ngồi trên đùi mình, Phục Ân được Đà vục đầu vào ngực cô. Cơ thể run lên, cô cong người, hai tay vịn vào vai anh. Ngược mặt lên trần nhà, Lạc Y không ngừng thở gấp. Phục Ân chiếm lấy hai quả đào, vô tư nhào nắn. Răng anh se se đầu nhỏ khiến cô cứ run rẩy, người càng cong lên, tay ghì chặt đầu anh. Bàn tay hư hồng lần xuống dưới, Phục Ân kéo khoá váy của cô, cởi nó ra và ném đi. Một lần nữa anh được chiêm ngưỡng cơ thể hoàn hảo, đầy đặn mà cô sở hữu.

Tiếp tục hôn lên môi Lạc Y, anh cho tay vào giữa hai chân cô và tách ra. Cứ mon trón ở phía ngoài, anh cũng chẳng vội mà đưa tay vào trong.

-A...a...- Lạc Y kêu lên, đôi môi mở không to, đủ để phát ra khe khẽ tiếng kêu ám muội.

Đôi tay Phục Ân lướt đủ mọi chỗ, sờn sờn cơ thể đang nóng dần của cô. Lạc Y gục xuống vai, ôm lấy cổ anh. Cô thở thật gấp như mất hết không khí. Lần này là chính cô chủ động mà giữ lấy môi anh. Qua vài lần hôn có khác, cô không nghiền chặt răng nữa mà đùa giỡn với môi đỏ mọng ấy. Áp tay lên mặt Phục Ân, Lạc Y càng sát cơ thể mình vào người đối phương.

Vòng tay vững chắc của anh ôm lấy eo cô càng chặt. Hai cơ thể cứ quấn lấy nhau. Đã đến lúc cơn hứng tình của Phục Ân lên đến đỉnh điểm nhất, anh cởi bỏ những thứ vướng bận trên người rồi đặt cô nằm xuống sofa. Chẳng có gì đáng bận tâm cả, Phục Ân được đà vào sâu bên trong Lạc Y.

-A...anh đừng mà...từ từ thôi...a...a...

Phục Ân chẳng màng đến mọi thứ, anh như con sói đói muốn ăn sạch sành sanh cô gái nhỏ nhắn. Lạc Y ôm lấy tấm lưng rộng lớn của anh. Hiện tại cô chẳng còn biết bản thân như thế nào, chỉ biết từng nhịp từng nhịp từ anh làm cô như chết trong sung sướng tột cùng.

-Ấn...anh từ từ, nhẹ nhàng với em thôi.- Lạc Y nhìn thẳng vào mắt anh, giọng nói của cô lúc này tựa như mật ngọt.

-Được, mèo nhỏ...ngoa nào.- Anh cẩn thận lên vành tai cô rồi tiếp tục chuyện dở dang.

Phục Ân cứ quấn lấy cô cả buổi, chẳng thể nào để yên một giây một phút nào cả. Sau 3 lần kéo Lạc Y lâm trận, anh nghĩ hôm nay cô mệt nên chỉ bấy nhiêu thôi là đủ. Lần khác có cơ hội nhất định sẽ chẳng để cô yên ổn đơn giản thế này đâu.

Ôm lấy nữ tử trong lòng, Phục Ân kéo đầu cô tựa vào lồng ngực. Chưa bao giờ anh thấy Lạc Y ngoan ngoãn như vậy. Chẳng kháng cự cũng chẳng khóc lóc, thay vào đó cô còn biết phối hợp với anh thật ấn ý.

-Anh lợi dụng cơ hội để làm chuyện đồi bại.- Tựa vào lồng ngực anh, Lạc Y nói.

-Không phải chính em là người câu dẫn sao?- Anh nói đùa mà vờ như thật.

-Anh có thấy ai bệnh mà đi câu dẫn người khác không?- Cô ngước mặt nhìn anh và nhún mày.

-Sao lại không có!? Nếu ý em là không thì tại sao chẳng kháng cự lại?- Anh nhướn một bên mày.

-Tại tôi không kháng cự anh nổi thôi.- Cô bĩu môi.

-Kiểu Lạc Y! Tôi biết tôi sẽ lấy vợ nhưng chẳng sao. Cô ta chỉ trên danh nghĩa còn em sẽ ở bên tôi, sinh con cho tôi.

-Chẳng phải anh đòi cưới tôi sao?- Cô chu môi nói.

-Thế thì hủy ngay nhé, cưới em về.- Anh siết chặt vòng tay ôm cô.

-Thôi, thôi. Con gái người ta chỉ có một lần đẹp nhất trong đời. Anh hủy vậy chẳng phải làm mất giá của cô ấy à?

-Mặc chứ! Hủy thì hủy thôi.- Anh chặc lưỡi.

-Anh cứ cưới đi...- Lạc Y cắn môi.

-Em đồng ý làm vợ hai à?- Anh lướt ngón trỏ lên xuống cánh tay cô.

-Anh cứ cưới và đừng quan tâm tôi, chỉ là tôi đùa. Còn chuyện anh nói thì tôi sẽ suy nghĩ lại.

-Theo tôi, em sẽ không thiệt thòi đâu.

-Tại sao anh lại không chọn người khác mà nhất quyết phải là tôi?

Lạc Y đưa tay lên vuốt ve gương mặt anh tú của anh. Phục Ân hơi nhếch môi tạo ý cười, anh đưa tay lên nắm lấy tay cô.

-Với tôi, chỉ cho em mới mang lại những thứ khoái cảm đặc biệt.

-Khụ...khụ...

-Mặc đồ vào đi, bệnh nặng hơn bây giờ.

Phục Ân lấy đồ cho cô thay. Mặc quần áo chỉnh tề, anh quay sang thấy Lạc Y mặc lại áo, khi mặc áo con vào vừa với tay cài móc khóa thì Phục Ân giữ tay cô lại. Anh giúp cô cài móc khóa rồi ôm lấy cô, tựa cằm lên vai.

-Em chính là cô gái, không cần mồi rượu thì tôi vẫn say.

-Say kiểu nào? Kiểu sắc lang của anh à?- Lạc Y nhìn anh, đôi tay nhỏ nhắn áp vào bên má.

- Nhưng em sẽ thích từng hành động của một gã sắc lang như tôi.- Anh hôn lướt qua má của Lạc Y rồi cắn lên vành tai cô, chú ý muốn dụ dỗ cô lại vào trăn.

- Thượng Tổng, tôi muốn về, trễ lắm rồi.- Lạc Y bật cười.

- Để tôi đưa em về.

- Tôi tự về được, không thôi người khác thấy thì không hay.- Cô lắc đầu và lấy áo somi mặc vào.

- Chẳng sao, cứ để tôi đưa về.

Chiếc xe dừng lại trước ngõ nhà Lạc Y. Phục Ân chòm người qua gỡ dây an toàn song đó thì hôn lướt qua môi cô. Hai gương mặt sát gần nhau, Lạc Y cảm nhận được cả hơi thở nam tính của anh phả vào hai bên má. Áp tay lên mặt anh, Lạc Y mỉm cười rồi nhẹ hôn lên môi.

- Em ngủ ngon!

- Uhm, tạm biệt anh.

Phục Ân mở cửa cho cô. Bước xuống xe, Lạc Y định vào trong thì một cánh tay níu lấy tay cô giữ lại.

- Chiều mai, tôi chờ em.

- Uhm, tôi biết rồi. Anh cứ về đi.- Lạc Y gạt đầu.

Vừa đi Lạc Y vừa suy nghĩ. Cô đang làm gì thế này? Chẳng phải cô đang chạy trốn anh sao? Thế nào lại càng lúc càng dần thân vào anh? Những việc làm đó liệu là đúng hay sai? Lạc Y có vô tình khiến cuộc hôn nhân sau này của anh gặp rắc rối gì không?

Lí trí không cho phép là vậy nhưng trái tim của cô cứ dắt đường, để cô và anh lại đan díu với nhau. Mọi chuyện bắt đầu trở nên rắc rối, khó hiểu. Chính bản thân cô lúc này cũng không biết nên làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nguyện Làm Tri Kỷ

Dật Dẩn đứng bên cửa sổ nhìn ra bầu trời đêm xa xăm. Anh đã phải suy nghĩ rất nhiều về những gì mình vừa thấy. Mọi quan hệ giữa Lạc Y và Thượng Tổng là gì vậy? Sao họ lại thân mật như thế? Ai đó hãy làm ơn cho anh biết những thứ anh vừa thấy nó không phải là sự thật đi, chỉ là anh nhìn nhầm thôi.

Bản thân Dật Dẩn nhận thấy Thượng Tổng là người rất kín tiếng. Từ lúc vào làm đến nay anh chưa nghe tin gì về anh ta liên quan đến nữ nhi cả. Lại thêm tính tình lạnh nhạt khó đoán thì làm sao một người phụ nữ có thể chịu đựng được ở bên anh ta. Còn Lạc Y? Quan hệ mật thiết này của cô đã tồn tại bao lâu rồi? Đó là lí do để cô từ chối anh sao? Những lúc về trễ đều là cô ở bên anh ta à? Cả lúc thơ thẩn về nhà hôm trước cũng do Thượng Tổng ức hiếp cô đúng không?

Một mớ câu hỏi hỗn độn xuất hiện trong đầu anh. Khó hiểu! Chuyện này quá phức tạp. Nếu không liên quan đến Thượng Tổng tại sao anh hỏi thì cô lại chối? Chỉ áp ứng bảo anh ta thuận đường cho đi nhờ xe về. Rõ ra là vô lý. Anh biết bản thân không có quyền xen vào chuyện của Lạc Y, bởi cô và anh chỉ là bạn bè bình thường. Nhưng anh lo lắng, anh sợ Thượng Tổng sẽ lợi dụng cô.

Ngước mắt lên trời rồi thở dài ra. Dật Dẩn lúc này chỉ biết im lặng và dõi theo Lạc Y thôi. Anh mong cô sẽ không xảy ra chuyện gì, bằng không bác gái và cả anh sẽ ăn ngủ chẳng yên.

Nhìn em khóc

Anh lại muốn ôm nhưng mình

Là bạn thôi

Chẳng phải người yêu

Gục vào anh và rồi trách móc ai kia

Có biết rằng anh cũng đau trong lòng

Duyên Trời sao lại

Trở trâu hai chúng ta
Luôn ở bên mà chẳng yêu
Hay là anh từng bỏ qua nhiều cơ hội
Để cho chúng ta thành đôi
Chỉ có mỗi cầm tay thôi
Nhưng anh vẫn không thể
Chẳng dám nói một câu thôi
Yêu em đã lâu rồi
Tình đơn phương
Chắc không còn gì đau đớn hơn
Xót xa chịu hết
Trong lòng bởi một người
Đã có thể gần em hơn
Nhưng anh đã không làm
Nói hết những gì suy tư
Lâu nay giấu trong lòng
Nhiều lần anh cứ lo sợ em sẽ lánh xa
Thế nên ngần ấy năm
Lòng vẫn cam chịu
Lạc mất điều quan trọng duy nhất
Để sống ý nghĩa hơn
Chẳng thể xa rời em
Ngón ngang tim anh chẳng biết
Dừng lại hay bên cạnh
Chung với nỗi đau
Sớm hôm cũng đợi
Giữa đêm khuya cũng đợi
Chỉ cần em còn nhớ anh
Anh là tri kỷ của em nên chỉ tìm
Gặp anh mỗi khi em muộn phiền
Chỉ có mỗi cầm tay thôi
Nhưng anh vẫn không thể
Chẳng dám nói một câu thôi
Yêu em đã lâu rồi

Tình đơn phương
Chắc không còn gì đau đớn hơn
Xót xa chịu hết
Trong lòng bởi một người
Đã có thể gần em hơn
Nhưng anh đã không làm
Nói hết những gì suy tư
Lâu nay giấu trong lòng
Nhiều lần anh cứ lo sợ em sẽ lánh xa
Thế nên ngần ấy năm
Lòng vẫn cam chịu
Chỉ có mỗi cầm tay thôi
Nhưng anh vẫn không thể
Chẳng dám nói một câu thôi
Yêu em đã lâu rồi

Tình đơn phương
Chắc không còn gì đau đớn hơn
Xót xa chịu hết
Trong lòng bởi một người
Đã có thể gần em hơn
Nhưng anh đã không làm
Nói hết những gì suy tư
Lâu nay anh cố giấu trong lòng
Nhiều lần anh cứ lo sợ em sẽ lánh xa
Thế nên ngần ấy năm
Lòng vẫn cam chịu
Duyên trời sao lại trở trêu
Luôn ở bên mà chẳng yêu.
(Nguyễn Lâm Tri Kỳ _ Đăng Khôi)

...

Cả tuần trôi qua rồi, Vũ Khanh vẫn không thể liên lạc được với Tuệ Mẫn. Phải làm thế nào đây? Phải làm cách gì để có thể gặp Tuệ Mẫn và giải thích cho cô hiểu mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thôi.

Vũ Khanh đã chờ ở thư viện, giờ vẫn như mọi khi nhưng không thấy cô đâu cả. Hỏi thủ thư thì cô ấy chỉ lắc đầu. Là thư viện lớn nhất thành phố, rất nhiều người ra vào thì làm sao cô ấy nhớ mặt từng người cho nổi. Tuệ Mẫn vẫn không đến là thế nhưng anh cứ ở đó như một tên ngốc, chờ đợi mỗi mòn. Vẫn khung giờ cũ, vẫn nơi đọc sách yên tĩnh ấy sao bây giờ chỉ còn lại mỗi anh? Cô gái ngày ấy đã đi đâu mất rồi?

Đêm tối, Vy Khanh bước dọc theo bờ hồ. Vừa đi, anh vừa đá lăn hòn đá nhỏ dưới chân. Chán nản! Quá chán nản! Chẳng phải chán bởi vì bản thân phải chờ đợi đã lâu mà chán vì không thể tìm thấy Tuệ Mẫn thêm một lần nữa trong thế giới tấp nập này. Nếu như lần trước hỏi tên bạn của Tuệ Mẫn trong công ty thì ngon lành rồi, anh cũng không phải thống khổ như lúc này. Anh cúi đầu buồn bã. Đích thị Thượng Vy Khanh là một gã si tình aaa!

-Haizzz...Mẫn à! Em đâu rồi? Làm ơn cho anh gặp em đi!

Vừa dứt câu nói, ngược mặt lên, Vy Khanh liền khựng người lại. Ông trời quả thật không phụ người có tâm. Một luồng điện bỗng xẹt qua người anh rồi truyền về tim. Bên trái lồng ngực bây giờ ầm lên lạ thường. Mối bất giác mỉm cười, Vy Khanh nhanh chóng chạy đến bên Tuệ Mẫn đang ở ngay trước mặt ngắm nhìn mặt nước tĩnh lặng.

-Mẫn à!- Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Tuệ Mẫn chuyển động hai mắt. Tim chợt giật thót lên. Cô chớp mắt liên tục rồi cắn môi. Bỗng nhiên tim đập rất mạnh, hơi thở của cô cũng bắt đầu gấp rút. Tuệ Mẫn không nhìn anh, cô xoay người rồi đi.

-Mẫn à, Mẫn...- Vy Khanh chạy đến kéo tay cô.- Em vẫn giận anh sao?

-Em không giận anh.- Rút tay ra rồi cúi mặt xuống, hai tay cô siết chặt lại với nhau.

Vy Khanh đưa tay ghì lấy vai cô. Một tay anh đặt ở vai Tuệ Mẫn, một tay anh chấp ngón trỏ và ngón giữa lại đưa lên trời.

-Mẫn, anh thề với em là anh và cô gái đó không có quan hệ gì hết, chỉ do cô ấy theo đuổi anh thôi. Nếu như em không tin thì anh sẽ...

Chưa nói dứt câu, Tuệ Mẫn đã đưa ngón trỏ lên môi Vy Khanh. Hai mắt to tròn, chứa bao nhiêu tia phức tạp của cô nhìn thẳng vào mắt anh. Đau xót, Tuệ Mẫn xém tí là khóc nức lên may mà cô nén lại kịp lúc.

-Anh đừng nói bậy, lỡ như có chuyện gì thì...biết phải làm sao đây?

Vy Khanh mỉm cười đưa tay lên nắm lấy tay Tuệ Mẫn. Đôi tay lạnh ngắt vì lo lắng của anh đã phần nào làm cho Tuệ Mẫn mềm lòng, thương lại càng thương.

-Mẫn đang lo lắng cho anh đúng không?

-Em...em...- Tuệ Mẫn đỏ bừng mặt, cô ấp úng không biết nói gì.

Được đà lợi thế, Vy Khanh kéo Tuệ Mẫn và ôm lấy cô vào lòng, thật chặt. Tay anh đặt nhẹ lên mái tóc mượt mà của cô, thấp đầu xuống anh hít lấy hương thơm nhẹ dịu ở đây.

Tuệ Mẫn nghe rõ mồn một nhịp tim của anh. Nó rất nhanh và hỗn loạn như thể anh đã hồi hộp lắm. Cô khẽ mỉm cười. Tin anh, dù có ra sao cô vẫn sẽ tin anh không lừa dối cô đâu. Chính con tim cô mách bảo, khi bên cạnh Vy Khanh nó mới thực sự ầm ập và đông đầy những yêu thương. Vòng tay ra sau lưng ôm chặt anh. Hành động của Tuệ Mẫn như trả lời tất cả những vương bận của Vy Khanh trong lòng. Anh vui mừng khôn xiết mà nhấc bổng cô lên xoay mấy vòng.

-A...anh Khanh thả em xuống...nhanh đi...- Tuệ Mẫn bật cười.

Vy Khanh lại một lần nữa ôm Tuệ Mẫn vào lòng. Làm sao có người nào đó có thể diễn tả cảm xúc của anh bây giờ. Hạnh phúc! Cực kỳ hạnh phúc! Anh vui đến độ cứ ôm khư khư Tuệ Mẫn mặc cho người đi đường đang dòm ngó.

-Mẫn à! Đừng xa anh nhé! Một tuần qua anh đã rất khó khăn để tìm em. Em như vậy làm anh lo lắm.

...

Lạc Y đứng trước phòng Tổng Tài. Cô nhìn trước nhìn sau xem có ai để ý hay không. Khi tình hình ổn thỏa, cô mới đưa tay lên gõ cửa.

Cốc...Cốc...Cốc

Cánh cửa mở ra, vừa trông thấy Lạc Y thì Phục Ân liền giãn cơ mặt bót đi, không căng thẳng nữa.

-Là bảo bối à? Em vào đi!

Lạc Y vào trong. Vẫn như thường lệ, cô đến sofa ngồi xuống. Với tay lấy quyển tạp chí dưới bàn, cô vô tư mở ra đọc. Cả tuần nay, ngày nào Phục Ân cũng bắt cô hết giờ làm là phải lên phòng của anh. Khi nào anh làm xong việc rồi đích thân anh đưa cô về. Chán quá chán! Thời gian ngồi đây làm cảnh cho anh đủ để cô về nhà xem phim, chơi cờ ti phú với mẹ và Mẫn đó. Anh nữ lòng nào...

Phục Ân ngồi ở bàn làm việc. Tay anh chống cằm, mắt thì nhìn cô. Anh nhếch môi tạo ý cười. Cô gái này càng nhìn càng không muốn dứt ra, rất biết cách thu hút người khác.

-Của nợ! Lại đây nào!

Lạc Y nhủ mảy nhìn Phục Ân. Từ khi nào anh nghĩ ra cái tên đó để gọi cô vậy nhỡ? Cô bấu môi, đặt quyền tạp chí lên bàn rồi đi đến bên anh.

-Ngồi xuống đây!

Tay anh ôm lấy eo Lạc Y kéo xuống để cô ngồi trên đùi mình. Không may cho cô, vị trí ngồi lại lên trên một tí. Mông cô lỡ phạm vào "cậu bé" của anh. Nó vừa giật một cái làm Lạc Y hoảng hồn, cơ thể mềm nhũn, không thể đứng lên. Cô cắn chặt môi dưới, hai mắt nhắm tịt lại, gương mặt nóng ran, đỏ bừng bừng. Nó khiến cô ngượng chín mặt mà vùi đầu vào lồng ngực của anh.

-Haizz...em làm "thằng em" của anh dậy rồi, phải nói gì đi chứ?- Anh nhướn một bên mày.

-Ồ...tại anh kia mà.- Cô ngước mặt lên nhìn anh.

-Anh làm sao nào? Nó đang ngủ, do em chạm vào đấy thôi. Chịu trách nhiệm đi!- Anh nâng cằm cô lên và hôn nhẹ vào môi.

-A...- Lạc Y nhăn mặt.- Do anh kéo em mà. Bây giờ bắt em chịu hết sao được. Em cũng chẳng biết cách làm nó hạ hỏa đâu.

-Thế thì...- Gương mặt anh bỗng trở nên gian tà, ghé sát tai cô và thì thầm.- Anh ăn em cả đêm, chịu tội thay em nhé.

-Hông, hông, hông.- Lạc Y mở to mắt, cô một mực lắc đầu lia lịa.

-Chứ biết sao giờ?

Phục Ân tựa cằm lên vai cô. Cơ thể ấm nóng của Lạc Y sát kề với da thịt, khiến anh chịu không được. Bàn tay vuốt ve tấm lưng nhỏ bé của cô, hơi thở anh phả vào gáy làm cô cứ rung mình. Phục Ân đưa tay vào trong váy mon tron. Theo bản năng của mình, Lạc Y tự nhiên mà dặng chân ra.

-A...a...

Lạc Y cong người, hai má đỏ ửng lên. Một tay nắm cổ áo, một tay siết chặt vạt áo vest của anh. Từng cử động từ bàn tay anh làm cô giật cơ thể liên hồi. Khi anh cho tay vào chiếc quần nhỏ, chạm vào nơi kín đáo của mình thì cô mới bừng tỉnh nắm tay anh giữ lại.

-Em sao thế? Đang vui mà.- Anh nhủ mảy, nhìn gương mặt hồng hào của cô.

-Thượng Tòng, hôm nay tôi không hứng.- Cô mỉm cười mỉa hoặc, thì thầm vào tai anh.

-Giỏi rồi! Nay biết làm người ta hụt hứng.- Anh nheo mắt, véo mũi Lạc Y.

Lạc Y cười tít cả mắt, ôm lấy cổ anh, cô chu môi nói.

-Câu lúc nãy em nói như kiểu thư ký dụ hoặc sếp Tổng nhỉ?

-Biết đấy à? Thật sự em không biết gì về chuyện nam nữ?- Áp mặt sát vào mặt cô, anh cắn nhẹ lên môi.

-Không biết thật!- Lạc Y lắc đầu.- Em nghĩ sao thì nói vậy thôi.

-Bây giờ cái gì cũng giỏi, cái gì cũng biết ngay cả từ chối anh.- Anh nới lỏng vòng tay ôm cô.

Lạc Y không nghĩ một người đầy chín chắn, chừng chặc như Phục Ân lại có lúc như trẻ con thế này. Cô hiểu hành động vừa rồi của anh mà. Giận lẫy hay gì? Cô cũng đâu dại mà năn nỉ ỉ ôi với anh. Chính anh là người ngó ý cần cô mà, sao cô có thể lụy tình mà quay lại vuốt ve anh chứ.

-Thôi, em về nhà đây.

Lạc Y đứng dậy, vờn vai một cái. Cô hơi liếc mắt dò xem thái độ của Phục Ân. Anh nhủ mảy nhìn cô. Của nợ này, to gan lớn mật. Dám tự ý rời khỏi sao, xem anh ra gì vậy???

Phục Ân kéo Lạc Y lại, đặt cô ngồi ở vị trí cũ. Anh ôm cô thật chặt, chẳng cho thoát ra.

-Ai cho phép em về?

-Ồ...anh buông rồi mà, kéo em lại làm gì?- Cô chu môi nói.

-Anh buông thì không có nghĩa em có quyền đi. Sau này cũng thế, không có anh thì yên phận mà ngồi một mình.- Phục Ân ôm chặt eo thon của cô.- Rõ chưa?

-Anh ghen à???- Lạc Y mỉm cười, ôm cổ anh và cười khúc khích.

-Cho là vậy! Em mà sai ý thì đừng trách.

-Không dám! Không dám!- Hôn vào má anh như đỉnh chính cho lời nói, cô cười tí mắt.

Phục Ân nhìn cô với ánh mắt đầy nét cười. Đúng là khó có thể cưỡng lại cô gái đáng yêu này mà. Chẳng biết cô 25 hay 15 tuổi mà tính tình lại trẻ con hết biết. Anh không thích bên cạnh mình là một người phụ nữ tính cách như con nít vì nó ồn ào bởi những trò nghịch ngợm của cô ta. Anh cần một người thông minh và điềm đạm, biết tạo bầu không khí tĩnh lặng. Nhưng đối với Lạc Y thì khác. Trong công việc, cô trở nên ít nói và khó tiếp xúc. Từng lập luận trong báo cáo đều chắc nịch, quyết đoán. Còn lúc này đây, trở về bình thường, cô lại bày đủ trò đùa trên anh. Từ biểu cảm cho đến hành động, Lạc Y cũng không ồn ào, cô biết lúc nào đùa giỡn và lúc nào cần nghiêm túc.

Sở hữu một người phụ nữ như thế thì có mấy ai được may mắn như anh cơ chứ. Giữ lấy cô, quả là quyết định không sai lầm.

...

Lạc Y và Tuệ Mẫn cũng nằm trên giường chuẩn bị ngủ. Tâm tình của cả hai lúc này cũng cực kì tốt. Lạc Y mãi mê suy nghĩ. Liệu rằng sau này Phục Ân có đá cô không nhỉ? Xung quanh anh chắc nhiều phụ nữ lắm. Cả sau này lại có vợ, hơ...cô bị bỏ rơi là cái chắc rồi. Cơ mà chưa bao giờ cô thấy anh cười cả, chỉ toàn hơi mỉm thôi. Gương mặt lại khó ở, khó chịu cực kì. Vậy mà vẫn có đứa lết xác theo ông mãi. Hiện giờ chính cô cũng thấy mình khó hiểu.

Vừa chớp mắt lại định ngủ thì Lạc Y nghe Tuệ Mẫn lẩm nhẩm hát gì đó. Cô quay người lại khều vai Mẫn.

-Sao cậu vui dữ vậy?

-À...hôm nay mình gặp lại Vy Khanh.- Tuệ Mẫn có vẻ áp ứng.

-Cậu gặp lại anh ta?- Lạc Y mở to mắt.

-Uhm, anh ấy thế với mình là không có quan hệ gì với cô gái kia. Ảnh cũng nói trong 1 tuần qua cũng vất vả tìm mình.

-Ồ...rồi sao nữa? Cậu tin à?- Lạc Y hơi nhiu mày, chu môi hỏi.

-Dù sao thì mình cũng nghĩ anh ấy nói thật lòng, không giống nói dối.- Tuệ Mẫn mỉm môi.

-Uhm, thôi ngủ đi. Mai còn phải dậy sớm nữa đó.- Lạc Y nói xong liền nhắm mắt.

-Y, cậu thích ai rồi à?- Tuệ Mẫn chợt hỏi làm Lạc Y giật mình.

-Hả??? Mình á?- Cô chỉ vào bản thân.

-Mình thấy hình như cậu có người trong mộng rồi và người đó không phải anh Dân.- Tuệ Mẫn mỉm cười thật tươi.

-À ừ...không có. Mình có thích ai đâu.- Lạc Y ngáp ngừng rồi lắc đầu.

-Không có thì thôi!- Tuệ Mẫn gật gù và quay sang ôm lấy Lạc Y.- Ngủ thôi nào!

-Mẫn ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Quà Cho Mèo Nhỏ

Phục Ân vào Trung Tâm Thương Mại lớn nhất Thục Xuyên. Anh đi đến bán đồ và xem xét, khi xác định được nơi mình cần thì anh đi đến thang cuốn lên trên.

Cho tay vào túi, Phục Ân bước đi với dáng vẻ kiêu ngạo, bất cần của mình. Những cô gái có mặt ở đây nhìn anh bằng ánh mắt triu mến không ngớt một giây. Còn đàn ông trai tráng thì lại hiếu kỳ nhìn anh. Phục Ân lúc này chính là điểm thu hút nhất của cả trung tâm. Ai cũng nhìn theo bóng dáng cao ráo của anh đến khi mất hút.

Phục Ân khó chịu, anh nhiu chặt hai mày. Bực bội! Bức rức! Mấy người này xem anh cứ như món hàng lạ, thích thì nhìn, không thích thì thôi. Vẫn gương mặt không cảm xúc, khí chất lạnh nhạt anh cứ bước đi chẳng đoái hoài đến một người nào. Khi Phục Ân bước vào khu vực của hãng son I.V thì mọi người thôi không nhìn nữa. Thất vọng tràn trề! Anh cũng phải muối mặt lắm mới bước chân vào nơi dành cho phụ nữ như thế này.

-Chào ngài! Ngài cần loại son gì ạ?- Cô nhân viên cúi mặt thẹn thùng hỏi.

-Kiểm tra giúp tôi thỏi son này.- Anh lấy thỏi son trong túi ra, nó chẳng mới mẻ gì cả, có lẽ đã mua khá lâu.

-Vâng!- Cô ấy lấy bằng cả hai tay.

Phục Ân đi dạo xung quanh. Anh với lấy một thỏi son trên kệ xem. Vừa mở ra Phục Ân đã không hài lòng về màu sắc của nó nên đặt về vị trí cũ. Tiếp tục nhìn ngó xung quanh, anh thấy có những thỏi son đặt ở giữa cửa hàng. Hình dáng rất đẹp lại bắt mắt, đó là điều đầu tiên thu hút anh. Phục Ân lấy một thỏi lên xem, cùng lúc cô nhân viên lúc nãy đi đến.

-Thỏi son của ngài mua cách đây 2 tháng, vẫn sử dụng được. Nhưng loại son này từ hãng không đáng tin cậy, tôi khuyên ngài hãy dùng loại khác.- Cô ấy đưa thỏi son cho anh và nói.

-Cô lấy cho tôi loại này, lựa màu nào sáng một tí.- Anh chỉ tay vào những thỏi son trước mặt.

-Màu sáng? Ngài lấy màu cam đào nha, màu đó vừa nhẹ nhàng lại còn khá thu hút.- Cô ấy đưa một thỏi cho anh xem thử.

Phục Ân cầm lấy và xem xét. Thấy thuận mắt, anh gật đầu rồi nói.

-Lấy tôi cái này.

-Mời ngài đến quầy thu ngân.- Cô nhân viên lùi lại để anh đi trước.

-Của ngài 1 nghìn 4 trăm 20 đồng ạ!

Phục Ân ví ra và đưa thẻ cho thu ngân. Khi thanh toán xong, cô ấy trả lại thẻ và ngài ngừng nhìn anh.

Phục Ân không nhìn họ lấy một lần, anh cầm chiếc túi nhỏ của mình và ra ngoài. Đi dạo thêm một đoạn, Phục Ân bước vào khu vực ví, túi xách của phụ nữ. Vừa vào đến, cũng có một cô nhân viên chào anh.

-Chào ngài! Ngài cần gì ạ?

-Tôi muốn xem loại túi xách cho công sở.- Cho một tay vào túi, anh nhàn nhạt nói.

-À, mời ngài theo tôi.- Cô ấy đỏ ửng hai má, cúi thấp mặt rồi bước đi.

Theo sau nhân viên, Phục Ân dùng đôi mắt tinh anh của mình nhìn ngó xung quanh. Vừa lướt qua một chiếc túi màu trắng thì anh liền dừng bước.

-Khoan đã!

-Có chuyện gì thưa ngài?- Cô ấy quay lại nhìn anh.

-Không cần tìm nữa! Tôi lấy cái này.- Anh chỉ tay về phía chiếc ví trắng được thiết kế tinh tế, phần nút để mở ví còn được đính kim cương lấp lánh.

-Ngài quả thực có mắt thẩm mỹ cao! Đây là loại mới nhất, đẹp nhất và đắt nhất ở đây.- Cô ấy cúi đầu rồi lấy chiếc ví.- Mời ngài đến quầy thu ngân.

Phục Ân đi đến quầy và đưa thẻ. Anh chờ đợi, nhìn về phía cô nhân viên kia đóng hộp chiếc ví ấy cho cẩn thận, không được trầy xước.

-Của ngài 24 nghìn 2 trăm đồng, đã thanh toán xong.- Thu ngân đưa thẻ cho anh.- Cảm ơn ngài, hẹn gặp lại lần sau.

Phục Ân bỏ thẻ vào ví, cùng lúc nhân viên mang chiếc hộp ra. Cô ta bỏ hộp vào túi có in hiệu E.A.S rồi đưa cho anh.

-Của ngài ạ!

Phục Ân không trả lời, chỉ gật đầu rồi lấy túi đó ra ngoài. Ra xa chỗ này càng nhanh càng tốt. Tránh khỏi những ánh mắt lăm le ở đây sẽ bớt phiền phức. Đến cả mua đồ cũng bị đề ý, nhìn tới nhìn lui. Khó chịu! Không thoải mái tí nào.

...

Lạc Y cùng Y Phúc ra khỏi phòng kế toán. Cả hai đi đến nơi lấy cà phê. Vừa đi, Y Phúc vừa nói chuyện với cô.

-Nay trông em nhợt nhạt quá!

-Em mất thỏi son rồi. Nay để cả mặt mộc.- Lạc Y đưa tay ôm má.

-Chị thấy có khác gì đâu, chỉ là không có son môi thôi mà.- Y Phúc bật cười.

-Thường ngày em cũng chỉ dùng son thôi, đâu có phấn hồng xúng xính.- Lạc Y chu môi nói.

-Uhm, mình làm ở văn phòng mà không son phấn, không chưng diện dễ bị mấy nhân viên phòng khác mỉa mai lắm.- Lấy hai cốc cà phê, Y Phúc nói nhỏ

qua tai cô.

-Em biết chứ! Nhưng em chẳng quen đâu, thế là đủ rồi.- Lạc Y lắc đầu.

Hai người cùng ra ban công hóng gió. Lạc Y nhắm mắt lại tận hưởng gió trời thanh mát. Có như thế này thì đầu óc cô mới thư thả đi vài phần. Không phải lo âu, suy nghĩ chuyện gì nữa.

Chợt ở phía ngoài, Lạc Y và Y Phúc nghe những cô nhân viên phòng khác nói chuyện với nhau.

-Nè, mấy bà biết gì chưa?- Nhân viên 1 hỏi.

-Chưa! Chuyện gì thế?- Nhân viên 2 và 3 thắc mắc.

-Lúc sáng tôi thấy Thượng Tổng vào công ty.

-Ui giời, tưởng chuyện gì.- Nhân viên 3 bĩu môi.

-Đừng làm mất hứng thế chứ, kể tiếp đi.- Nhân viên 2 liên tục hối thúc.

-Anh ấy mang gì vào hai bà biết không?- Nhân viên 1 tỏ ra nguy hiểm.

-Không! Không nói sao biết.- Nhân viên 3 liếc mắt nhìn rồi thu ngay lại.

-Đó là hai chiếc túi, một lớn một nhỏ. Chiếc lớn in hiệu E.A.S, còn chiếc nhỏ in hiệu I.V đó. Toàn đồ hiệu không thôi.- Nhân viên 1 nhún vai.

-Gi???- Cả hai người kia đồng thanh.

-Hai hiệu đó đều dành cho nữ giới mà.- Nhân viên 2 không khỏi thắc mắc.- Cô có nhìn lầm không đó?

-Không lầm, chính mắt tui thấy đây.- Nhân viên 1 xua tay.

-Tổng Tài của chúng ta có ý trung nhân rồi sao? Sao lại như thế!- Nhân viên 2 ôm má, nói giọng tiếc nuối.

-Haizz...thất vọng quá! Ai mà được Tổng Tài để mắt chắc có phước lắm.- Nhân viên 3 lắc đầu.

-Mà thôi, vào làm đi, sắp tới giờ rồi.

-Ừ, đi thôi.

Lạc Y vừa nghe xong thì liền vị sặc. Cô ho sặc sụa, cả gương mặt đỏ lên. Cái gì mà có phước chứ? Mấy người này ở cạnh Phục Ân đi rồi biết, bị anh ăn sạch sành sanh luôn đấy. Y Phúc vội vã vuốt lưng Lạc Y, cô ấy lo lắng hỏi.

-Em không sao chứ?

-Em...em không sao...khụ khụ...- Lạc Y xua tay.

...

Tuệ Mẫn ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ của thư viện. Cô mở quyển "Kẻ Mua Người Bán" của Thập Tuyệt ra xem. Cô ấy viết cũng khá hay, từng câu văn lôi cuốn lấy Tuệ Mẫn không thôi. Mỗi hơi mỉm cười, cô cứ thế mở từng trang mà đọc.

Bỗng nhiên bên cạnh có người đặt chồng sách. Tuệ Mẫn ngược nhìn và mỉm cười thật tươi, tí cả mắt.

-Anh đến rồi ạ!

-Uhm, anh có mang cái này cho em nè.- Vỹ Khanh gạt đầu rồi để một chiếc hộp nhỏ bé, xinh xinh trước mặt cô.

-Cảm ơn anh nha!- Tuệ Mẫn mở hộp ra.

Phía trong hộp là một móc khóa nhỏ bé, mặt trước được khắc tên cô tỉ mỉ. Có một nút ấn bé tí ở mặt sau, Tuệ Mẫn ấn vào thì nó bật mở, bên trong là ảnh của cô khi đang cười thật tươi.

-Woa...đẹp quá!- Tuệ Mẫn thốt lên.

-Em thích chứ?- Vỹ Khanh ngồi xuống cạnh cô và hỏi.

-Dạ, em thích lắm.- Tuệ Mẫn gạt đầu rồi lấy móc khóa ấy cất cẩn thận vào hộp.

Vỹ Khanh mỉm cười. Nhìn thấy cô vui như thế anh mừng lắm, chưa bao giờ anh thấy tình yêu đẹp như lúc này. Chỉ cần cô muốn thì chuyện gì anh cũng có thể mang đến chỉ cần việc đó nằm trong tầm tay của anh.

-Anh không hiểu chỗ này lắm, Mẫn giải thích giúp anh với.- Mở quyển sách ra, anh chỉ ngón trỏ vào câu thoại của nữ chính.

Tuệ Mẫn vén tóc qua tai rồi ghé người sang nhìn theo hướng tay của Vỹ Khanh.

-À, ý là cô ấy đã phải chờ đợi nam chính quay về rất lâu nhưng không vì thế mà bản thân lại phụ bạc, đi yêu người khác.

Tuệ Mẫn ngược mặt lên, lúc này hai ánh mắt chạm vào nhau, khoảng cách thật gần. Vỹ Khanh cảm nhận được hương thơm nhẹ nhàng từ tóc của Tuệ Mẫn. Và cả hơi thở đều đều của cô. Mọi thứ như lắng đọng lại, mê hoặc anh. Tuệ Mẫn đỏ ửng mặt khi hơi thở nam tính từ Vỹ Khanh phả hai bên má. Đôi môi đỏ mọng của cô nhấp nháy như muốn nói gì đó, nhưng thôi.

Ngồi thẳng người lại, Tuệ Mẫn căng thẳng, hai má nóng ran. Nhịp tim cô lúc này đập loạn xạ, liên hồi. Chỉ biết im lặng và mím môi, cô không thể nói thêm một lời nào cả. Vỹ Khanh mỉm cười trước sự ngại ngùng, đáng yêu của cô. Anh bạo dạn vươn tay, nắm chặt lấy tay Tuệ Mẫn. Tay anh ấm và to lớn, có thể nắm cả hai bàn tay cô. Sự dịu dàng từ anh làm cho Tuệ Mẫn thấy mình đang được bảo vệ.

Tuệ Mẫn lúc đầu có vẻ hơi giật mình và muốn rút tay lại nhưng bàn tay của anh đã nắm chặt, ý như là cứ để yên đây mọi chuyện sau này anh sẽ lo. Khẽ đưa mắt nhìn Vỹ Khanh, cô đan tay mình vào tay anh và mỉm cười một cái thật tươi.

-Tối mai...anh đưa em đi chơi nhé Mẫn.

Tuệ Mẫn không trả lời anh, cô chỉ gật nhẹ đầu ngại ngùng thấy cho sự đồng ý.

Khỏi nói cảm xúc của Vỹ Khanh lúc này rồi. Anh vui mừng tột độ, hưng phấn vô cùng. Như vậy có phải anh đã cura đồ Tuệ Mẫn rồi đúng không? Chỉ cần một câu tỏ tình nữa thì mọi chuyện sẽ thành hiện thực. Ước muốn bao ngày nay của anh cuối cùng cũng được đáp ứng. Về sau phải chăng sẽ được cưới Tuệ Mẫn về nữa? Ôi cuộc đời của anh! Quả không uống phí.

...

Lạc Y ngồi trên đùi Phục Ân và nghịch laptop của anh. Cô mở ET lướt xem tin tức rồi đóng lại, mở tiếp ITB xem phim. Phục Ân ôm lấy eo nhỏ, tựa cằm lên vai cô và cùng xem. Từ trước đến nay chưa một người nào được chạm vào laptop của anh, kể cả Vỹ Khanh. Anh cực kỳ ghét ai đụng vào đồ của mình. Nhưng đối với Lạc Y thì khác. Cô vô tư nghịch laptop và anh chẳng có một lời phản bác, còn muốn cô chơi cho thư thả đầu óc.

Lạc Y đóng cửa sổ trang web lại. Cô vươn vai rồi nói.

-Em dùng xong rồi, trả lại anh đó.

-Sao em không chơi tiếp đi.- Anh đưa mắt nhìn cô.

-Thôi, còn trả cho anh làm việc nữa. À mà anh có tài xế nào tên Vỹ Khanh không?- Cô chợt nhớ ra chuyện của Tuệ Mẫn nên liền hỏi.

-Sao em hỏi vậy?- Anh nhún mày.

Tên Vỹ Khanh kia không biết lại bày ra trò gì nữa đây. Cái gì mà tài xế kia chứ?

-Bạn em có quen biết một người, anh ta nói tên Vỹ Khanh và làm tài xế đưa đón anh và Phó Tổng. Em không rành hết nhân viên của công ty nên hỏi anh cho xong.- Cô nhún vai rồi bĩu môi.

-Có chứ! Cậu ấy là người tốt, không sao đâu.- Anh lên tiếng nói đỡ một câu.

-A...thế thì em yên tâm phần nào rồi.- Cô gật gù.

-Nay em nhột nhột quá!- Phục Ân đưa tay nâng cằm cô lên.

-Son của em mất rồi, mai sẽ mua thôi mới.- Cô chu môi nói.

Phục Ân khẽ nhếch môi, lấy hai chiếc túi dưới chân đặt lên bàn. Anh nhướn một bên mày rồi nói với cô.

-Tặng em!

-Của em á?- Cô mở to mắt.

-Son của em là anh lấy đấy. Bỏ nó đi, dùng son mới này sẽ tốt hơn. Còn túi xách đó cũng mang bỏ luôn đi, anh mua cho em một túi mới nữa đây.

-Em không nhận đâu.- Cô lắc đầu.

-Tại sao không? Của anh mua cho thì lấy đi, không phải ai cũng được như thế đâu nhé.- Anh nhún mày, đôi mắt mang vẻ yêu chiều nhìn cô.

-A...vậy em giữ nó, đi đâu cùng anh mới dùng. Bây giờ túi kia còn mới, bỏ phí lắm.

-Haizzz...- Anh thử hắc ra.- Em cứ dùng, khi nào đi đâu đó anh mua cho cái khác.

Lạc Y gật nhẹ đầu, cô biết giá trị của nó không hề nhỏ như kích cỡ. Phục Ân tốn một số tiền lớn như thế chỉ để tặng cô thôi sao? Cầm lấy hai túi đó, Lạc Y đặt xuống chân. Vô tình cô thấy hai mảnh giấy nhỏ bị vò nát nằm ngoài thùng rác. Nhặt lên rồi mở ra xem Lạc Y tá hỏa với những gì trong đó.

-Phục Ân! Chỉ hai thứ đó mà đã bằng 2 tháng lương của em rồi sao?

-Không quan trọng! Em cứ dùng, anh sẽ mua tiếp những thứ mới khi cần thiết.- Phục Ân ôm lấy eo cô, áp sát vào người.

-Nhưng...

-Không nhưng nhị gì cả. Dùng thử son này anh xem

Lạc Y lưỡng lự tô son lên môi. Son hiệu có khác, rất thơm và mịn. Cô rất thích nó, về ngoài bắt mắt, chất lượng lại tốt như vậy. Khi tô xong, cô đưa tay lên lau thử thì son chỉ bị trôi đi một ít, lâu phai.

Phục Ân vươn tay mân mê gương mặt bầu bĩnh của cô. Hề nhìn thấy đôi môi bé xinh kia thì anh lại không kiềm lòng được. Lạc Y như hiểu ý anh sẽ định làm gì nên cứ né tránh trôi chọc anh.

-Ngoan nào!- Phục Ân đưa tay ra sau, ghì đầu cô.

Lúc môi anh sắp chạm môi mình, Lạc Y đưa tay lên ngăn lại. Phục Ân nhú mày khó hiểu, chuyện gì nữa đây?

-Anh có nhiều nhân tình như thế, chắc môi này đã hôn nhiều người.- Cô lướt ngón trở lên môi anh.

-Em là người thứ 2 anh hôn.

Lạc Y mở to mắt. Phục Ân đang đùa đúng không? Cô là người thứ 2 chạm môi anh sao?

-Anh nói dối.

-Thật! Không đùa.- Anh gật đầu chắc nịch.

-Anh quen nhiều người phụ nữ lắm mà. Cũng sẽ có những chuyện...ít ra cũng hôn chứ?- Cô bấu môi.

-Môi của họ là dùng để hôn "thằng nhóc" còn môi của em...- Phục Ân hôn nhẹ lên môi cô.- Là để cho anh.

Lạc Y đỏ mặt, cô nhìn thẳng vào mắt Phục Ân. Nó chân thật đến nỗi khiến cô tin một cách mù quáng. Sau này anh có đá cô như những người kia không? Nếu như đó là thật, cô cũng không biết phải làm như thế nào.

Gục đầu xuống vai anh và nhắm hai mắt trông đầy mệt mỏi. Lạc Y biết bản thân mình đã sai. Sai từ khi vừa bắt đầu mối quan hệ mờ ám này. Rồi sau sẽ ra sao? Sẽ như thế nào khi anh có vợ, có con. Cô chính là người đã châm một ngòi lửa cho hôn nhân của anh. Cô ích kỷ, chỉ biết vui cho bản thân. Còn cô gái kia? Với cuộc hôn nhân đổ vỡ như thế chắc chắn sẽ bị tổn thương rất nặng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Kẻ Thống Khổ, Người Tràn Đầy Hạnh Phúc

Phục Ân về nhà, vừa vào phòng khách anh đã thấy Võ Khanh ngồi ở sofa còn huyt sáo liên tục. Anh đi đến, cởi Áo vest ném lên thành ghế rồi ngồi xuống.

Vừa trông thấy anh, Võ Khanh bỏ tờ báo xuống và hỏi.

-Nay anh hai về trễ vậy?

-Anh lo việc!- Phục Ân tựa người ra sau.- Hôm nay trông em vui thế?

-Em á? Em vừa làm hoà với cô ấy nè, mai sẽ tỏ tình.- Võ Khanh phấn khích nói.

-Nhanh vậy sao?- Anh gật gù.

-Anh hai!- Võ Khanh gọi anh rồi mím môi.

-Hửm??- Phục Ân nhướn một bên mày.

-Anh...đang nuôi mèo sao?- Võ Khanh nheo mắt nghi hoặc nhìn anh.

-Sao lại hỏi vậy?- Anh vẫn điềm tĩnh, ôn tồn trả lời.

-Con mèo nhỏ chẳng biết cách ăn vụng gì cả, để lại dấu vết trên cổ áo của anh đấy.- Võ Khanh thích thú, môi mím cười.

-Ừ, hư thật.- Phục Ân chỉ mím môi nhẹ rồi rút một tách trà.

-Sắp có vợ kia mà, anh nuôi mèo không thấy bất tiện sao?

-Nuôi thì nuôi, liên quan gì vợ với con?- Anh nhâm nhi tách trà.

-Em chịu thua anh.- Võ Khanh nhún vai.

Phục Ân nhớ đến chuyện Lạc Y nói với mình. Anh liền nhếch môi rồi trêu chọc Võ Khanh.

-Từ mai em bắt đầu làm tài xế đi nhé, anh tuyển Phó Tổng khác.

-Ồ anh...chuyện gì thế? Tự nhiên đang yên đang lành lại đổi?- Võ Khanh hốt hoảng, trừng to hai mắt, xém tí là phun hết trà trong miệng.

-Ý của em đây thôi! Muốn làm tài xế thì anh cho làm.- Liếm nhẹ môi, Phục Ân cong môi úy dì.

Võ Khanh chợt nhớ, chuyện anh bịa ra chỉ nói với Tuệ Mẫn thì sao anh hai lại biết được? Chẳng lẽ anh ấy theo dõi của anh sao?

-Sao anh biết vậy anh hai? Em nhớ đâu có nói với ai đâu.- Võ Khanh nhúu chặt hai mày.

-Mèo nhỏ nói anh biết.- Đặt tách trà xuống, Phục Ân nhàn nhã nói.

-Ồ...sao cô ấy biết?- Võ Khanh lúc này càng kinh hãi hơn.

-Anh nói em biết nhé! Mèo nhỏ là bạn của cô gái kia đấy, lo mà cẩn thận mồm mép vào. Sớ rớ là hồng việc trọng đại của chú như chơi.- Phục Ân cảnh báo.

-Ấy! Mèo anh nuôi cũng là người trong Thượng Ân?- Hai mắt Võ Khanh lúc này sáng lên.

-Em muốn biết để làm gì?- Anh không trả lời mà hỏi ngược lại, chặn miệng Võ Khanh.

-Không nói thì thôi!- Võ Khanh bĩu môi.- Em về đây, chuẩn bị cho ngày mai nữa....híhí...

Võ Khanh vẫy tay rồi chạy đi mất hút.

Gương mặt Phục Ân đanh lại. Hai mày càng nhúu vào, không giãn ra. Võ Khanh này càng ngày càng trông như trẻ con. Nếu để người ngoài nhìn thấy họ sẽ cười vào mặt cho xem. Lúc đấy mới biết thế nào là nhục nhã.

...

"Anh à, làm sao đây? Hôm trước người ta đã qua xem mắt em rồi đó."

"Nhanh vậy sao? Anh nghĩ sang năm chứ."

"Em không biết, không biết gì hết. Tại sao anh chưa về?"

"Em nghe anh, phải kéo dài thời gian ra. Không lâu sau anh sẽ quay về và đưa em đi."

"Nhưng bằng cách nào đây? Anh đã hứa sẽ quay về sớm, chúng ta sẽ cưới mà."

"Em cũng biết đó, ba mẹ em sẽ không đồng ý chúng ta qua lại, cũng chỉ vì định kiến xã hội. Nghe anh đi Thiên Anh, anh sẽ sớm trở lại sau lần công bố cuối cùng này, ngưng việc viết sách và cùng em đi thật xa. Được không?"

"Sẽ là bao lâu nữa đây?"

"Em kéo dài đến sang năm, nhất định anh sẽ về nước và đưa em đi."

"Được! Bạch Thiên, em tin anh."

Thiên Anh đặt điện thoại xuống. Cô co ro bên góc giường. Ôm lấy bả vai mình, cô tủi thân, bắt lực mà bật khóc. Tiếng nấc nhẹ nhẹ hoà với màn đêm thanh tịnh. Mầu u uất bao trùm xung quanh, Thiên Anh cô đơn, lạc lõng, đắm mình chịu đựng.

Ai bảo là tiểu thư đài cát là sung sướng? Thiên Anh chưa bao giờ được quyết định điều gì theo ý muốn của mình. Từ mọi chuyện trong cuộc sống và cả đời tư. Ba mẹ thương cô, muốn tốt cho cô, cô biết. Nhưng người cô không yêu thương, không tình cảm thì liệu sẽ hạnh phúc? Ba mẹ cũng thẳng thừng từ chối Bạch Thiên, tình yêu đầu đời và duy nhất của cô. Khiến anh phải từ bỏ quê hương ra nước ngoài lập nghiệp. Anh muốn có thật nhiều tiền, thật nổi tiếng để chứng minh cho ba mẹ cô thấy viết văn là nghệ thuật, không hề vô dụng như những gì họ nghe người ta đồn đoán. Đôi lúc Thiên Anh nghĩ sẽ buông tay anh nhưng tình cảm một lúc một sâu nặng khiến cô không đành lòng.

Lỡ sa một chân rồi, không thể nào lùi lại. Nếu ba mẹ đã cố tình muốn bức chết cô thì cô phải chạy trốn nơi địa ngục này thôi. Mất đi Bạch Thiên, Thiên Anh không thiết phải sống nữa.

Những tiếng nấc nhẹ nhàng của cô gái nhỏ phát ra nghe đau lòng đến thương tâm. Chỉ trách cuộc đời này quá nghiệt ngã, quá ư vô tình.

-Bạch Thiên, anh về với em đi. Em nhớ anh!

...

-Lạc Y, em xem lại bảng số liệu này rồi mang lên phòng Phó Tổng nha.- Y Phúc đưa cô một sấp giấy.

-Dạ!- Lạc Y gật đầu rồi nhận lấy.

Cô mở ra xem, thống kê lại từng con số trên máy tính và trong giấy tờ, để sai còn kịp sửa chữa. Ở con số cuối, trong máy chỉ có 450 nghìn nhưng khi ra giấy thì lại đến 700 nghìn. Nếu là 750 nghìn thì cô cho là nhầm lẫn nhưng 700 nghìn, một con số tròn trịa như thế sao nhầm được.

Nhìn sang Đông Thy, vừa thấy cô nhìn thì cô ấy thu ánh mắt lại, ngập ngừng gì đó. Lạc Y đảo mắt, Đông Thy là người chịu trách nhiệm chuyển khoản ở phòng kế toán giữa công ty và những tập đoàn khác. Nếu như hôm nay Lạc Y không kiểm tra bảng số liệu này thì một số tiền không nhỏ sẽ bị kiểm duyệt và chuyển đi. Cô biết tác phong làm việc của các đối tác, họ không nhận dư. Nếu chuyển dư thì họ sẽ báo lại còn không sẽ chuyển thẳng vào mã thẻ ở cuối trang (nếu có) và không cần thông báo. Chỉ cần sau khi Phục Ân hoặc Phó Tổng ký tên, người nào đó nhanh tay ghi lại mã thẻ thì số tiền dư này sẽ được hưởng trót lọt. Lần này may là cô kiểm lại. Còn những lần trước? Đông Thy đã hưởng bao nhiêu tiền rồi? Nếu nhầm lẫn và không gian dối thì cần gì cô ấy phải nhìn Lạc Y bằng ánh mắt dò xét như thế?

Thấy Lạc Y nhận biết điều lạ, Đông Thy bước đến nói với cô.

-Chị Y, bảng số liệu này sai sao? Chị đưa để em sửa lại.

-À...nó bị nhầm lẫn một chỗ. Em sửa lại đi, chị còn mang cho Phó Tổng ký.- Lạc Y đưa lại cho Đông Thy.

-Dạ.- Đông Thy quay lưng, liếc mắt nhìn Lạc Y, gương mặt trông khá bức tức, hậm hực.

Một lúc sau, Đông Thy mang bảng số liệu đó đến rồi đưa cho Lạc Y.

-Đây chị! Chị kiểm lại rồi mang cho sếp giúp em

-Uhm!

Lạc Y gật đầu rồi xem lại. Khi đã thấy như trong máy tính thì cô mới mang đi gặp Phó Tổng.

Cốc...cốc...

-Mời vào!- Giọng của Võ Khanh vọng ra.

Lạc Y vào trong và đặt bảng số liệu lên bàn.

-Phó Tổng ký giúp ạ.

Võ Khanh mở ra xem, lật tới lật lui một lúc rồi mới đặt bút ký. Đưa giấy tờ cho Lạc Y, lúc cô vừa quay đi thì anh gọi.

-À...Lạc Y!

-Có chuyện gì sao Phó Tổng?- Cô quay lại, nghiêng đầu hỏi.

-Cô ngồi đi.- Anh đưa tay về phía ghế trước mặt mình.

-Vâng!- Lạc Y nhả nhận đi đến và ngồi xuống.

-Bắt đầu từ hôm nay cô sẽ chịu trách nhiệm phần kiểm tra giấy tờ của phòng kế toán, việc của trưởng phòng nhiều quá nên đã đề xuất cho cô giúp cô ấy. Trước khi mang giấy tờ cho Trưởng Tổng hoặc tôi ký thì cô bỏ ít thời gian photo ra một bản sao và lưu lại. Tôi thấy hiện nay đưa tin rất nhiều chiêu trò của nhân viên khi tự ý ghi mã thẻ sau khi ký tên nên muốn đề phòng. Chiều nay tôi sẽ gửi thông báo đến phòng kế toán.- Vũ Khanh ôn tồn phân giải.

-Việc đó được, thưa Phó Tổng.- Lạc Y gật đầu.

-Được! Cả phòng kế toán tôi chỉ tin tưởng hai người, Trưởng phòng Y Phúc và cô. Đừng làm tôi thất vọng.

-Vâng, xin phép ngài.- Lạc Y đứng dậy và ra khỏi phòng.

Đứng trong thang máy Lạc Y suy nghĩ. Phó Tổng cũng tên Vũ Khanh sao? Thảo nào cô thấy rất quen nhưng không nhớ rõ. Cả hai anh em đều như nhau. Gương mặt lúc nào cũng căng thẳng, không xúc cảm. Khi tiếp xúc làm cô cứ rợn tóc gáy. Phó Tổng cũng ít khi cười, hầu như từ trước đến nay cô chưa từng thấy. Tỉnh tỉnh lại hồ hững y hết Phục Ân.

Giờ nghỉ trưa, Lạc Y cùng Y Phúc và một số người khác trong phòng kế toán đi ăn. Đi trên đường, mọi người nói chuyện với nhau rất rôm rả. Vừa ra khỏi công ty thì Lạc Y có điện thoại. Là số của Phục Ân, vì không muốn mọi người để ý hay vô tình nhìn thấy nên cô không lưu tên. Cứ thế lướt nút xanh và nghe.

"Em nghe đây!"

"Em ăn gì chưa?"

"Chưa, em đang đi với đồng nghiệp, vừa ra khỏi cổng thôi."

"Đến ngã tư chờ anh, anh dắt đi ăn."

"Thôi, anh làm đi, em không phiền đâu."

"Chẳng sao, ở đó chờ đi. Anh xuống ngay đây."

Lạc Y ngắt máy rồi quay sang ngại ngùng nhìn mọi người. Cô mím môi và hời hợt nói.

-Xin lỗi mọi người, em có hẹn rồi.

-Tụi chị biết mà, hẹn với người yêu à?- Một người cùng phòng cười cười trêu chọc cô.

-A...đâu có.- Lạc Y lắc đầu ngầy ngậy.

-Thôi chị đi vui vẻ, em với mọi người đi đây.- Cô bé bên phòng kinh doanh vẫy tay rồi hối mọi người đi trước.

-Chào Y!- Y Phúc chỉ biết cười rồi vẫy tay chào cô.

-Chào mọi người.- Lạc Y nhìn đến khi họ khuất bóng mới đi đến ngã tư gần công ty.

Khi vừa đến cô đã thấy xe của Phục Ân ở đó rồi. Mở cửa ra, trông thấy cô ở ngoài thì một cánh tay vươn ra kéo cô vào trong.

-Áy...- Lạc Y mở to hai mắt, lúc này cô đã nằm gọn trong lòng Phục Ân.

-Mới không gặp đó mà bị nhớ rồi.- Anh hôn nhẹ môi cô.

-Aaa...- Lạc Y ngồi bật dậy nhú mày bức rức.- Đói muốn xỉu mà anh còn đùa nữa.

-Được rồi! Được rồi! Đi ăn ở đâu bây giờ nhỉ?- Anh chặc lưỡi điều khiển xe đi.

-Em chẳng biết.- Cô giận lẫy, phụng phịu hai má.

-Anh đưa đi ngay đây, con gái gì đâu cứ đòi lên là cáu gắt.- Anh lắc đầu than vãn.

-Thử là anh xem có cáu không? Không chừng này giờ em đã được no bụng.- Cô chu môi, liếc anh một cái.

-Không trách nữa nhé! Hôm nay cho em ăn đến chiều.- Anh hơi nhếch môi tạo ý cười.

-Chẳng cần đâu.

-Đến bây giờ còn cáu?- Anh gật gù.

-Ừa, cáu đấy.- Cô ương ngạnh trả lời.

- Còn câu nữa là em nhện đói, làm thức ăn trưa cho anh đấy nhé. Lúc đó ai no bụng hơn ai cho biết.- Anh cười tà mị, hai mắt như của mấy tên háo sắc nhìn cô.

-Biến thái!- Lạc Y cắn môi dưới, đánh vào tay anh đang lần mò sang.

-Ồ hay...có người yêu làm gì mà không cho sờ nhỉ?

-EM ĐÓI!!!- Lạc Y gằn giọng.

-Anh biết rồi của nợ! Không chọc em nữa đâu..

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Hãy Để Anh Chăm Sóc Em Thay Họ!

Lạc Y trên đường từ siêu thị về. Hôm nay cô mua khá nhiều thứ dự trữ trong nhà. Bây giờ đang có tiền, cô mua nhiều mì gói để phòng khi túi cạn. Lương bổng của cô ở Thượng Ân cũng tăng nhanh, hẳn 20 nghìn. Dư để tiêu dùng trong nhà, trả tiền điện, tiền nước,... Tính tới tính lui còn phải để một ít để dành cho mẹ. Nhờ đâu lại làm thêm một trận làm cô muốn chết đi sống lại như lần trước.

Đến đoạn ngã tư, cô chờ đèn đỏ cùng lúc gặp Dật Dấn đang đứng đấy. Dáng người anh cao ráo, lại luôn diện áo quần đơn giản nên trông anh rất gần gũi và ấm áp. Tính tình của Dật Dấn cũng kì lưỡng, gương mặt thì góc cạnh sắc bén, hể cô gái nào gặp cũng đổ đứ đừ cho xem.

-Anh Dấn!- Cô gọi.

-Chào Y!- Anh vừa thấy cô thì mỉm cười.- Em đi siêu thị về à?

-Dạ! Em mua một số thứ để sẵn trong nhà.- Cô gật đầu.

-Nhiều thế, đưa đây anh phụ cho.- Anh cầm giúp cô một túi to.

-Cảm ơn anh.- Cô cười tí cả mắt.- Anh định đi đâu vậy?

-Anh vừa tính sang nhà em, rủ mọi người đi ăn đây.

-Thế à? Thôi về nhà em với Mẫn nấu rồi ăn luôn, đỡ tốn kém.

-Thôi, thế lại phiền em.- Dật Dấn lắc đầu ngay ngắn.

-Có sao đâu mà phiền với muộn.- Cô xua tay.- Em mua nhiều đồ lắm ý.

-Uhm...vậy cũng được.- Anh gật đầu rồi cùng cô về nhà.

Dật Dấn mỉm cười nhìn Lạc Y. Cô gái này vẫn tươi tắn, hồn nhiên như thời đại học. Vì cuộc sống khổ cực nên Lạc Y chỉ ăn mặc giản dị, không váy áo như người ta. Tuy vậy đối với anh lại đẹp. Đẹp từ nhân cách, con người của cô.

Lúc đầu quen biết, Dật Dấn chỉ nghĩ giữa anh và Lạc Y là tình cảm giữa đàn anh học khóa trước và em gái trong trường. Sau đó 2 năm, dần dần anh chợt nhận ra bản thân mình đã yêu cô, rất nhiều là đáng khác. Năm năm ở bên, trong quãng thời gian dài đằng đẳng ấy, anh vẫn không đủ can đảm để nói từ "yêu". Chỉ biết lặng nhìn rồi vô thức mỉm cười khi nhìn thấy cô. Cả sau này nữa, có lẽ anh sẽ vô tình bắt gặp những lúc cô và ai kia ở bên nhau. Tim đau quặn thắt nhưng môi vẫn cố gượng cười. Yêu đơn phương là thế! Có thể nhìn, có thể im lặng mà không thể lên tiếng. Vì dù có nói bao nhiêu, nói ít nói nhiều thì cả hai cũng chẳng là gì của nhau.

Lạc Y mang hết đồ đạc vào bếp. Loay hoay một lúc để dọn dẹp, cất gọn gàng tất cả rồi cô mang một cốc nước ra phòng khách.

-Anh uống nước đi, chờ em xiu.

Lạc Y vào phòng gọi Niên Thụy rồi quay lại phòng riêng của mình gọi Tuệ Mẫn.

-Mẫn à...

Vừa bước vào, Lạc Y đã mở to mắt nhìn Tuệ Mẫn. Thấy Tuệ Mẫn đang cầm chiếc ví mà Phục Ân mua cho, cô tá hỏa chạy đến lấy lại. Tim đập thình thịch, Lạc Y giấu nhem chiếc ví ra sau lưng.

-Ồ...- Tuệ Mẫn ngơ ngác.

-À...cậu ra phòng khách...có anh Dân đến.- Lạc Y áp ứng.

-Ồ...- Tuệ Mẫn gật gù rồi đứng dậy.

Bỗng nhiên Tuệ Mẫn quay lại hỏi khiến Lạc Y giật nảy người, thót cả tim.

-Nè Y! Vì đó cậu mua à?

-Ồ há...ừ ừ...mình...mình được tặng...

-Được tặng? Ai mà phóng khoáng thế? Hiệu này đắt tiền lắm nha.- Tuệ Mẫn chu môi nói.

-À...của người chị quen biết ý mà.- Lạc Y xua tay.

-Ừa, thôi mình có hẹn rồi. Bây giờ đi đây.- Tuệ Mẫn lấy ví của mình trên bàn rồi ra ngoài.

Tuệ Mẫn vừa đi thì Lạc Y liền thở phào. May mà Mẫn không như người ta dò hỏi đến cùng, không thôi là cô chết chắc. Mở tủ quần áo, Lạc Y để chiếc ví vào hộp rồi cất ở dưới những lớp áo dày. Mẹ không như Mẫn, nếu mẹ thấy chắc chắn sẽ hỏi cho ra lẽ mới chịu. Cất vào đây trước đã, sau này cô sẽ tìm chỗ an toàn hơn.

...

Tuệ Mẫn đi bộ ra ngã tư. Vừa đi cô vừa suy nghĩ rất nhiều điều. Chiếc ví lúc này ít nhất cũng phải 20 nghìn, đối với lương hậu hĩnh để mua một lần như thế cô không nghĩ người tặng có thân phận tầm thường. Và đơn giản của người khác tặng thì sao Lạc Y lại giữ kỷ cang như vậy? Hầu như không con chạm đến. Quan trọng đến thế sao? Mà thôi, chuyện riêng của Y mà, cô cũng không muốn quan tâm nhiều.

-Mẫn à!

Tuệ Mẫn giật mình, cô nhìn phía trước, hướng người vừa gọi. Tuệ Mẫn mỉm cười khi thấy Võ Khanh đang đứng ở lề đường sau trạm xe buýt đang vẫy tay, kế bên còn có cả con moto bóng loáng.

-Anh đến lâu chưa?- Cô hỏi.

-Anh đi sớm 15 phút.- Anh cho hai tay vào túi rồi cắn môi dưới.

-Sao anh đi sớm vậy? Chẳng sợ em ra trễ sao?- Cô chớp mắt, chu môi nói.

-Tại anh nôn quá!- Võ Khanh gãi đầu rồi cười xoa.

Đứng trước anh, Tuệ Mẫn ngại ngần cúi đầu xuống, hai tay nắm chặt nhau. Mặt cô ửng hồng, có cả má lúm cực kỳ duyên. Chợt tim cô lỡ nhịp, đập nhanh liên hồi. Đúng là "dân ông yêu bằng mắt, phụ nữ yêu bằng tai". Chỉ câu nói nhẹ như thế cũng khiến cô xiêu lòng.

Võ Khanh bật cười, anh lấy nón bảo hiểm đội cho Tuệ Mẫn. Cúi thấp người xuống cài chốt khóa, gương mặt của anh áp sát vào mặt cô. Dù trời tối nhưng anh thấy rõ nồn một hai má đỏ ửng, đôi môi mím chặt và hai má lúm nhỏ nhắn đáng yêu. Tuệ Mẫn càng hồi hộp, tim đập loạn nhịp. Chưa bao giờ cô thấy anh ân cần như lúc này. Cô nhìn anh, lúc nào trên môi anh cũng hiện hữu nụ cười thật tươi. Cảm giác bên anh rất ấm áp và thực sự an toàn.

Khi cài khóa xong, anh lên xe rồi quay sang nói với cô.

-Đi thôi Mẫn!

Cô gật đầu rồi trèo lên. Ngồi ở phía sau, cô muốn giữ khoảng cách để không chạm vào anh. Hai tay đặt lên đùi, cô ngồi thẳng lưng cách anh khoảng 2 gang tay.

Võ Khanh nhướn mày, chán nản. Có vẻ cô vẫn còn rụt rè. Anh liếm nhẹ môi rồi chạy vụt đi, hoà vào lòng đường tấp nập. Ban đầu anh còn chạy chậm nhưng về sau thì càng tăng tốc, chạy nhanh hơn. Càng chạy, tốc độ của Võ Khanh càng nhanh khiến Tuệ Mẫn phía sau không khỏi lo sợ. Cô nhắm tịt mắt, hai tay siết chặt thành nắm đấm và đổ mồ hôi lạnh cả bàn tay.

-Anh chạy từ từ thôi.

-Không sao đâu Mẫn, em cứ yên tâm.- Võ Khanh trấn an cô.

Trong đầu Tuệ Mẫn lúc này hiện ra một hình ảnh một vụ tai nạn thảm khốc. Tự nhiên cô thấy lạnh sống lưng, cơ thể run lên bần bật. Vòng tay ôm lấy Võ Khanh, cô tựa đầu vào lưng anh. Lúc này đây cô rất cần một nơi vững chắc và an toàn để mình tựa vào.

Đêm tối, một chiếc Container to lớn đang nhá đèn và bóp còi in ỏi liên tục. Chiếc oto nhỏ chạy ngược chiều đang mất phanh cứ thế lao vào đầu xe

Container. Một tiếng vang thật lớn, chiếc oto bị tông đến lật ngược, khói bay nghi ngút. Sau khi nhận được tin báo, người thân của chủ oto liền chạy đến. Cô gái nhỏ bé chỉ vừa 13 tuổi đứng ngây ngốc bên đường. Khi thấy cảnh sát mang thi thể ba mẹ mình ra khỏi xe thì cô bé liền lao ngay tới.

Tiếng nấc nghẹn của trẻ con như xé tan bầu trời đêm thanh tịnh. Máu, rất nhiều máu dính trên người bé vì em cứ ôm lấy ba mẹ mãi không thôi. Trong một lúc đều mất đi cả hai người thân yêu của mình, đó là một cú sốc rất lớn đối với em, một đứa bé chưa trưởng thành, chưa đủ sức để chịu đựng được nỗi đau quá đỗi sâu đậm như thế này.

Tuệ Mẫn càng siết chặt vòng tay ôm lấy Võ Khanh. Cô bật khóc nức nở, vỡ òa như con nít. Cô nhớ ba mẹ, đã rất lâu cô không được mẹ ôm vào lòng, đã rất lâu cô đã không được nghe và cảm nhận tình yêu thương của ba. Suốt 12 năm sống trong cô đơn, cô cút. Chỉ sau một đêm, Tuệ Mẫn đã trở thành trẻ mồ côi không nơi nương tựa. Chỉ còn ông bà nội bên cạnh nhưng sau này họ không ở đây nữa thì chỉ còn mỗi cô ở đây. Không hề có họ hàng thân thích.

Thấy Tuệ Mẫn ôm mình, Võ Khanh như mở cờ trong bụng. Anh vui mừng, đặt tay mình lên tay cô. Không lâu sau, Võ Khanh cảm nhận được điều khác lạ. Lưng anh nóng và ươn ướt. Thấy bất ổn, anh liền dừng xe ở đoạn đường khá vắng vẻ. Võ Khanh bước xuống, để Tuệ Mẫn ngồi lại. Khi thấy Tuệ Mẫn đang khóc, anh quýnh quáng không biết phải làm gì ngay lúc này.

-Mẫn, em ổn chứ?- Anh ghì hai vai cô.

Tuệ Mẫn không trả lời, cô ôm mặt khóc nức nở. Quá khứ ấy, quá khứ đau thương đó một lần nữa hiện hữu vào tâm trí của cô. Cô muốn xóa bỏ chúng, xóa sạch tất cả nhưng nó lại đeo bám từ ngày này qua ngày khác. Đạo gần đây cô không thấy nữa, nghĩ bản thân đã ổn nhưng hôm nay nó lại hiện về khiến tim cô càng quặn thắt, đau đến tột cùng.

-Mẫn à! Em sao rồi? Đã ổn chưa?

Thấy Tuệ Mẫn không khóc to nữa, chỉ còn những tiếng thút thít khe khẽ. Anh gỡ tay cô ra và lau hai hàng nước mắt đang tung hoành trên gương mặt khá ảm của cô.

-Anh chạy nhanh làm em sợ à?- Võ Khanh lo lắng, áp tay vào bên má cô.

-Em...hức...không có.- Cô lắc đầu.

Võ Khanh hít một hơi rồi ôm lấy Tuệ Mẫn. Anh dịu dàng và ấm áp như ánh nắng ban mai. Thân ảnh to lớn của anh đủ để che chở, bảo vệ cho một cô gái bé người như Tuệ Mẫn. Không phải chỉ bây giờ mà là suốt cả cuộc đời này anh muốn ở bên lo lắng và chăm sóc cho cô.

Tuệ Mẫn ôm lấy anh, cô rụt đầu vào lồng ngực. Sau khi ba mẹ qua đời, trừ bà nội ra, người cho cô lòng tin nhất thì Tuệ Mẫn chưa từng ôm một người nào khác. Thế mà khi tựa vào Võ Khanh, cô tin bản thân được bảo vệ. Lồng ngực của anh rất ấm và rộng cho cô cảm giác rất yên bình.

-Nín hẩn chưa? Có gì muốn nói thì em cứ nói đi, anh nghe đây.- Võ Khanh ân cần vén tóc Tuệ Mẫn qua tai.

Tuệ Mẫn hít thật sâu. Sau khi đã bình tĩnh hẳn thì cô mới mở miệng nói. Nhưng chất giọng vẫn còn như nghẹn ứ.

-Lúc này em nhớ ba mẹ. Cảnh họ bị tai nạn ập vào tâm trí của em. Một tai nạn kinh hoàng. Khi anh chạy nhanh như thế em rất sợ, em sợ lại không may. Em cũng nhớ ba mẹ, nhớ họ nhiều lắm.- Nói đến đây Tuệ Mẫn càng ôm chặt anh.

Võ Khanh lúc này đã hiểu phần nào về quá khứ của Tuệ Mẫn. Anh cắn môi, nâng mặt cô lên và nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo ấy. Lúc này chẳng phải hồi hộp, ngại ngùng gì nữa, anh dùng hết can đảm của mình để nói với cô.

-Mẫn à! Nếu em đặt hết niềm tin ở anh thì bắt đầu từ lúc này hãy để anh được chăm sóc cho em thay họ, được không?

Tuệ Mẫn như hoá đá, lúng búng hai tai. Cô muốn khẳng định bản thân mình không hề nghe nhầm. Hai mắt cô như vô hồn nhìn Võ Khanh.

-Em...em...- Cô mấp máy, không nói thành lời.

-Mẫn, em làm người yêu của anh nha. Mãi bên anh, nha em.

Tuệ Mẫn hơi lưỡng lự trước lời tỏ tình của anh. Cô cứ mấp máy không nói thành lời. Võ Khanh cúi thấp đầu, bạo dạn đặt đôi môi mềm mại hôn cô. Anh chẳng gắt gao chiếm đoạt mà từ tốn để cô cảm nhận những chân thành từ anh. Tuệ Mẫn hé môi để lưỡi anh tiến vào sâu hơn quét hết mật ngọt. Hai mắt cô nhắm nghiền, vòng tay ôm lấy cổ anh đôi má hồng của cô không ngừng nóng ran. Võ Khanh một tay ôm chiếc eo thon, một tay đỡ đầu cô. Con tim anh lại loạn nhịp. Chưa bao giờ anh trải qua cảm giác như lúc này, rất đặc biệt.

Hơi thở của Tuệ Mẫn gấp gáp, cả người run rẩy. Võ Khanh cắn môi cô, đẩy đưa không dứt. Từng nhịp thở của anh phả vào má làm Tuệ Mẫn cứ mê mẩn, đắm mình trong mật ngọt.

Áp tay vào má, Võ Khanh chạm trán mình vào trán cô. Tuệ Mẫn nhìn anh, đôi mắt trong veo đến khó cưỡng. Có phải cô yêu anh không? Bản thân chẳng lúc nào từ chối anh được, anh sẽ là bến đỗ cuối cùng của cô chứ?

-Tuệ Mẫn, anh yêu em. Làm người yêu anh nha.

-A...- Tuệ Mẫn hơi ngập ngừng.

-Anh cần em!- Anh hôn nhẹ lên trán cô.

-...ạ!- Tuệ Mẫn bẽn lẽn gật nhẹ đầu.

Vỹ Khanh hạnh phúc ôm cô vào lòng. Với anh bây giờ được ở bên cô mới là điều quan trọng nhất. Anh lau hai bên hốc mắt còn đọng nước của cô, chất giọng nuông chiều, ân cần nói.

-Yên tâm nào, mọi chuyện đã qua hết và có anh ở đây rồi, em đừng buồn nữa.

-Em biết rồi!- Tuệ Mẫn hít một hơi rồi gật đầu.

Tuệ Mẫn hi vọng sự lựa chọn của mình không hề sai. Bờ vai của anh vững chắc đến nỗi cô cứ muốn tựa vào. Bởi vì chỉ khi tựa vào anh thì cô mới biết bình yên là như thế nào.

...

Lạc Y cùng Dật Dấn đi dạo phố. Cô vẫn vô tư, hồn nhiên và quên cả lời anh nói hôm trước. Đối với cô, Dật Dấn là người anh trai tốt bụng nhất. Anh luôn giúp đỡ cho cô thời đại học cho đến khi đi làm. Cô cũng rất may mắn khi được làm việc cùng anh tại Thượng Ân. Tính tình cô khá trầm mặc khi gặp người lạ, có anh làm chung đỡ hơn rất nhiều, ít ra cũng có người quen.

Dật Dấn rất chu đáo, anh thường giúp cô hoàn thành những báo cáo tốt nhất. Đôi khi tặng cả món quà thức ăn đầy đủ cho cô nữa. Nhưng dù có ra sao thì anh cũng chỉ là anh trai, không hơn không kém.

Không gian bao quanh khá im ắng và gượng gạo. Chẳng ai nói với ai câu nào. Đến khi Dật Dấn lên tiếng thì mọi thứ lặng yên mới bị vỡ đi.

-Tuần sau đến Lễ Tình Nhân rồi, em định đi đâu không?

-Em á? Em chưa biết nữa, chắc chỉ ở nhà thôi.- Cô nhún vai.

-Chán nhì?- Anh gật gù và chặc lưỡi một cái.

-Chứ em biết đi với ai bây giờ.- Cô chỉ biết cười xòa.

-Hay để anh qua dắt em đi.- Anh nghiêng đầu nhìn cô.

-A...em không hứa trước được nha, không chừng mấy đứa bạn thời đại học rủ đi ý.- Lạc Y chu môi nói.

-Uhm, khi nào đi thì gọi anh, anh qua đón.- Anh mỉm cười híp cả mắt.

-ạ!- Cô gật đầu.

Lạc Y nhìn ngó xung quanh. Chợt thấy chú gấu to đang bán hoa phía trước thì cô chạy ngay đến. Vẫy tay chào chú gấu, cậu ấy cũng thân thiện chào lại cô. Cậu ấy vươn tay ôm lấy Lạc Y rồi buông ra, song đó đưa cành hoa cho cô ngó ý mời mua.

-Lấy tôi 3 hoa.- Dật Dấn nói.

Chú gấu to ra dấu, tất cả 6 đồng. Dật Dấn trả tiền rồi lấy hoa. Anh và Lạc Y lại bước đi. Đưa hoa cho cô, anh cho hai tay vào túi.

-Tặng em đây!

-Đẹp thế! Ước gì Lễ Tình Nhân này em cũng có hoa nhì.- Cô chu môi nhìn ngắm 3 bông hồng rực rỡ.

-Nhiều người thích em lắm mà, thế nào cũng có thôi.

-Em không cần họ! Em chỉ cần người mình thích thôi.- Lạc Y bĩu môi.

-Em thích ai?- Dật Dấn hơi nhúm mày, giả vờ hỏi.

-Em...chưa.- Cô lắc đầu.

-Uhm!

Cả hai không nói gì nữa, tiếp tục cùng nhau bước đi. Trong tâm trí Lạc Y lúc này hiện ra hình ảnh của Phục Ân. Bên trái lồng ngực ấm lên lạ thường. Cô yêu anh đúng không? Trái tim vẫn hằng gọi tên anh đúng chứ?

Phục Ân rất dịu dàng và nuông chiều cô. Khác hẳn với Dật Dấn, Phục Ân biết rõ cô nghĩ gì và cần gì. Đôi lúc anh rất cứng rắn nhưng cũng có lúc anh lại

hạ mình để chọc cười Lạc Y. Nếu Dật Dấn chăm sóc cô về thể chất thì Phục Ân lại hiểu cô từ trí tuệ. Kết quả đã quá rõ ràng. Cô không hám danh lợi, cô chỉ cần một người thực sự hiểu về cô và biết trước cô sẽ làm gì. Dù Phục Ân chẳng có gì trong tay đi nữa thì cô vẫn muốn bên anh. Vì chỉ có anh mới cho cô được cảm giác được yêu là thế nào.

_____ Khai Trương Mừng 1 _____

. Hôm nay là Mừng 1 Tết Mậu Tuất tác giả chúc mọi người Năm Mới Bình An, Vạn Sự Như Ý, Phát Tài Phát Lộc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Lộ Tẩy!

"Thiệu Tổng! Anh gấp gấp việc gì? Chẳng phải họp đồng đã rõ ràng rồi sao?"

"..."

"Hoá ra là anh tiếc một khoảng tiền còn con con đó và ở đây lí sự với tôi?"

"..."

"Được thôi! Tôi mời anh. Anh cứ thoải mái, tôi sẽ hầu không thiếu một buổi."

"..."

"Anh nên nhớ cho kỹ. Luận pháp của Lâm Mộc Quốc này chính là cuộc chơi của những người giàu. Ai có tiền thì kẻ đó thắng. Đừng phí công vô ích nữa anh bạn."

"..."

"Anh Hạo? Không có anh Hạo thì công ty bé tí ấy của anh liệu đã xứng tầm với tôi? Vuốt mặt nể mũi lắm tôi mới chấp nhận lời cầu xin của anh Hạo. Bây giờ anh làm như thế thì có trời mà cứu anh."

Phục Ân ngắt máy rồi quăng điện thoại lên bàn. Nhắm hờ hai mắt, anh thờ hất ra và tựa cằm lên vai, ôm lấy nữ tử đang ngồi trong lòng. Không gian xung quanh im ắng đến đáng sợ. Phục Ân chỉ ở đó hưởng thụ bình yên mà không nói lời nào càng khiến cô thêm lo lắng.

Lạc Y cảm nhận hơi ấm từ anh, nhịp thở đều đều, chậm rãi. Anh chẳng hề âu lo về cuộc trò chuyện vừa rồi, như thể nắm chắc trong tay phần thắng. Thời gian cứ thế trôi qua rất lâu, Phục Ân vẫn như vậy, im lặng đến lạnh lùng. Cô biết anh không hề thích ai quan tâm đến công việc anh, nhưng anh cứ lặng im như vậy khiến cô không thể yên lòng, to gan mở miệng hỏi.

-Anh à! Công ty có chuyện sao?

Phục Ân không mở mắt, anh rất điềm tĩnh kéo đầu Lạc Y và hôn lên má cô, lảng tránh câu hỏi đầy

-Tuần sau là Lễ Tình Nhân, anh đưa em đi biển 3 ngày.

-Dạ!

Lạc Y không nói thêm gì. Suy nghĩ của cô không hề sai, cô có là gì của anh đâu mà anh phải nói cô biết. Có lẽ bản thân đã quá mơ tưởng ảo huyền rồi. Sau này cô nên không nghe không thấy sẽ tốt hơn.

Vừa lúc nghe Lạc Y hỏi, Phục Ân cũng thoáng bất ngờ. Anh không muốn Lạc Y phải bận tâm. Điều cô quan tâm và nên làm là ở cạnh anh chứ không phải nấy chuyện con con vớ vẩn như thế. Cả ngày đối mặt với hàng tá giấy tờ cô đã thấm mệt giờ đây là lúc để cô nghỉ ngơi, giải tỏa căng thẳng chứ không phải đắn đo cho việc không liên quan kia.

Nắm lấy tay trái của cô đưa lên không trung, anh chăm chú ngắm nhìn. Mân mê ngón áp út thon thả của Lạc Y, Phục Ân khẽ cong môi ủy dị. Nếu như một chiếc nhẫn được đeo vào đây thì thế nào nhỉ? Anh vẫn đang chờ đợi một ngày nào đó có thể danh chính ngôn thuận được nắm lấy tay cô bước đi trước mặt bàn dân thiên hạ.

Đúng là trớ trêu, ban đầu Lạc Y từ chối anh thẳng thừng rồi đến khi anh chấp nhận hôn ước thì cô chọn ở lại với anh. Nếu như quyết định sớm hơn thì ngày trọng đại sau này, nhân vật chính nhất định sẽ là cô. Trong cả cuộc đời anh, chưa bao giờ muốn cưới một ai đó đến vậy. Một lần đồ vỡ đã quá đủ cho thời niên thiếu. Từ đó anh thế sẽ không tin bất kỳ một người phụ nữ nào. Cho đến khi gặp Lạc Y, một cô gái vẫn còn non nớt khi tuổi đời đã 25. Ngoại hình của cô quá bắt mắt và thu hút. Không riêng lần gặp nhau ở bar của Tiêu Tuy. Mà ngay tại công ty này, qua vài lần đầu tiên tiếp xúc làm việc

anh đã bị trí thông minh của cô dẫn dắt. Có thể nói chính anh là người say nắng cô từ lâu. Tâm trí của Phục Ân luôn cố gắng tìm cách để chủ động làm quen với cô nhưng bản tính của anh lại không cho phép làm thế. Rồi thì duyên số, bỗng nhiên Tiêu Tuy gọi cho anh báo trong Thượng Ân có người muốn bán hoa một đêm. Ban đầu còn khá tức giận nhưng khi nghe tên của người đó thì anh liền hạ hỏa, nhận biết đó chính là thời cơ. Còn bây giờ? Anh chẳng lo ngại gì cả, anh biết Lạc Y đang sợ điều gì và đó chính là mấu chốt để mang cô về bên anh mãi mãi. Sau này mặc kệ mọi chuyện ra sao, trong mắt anh Lạc Y vẫn là mèo nhỏ mà anh nuông chiều nhất. Niềm tin anh đặt ở cô rất lớn, nhất định cô sẽ không dám rời xa anh nửa bước.

Lạc Y mím môi, cô lo sợ một ngày nào đó anh sẽ rời bỏ cô mà đi. Anh có rất nhiều nhân tình không riêng một mình cô. Rồi sau này anh sẽ có đồ chơi mới và vứt bỏ món hàng cũ nát như cô. Trên thế giới này không ai đủ độ lượng để tha thứ cho Lạc Y và quá khứ u tối ấy. Cô sai lầm, bán lần đầu tiên cho anh đã sai mà bây giờ còn dây dưa với nam nhân sắp cưới vợ lại sai càng sai. Lúc nào cũng thế, Lạc Y cứ mãi lo sợ và ám ảnh. Anh cho cô hạnh phúc hôm nay, liệu ngày mai anh có đập đổ nó hay không? Và những thứ hôm nay cô có nó cũng từng xảy ra với rất nhiều người.

Phục Ân càng ôm chặt lấy Lạc Y. Bàn tay lấm tấm mồ hôi, cả người run nhè nhẹ của cô đã mách bảo anh. Tuy khá mông lung, không biết cô suy nghĩ chuyện gì tiêu cực nhưng anh muốn cô thấy cuộc đời cô chỉ có anh mới là chỗ dựa vững chắc nhất. Đặt môi ở gáy, Phục Ân nhắm hờ hai mắt và hít lấy hương thơm nhẹ dịu từ cô, nó khiến anh thư giãn được vài phần.

...

Tuệ Mẫn ngồi bên Niên Thụy ở phòng khách. Cô rót nước ra ly rồi mời bà.

Phải nói chứ trừ người thân trong gia đình thì Niên Thụy là người thương yêu cô nhất, xem cô như con gái ruột. Bà luôn khuyên nhủ cô đủ điều và cô biết tất cả đều là tốt cho cô. Tuệ Mẫn và Lạc Y cũng như nhau. Tuệ Mẫn không cha không mẹ còn Lạc Y thì mất ba nhưng Lạc Y may mắn hơn vì có một người mẹ vĩ đại luôn sát cánh kề cạnh. Hơn 10 năm trước, lần đầu đến nhà Lạc Y, cô đã có ấn tượng rất tốt về Niên Thụy. Mẹ rất hiền và dịu dàng, không hề tiếc từng miếng ăn, nước uống mặc dù nhà cửa lúc đó còn xụp xệ, không khang trang như bây giờ. Tuệ Mẫn đã bắt đầu ở đó từ khi bé tí cùng cô bạn thân và nhìn thấy nhiều điều. Lần lúc đi làm về trễ, mẹ vội vã vào nấu buổi cơm lo sợ 2 đứa đói. Tối đến còn thức khuya vá áo hoặc váy để sáng cả hai đi học, trẻ con mà, ưa nghịch ngợm để mẹ khổ thân. Tuy chỉ là bạn của Lạc Y, không ruột thịt nhưng mẹ lại luôn chia thức ăn đồng đều. Mẹ còn hay hỏi han Tuệ Mẫn còn tiền đi học không để mẹ cho thêm.

Vừa mới đó mà đã qua mười mấy năm, mẹ vẫn là mẹ đó những đầu đã nhóm nhem vài sợi bạc. Hiện giờ mẹ cũng không thể đi làm do sức khỏe. Kinh tế bắt đầu khó khăn và bây giờ tất cả đè lên đôi vai nhỏ bé của Lạc Y. Cô thương lắm nhưng không biết phải làm gì. Với một đứa con gái vừa ra trường như cô, chưa có việc làm lại không muốn dựa vào kinh tế gia đình thì sao có thể giúp đỡ mọi thứ được. Hằng ngày cô chỉ biết lo cơm nước, dọn dẹp nhà cửa và trò chuyện cùng Niên Thụy cho bà bớt buồn.

-Haizzz...- Niên Thụy thở dài rồi lắc đầu.- Y không biết bao giờ nó mới lấy chồng cho mẹ nhờ đây.

-Y còn trẻ mà mẹ, không khéo sang năm lại có chồng.- Tuệ Mẫn cười tít cả mắt.

-Không biết phải nói sao với nó. Tính tình lại trẻ con, hễ nhắc là nó đánh trống lảng. Mẹ không sợ nó có gia đình muộn chỉ lo người ngoài không hiểu chuyện mà nói nó mất duyên.- Nhắc đến đây càng khiến Niên Thụy khó chịu trong lòng.

-Thời buổi nào rồi mẹ còn lo chuyện đó. Bây giờ bình đẳng lắm, con gái cũng phải có công ăn việc làm chắc chắn mà mẹ. Mẹ chờ xem Y làm Thượng Ân càng lâu, lương bổng càng tăng, sau này Y khỏi bận tâm chi phí lo cho con cái.- Tuệ Mẫn cầm tay, xoa bóp cho bà.

-Con cũng vậy! Hai đứa sao sao á, chẳng đứa nào chịu theo chồng. Nói cho lắm thì cái lý đó cũng bình thường cho con nữa đó thôi.- Niên Thụy bắt đầu quay sang trách Tuệ Mẫn.

Tuệ Mẫn chỉ chu môi rồi cười trừ. Cô có vẻ đỡ hơn Lạc Y, bên cạnh cô có Vũ Khanh rồi. Còn Lạc Y mới khổ, đến giờ vẫn cô đơn lẻ bóng. Mẹ có trách thì cô cũng nhẹ vài phần.

-À...hôm trước ai đưa con về thế?- Niên Thụy vọt miệng hỏi.

-Ai là ai mẹ? Mà hôm nào ạ?- Tuệ Mẫn chớp mắt, ra vẻ không biết gì.

-Ngày cuối tuần, buổi tối.- Niên Thụy cốc yêu cô.- Mẹ thấy rõ ràng aaa, người ta còn hôn trán tạm biệt nữa mà.

-Ồ...mẹ thấy thật sao?- Tuệ Mẫn nghệt mặt ra, mở to hai mắt.

-Thấy sao không! Nào, ai đây?- Niên Thụy nheo nheo hai mắt bí hiểm.

-A...ờ...

Tuệ Mẫn cười cười, mặt tức khắc đỏ lên. Hai tay cô siết chặt, ngại ngùng cúi đầu xuống. Môi mím lại, Tuệ Mẫn không biết mở lời ra sao.

-Ôi trời, tôi nhắc thôi mà nó quẩn quáo thế này rồi.- Niên Thụy bật cười trêu chọc Tuệ Mẫn.- Ai thế con?

-Anh đó...là bạn trai con.

Lúc này Tuệ Mẫn càng hồi hộp, tim đập thình thịch. Hai má cô nóng ran, cổ họng khô khốc.

-Bạn trai? Ai mà không có bạn trai nhỡ?- Niên Thụy gật gù.

-Ồ...mẹ này!!!- Cô càng thẹn thùng hơn, môi cứ cười mỉm.

-Sao nào? Người yêu thì cứ bảo người yêu. Ai làm gì đâu mà không dám nói. Công việc thế nào? Dung mạo ra sao hả con?

-Con nói sự thật nha, không phải tân bốc anh ấy quá đà đâu.

-Ừ, con nói đi.- Niên Thụy gật đầu.

-Anh ấy tên Võ Khanh là tài xế của Thượng Ân, đồng nghiệp của Lạc Y luôn đó mẹ. Ngoại hình khá bánh bao, lại rất điển trai. Ân nói lại lịch sự đàng hoàng, tính tình ôn hòa dễ chịu lắm mẹ.

-Uhm...dù sao thì cũng biết chừng mực nha con. Thấy hợp thì cứ giữ mối quan hệ đó, được thì cưới hẳn luôn. Yên bề gia thất được rồi đó.

-Con biết rồi mẹ. Chắc không xảy ra chuyện gì đâu?

-Ừ, giờ ỏn được một đứa con mỗi Y thôi.- Niên Thụy không khỏi lo lắng, con gái bà đã 25 rồi, còn nhỏ nhắn gì nữa đâu.

-Mẹ đừng lo nữa mà. Con lấy tào cho mẹ nhé.- Tuệ Mẫn nói rồi đi vào bếp.

Niên Thụy mỉm cười nhìn theo cô. Cuộc đời này bà đã quá may mắn vì có cả hai cô con gái rất ngoan ngoãn và hiếu thảo. Mong sao cả hai sau này được hạnh phúc với tổ ấm nhỏ của mình thế là bà vui lắm rồi. Mơ ước chỉ mong giàu sang, chỉ cần thương nhau thì vợ chồng cùng nhau gắng sức mà làm tạo ra khối tài sản riêng, thế là đủ đầy.

...

Xe của Phục Ân dừng trước ngõ nhà Lạc Y. Anh kéo đầu cô và hôn nhẹ lên môi. Lạc Y mỉm cười véo mũi anh. Chỉ cần thấy cơ mặt anh giãn ra, không căng thẳng thì cô yên lòng phần nào rồi.

-Anh muốn hôn là hôn à?

-Em không cho sao?- Anh nhú mồm.

-Không!- Cô lắc đầu ngày ngày.

-Tin anh ăn em tại đây không?- Chất giọng anh trầm lại, thủ thi bên tai cô.

Lạc Y lập tức rung mình. Cô hít một hơi thật sâu rồi quay sang liếc xéo anh.

-Sắc lang!

Phục Ân không nói nhiều, đưa tay kéo khoá váy của cô. Lạc Y tá hỏa nắm tay anh lại, cô mở to mắt dọa anh.

-Đây gần nhà em đấy! Anh làm gì vậy???

-Có sao! Ai bảo em nói như thế.- Anh nhún vai.- Sau này còn nói không?

-Không...em không dám.- Cô lắc đầu rồi né xa anh.

Phục Ân khẽ nhếch môi tạo ý cười rồi hôn bên má cô.

-Em ngủ ngon!

-Dạ! Anh cũng ngủ ngon. Chào anh nha!- Lạc Y gật đầu và xuống xe.

Đôi tay Phục Ân vẫn níu lấy tay cô không buông. Cô khó hiểu nhìn anh. Phục Ân nay sao thế nhỡ? Bình thường anh đâu luyến tiếc như thế. Phục Ân đưa tay lên tai, ra dấu đến nhà nhớ gọi cho anh. Lạc Y gật nhẹ đầu rồi đóng cửa. Đến khi cô khuất bóng thì Phục Ân mới vụt xe đi.

Lạc Y lặng lẽ bước vào con hẻm. Hai tay ôm lấy bả vai mình, cô cảm nhận được tình cảm một lớn dần lên. Càng yêu anh cô càng thấy tương lai phía trước trở nên mù mịt. Yêu không sai nhưng người quyết định đặt yêu ở đâu mới là sai. Và lại cô còn biết rõ mọi thứ chứ đâu phải là bị dụ dỗ. Ray rút, lương tâm của cô cứ nhue bị giày vò theo ngày tháng. Bên cạnh anh cô rất vô tư, nhưng khi ở một mình thì cô lại như thế, suy nghĩ lung tung đủ điều. Cô không biết nó có là thực hay không nhưng cô lo rằng một ngày nào đó cô phải rời xa anh.

Bóp

-A...

Lạc Y giật mình. Cô vừa va vào một người nào đó khiến bản thân ngã xuống đất. Người đó vội vã đỡ cô đứng dậy, giọng nói lo lắng vô cùng.

-Em không sao chứ Y?

-Anh Dần! Em không sao.- Cô lắc đầu.

Lạc Y đứng dậy rồi phủi hết cát bụi trên người. Do vừa ngã nên cơ thể thấy đau đau, đặc biệt là cổ chân.

-Em có đau chỗ nào không?

-Không, em bình thường à.- Cô mỉm cười.

-Nãy em là gì mà suy tư vậy? Anh né em cũng không kịp nữa.- Anh thắc mắc nhìn sắc mặt của cô.

-Chuyện công việc thôi anh...không có gì cả.- Lạc Y lắc đầu.

-Em về một mình sao?

-Đúng rồi, em...về một mình.- Cô khá bối rối trước câu hỏi của anh.

-Anh nói với em chuyện này nha.- Dật Dần mỉm môi, nửa muốn nói nửa thì không.

-Anh nói đi.- Lạc Y tròn xoe đôi mắt nhìn anh.

-Anh xin lỗi, anh không có ý nhìn. Nhưng...lúc nãy anh vô tình nhìn thấy cả rồi...

-Dạ?- Lạc Y hốt hoảng trừng to mắt.

-Anh xin lỗi! Nếu để trong lòng thì anh thấy rất có lỗi với em, anh đành nói ra vậy, em ghét bỏ anh cũng được.- Anh cúi gầm mặt, đôi mắt chùng xuống.

-A...không sao nhưng mà...anh đừng nói ai biết cả, em xin anh...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Một Khoảng Trời Đôi Lập

-A...không sao nhưng mà...anh đừng nói ai biết cả. Em xin anh! Em xin anh đó!

Tìm Lạc Y cứ thất lại, không thờ nổi. Cô hòng cô khô khóc, nghẹn ứ đi. Cô thẹn khi anh nhìn thấy chuyện xấu hổ đó là một nhưng thẹn với tình cảm của anh dành cho cô là mười. Anh sẽ kể với người khác, mối quan hệ thâm lặng này sẽ bị đưa ra ánh sáng. Rồi còn cả lễ cưới của Phục Ân. Tất cả sẽ bị phanh phui. Cô phải làm sao đây? Phải như thế nào đây chứ? Tâm trí Lạc Y rối bời. Cô không thể nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa. Nó trống rỗng đến mức cô như bức tượng, chỉ biết cầm nín không thể thốt nên lời nào cả.

Phục Ân sắp cưới vợ rồi, nếu hôn sự thành công cũng góp phần trải thêm thảm cho con đường của anh trong thương trường. Tam Đại Tổng Tài của Thực Xuyên vẫn chưa có ai đủ khả năng. Thuận bước anh có thể sẽ là người đầu tiên ngồi chiếm chệ ở vị trí đó. Nếu vỡ lở ra nhà vợ tương lai làm khó anh thì biết như thế nào? Rồi cả Hội Đồng có ấn tượng xấu thì sao đây? Chiếc ghế đó sẽ tức khắc vụt khỏi tầm tay của anh mất thôi.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Lạc Y, Dật Dần như có lửa đốt trong lòng, tìm cứ se thất lại. Cô sao vậy? Vì sợ chuyện này lộ ra mà cô như thế sao? Trong thâm tâm Lạc Y nghĩ anh là loại người đó? Anh đủ nhẫn tâm để hé mở chuyện này à? Dật Dần biết nếu bị phanh phui thì người bất lợi nhất là Lạc Y. Còn mặt mũi nào để cô nhìn người ta đây? Dù rằng Phục Ân là tình địch của anh nhưng làm tổn thương cô thì anh vẫn không thể. Cô đau anh cũng đau. Lạc Y đau chỉ một nhưng anh đau đến mười.

Ngước mặt lên trời, anh hít một hơi thật sâu. Nhắm hờ hai mắt, anh nén đau thương mà nói với cô, chất giọng trầm lặng, thống khổ.

-Em nghĩ anh sẽ nói ra sao?

-Em...

Lạc Y không biết nói gì. Cô cúi gầm mặt không dám nhìn anh. Hối hận! Cô hối hận vì đã lỡ lời làm anh phải bận lòng như thế. Hai mắt cô ngấn nước, đôi tay run run. Tim đập thình thịch, rất nặng lòng. Cô không thể suy nghĩ thêm gì, mọi thứ bây giờ đều mang một màu u tối.

Dật Dần thở dài, anh vươn tay ôm lấy cô. Vòng tay anh rộng rãi và ấm áp, mang lại cả vùng trời bình yên. Nhắm hờ hai mắt, nơi khoé mi anh hơi ngấn lệ.

Hai mày nhíu chặt vào nhau, tiếng lòng anh như vỡ oà, khó tả. Anh rất yêu cô! Dù cho có chuyện gì đi chăng nữa thì trong lòng anh vẫn vẫn vương mỗi hình bóng của cô mà thôi.

-Anh biết bản thân anh không bằng ai...tài sản, địa vị nhưng em nên nhớ rằng tình cảm suốt 3 năm anh chôn giấu nó là thật, rất đông đầy. Có thể lúc này Thượng Tổng cho em tất cả những gì em cần còn về sau thì thế nào đây? Em suy nghĩ lại đi Y, đừng mê muội dấn thân vào nữa mà em

Lạc Y chỉ im lặng không nói gì. Cô đứng đó, không vòng tay ôm anh. Cô biết nếu ôm anh lúc này sẽ làm anh thêm hi vọng, mọi chuyện sẽ càng rối rắm hơn. Cô chẳng hề xứng đáng với những gì anh làm và thứ tình cảm sâu đậm ấy. Lạc Y là đứa con gái không nên thân. Cô ngang bướng! Cô ích kỷ! Tất cả những gì cô đang làm chỉ vì mua vui cho bản thân và không hề nghĩ sẽ có người vì thế mà đau lòng.

Cấn chặt môi dưới, Dật Dẩn cố bày tỏ ra hết những gì tận đáy lòng bao lâu nay anh kìm nén. Tuy anh không cho cô được những thứ cao sang nhưng lương bổng và tài sản bé tí kia dư để cho cô một cuộc sống ấm no, yên bình như ước muốn. Không thị phi, không mang tai tiếng, không phải tranh giành cùng một người đàn ông với hết thảy những phụ nữ bên ngoài chỉ để mong mỗi giờ được hạnh phúc. Thế thì tại sao? Tại sao con đường thẳng tắp trải hoa hồng cô không bước? Lại chấp nhận đoạn đường quanh co đầy chông gai?

Trời đêm nay không trăng, không sao. Cả vùng trời mù mịt, tối tăm. Bên mái hiên của những ngôi nhà cũ kĩ vang lên những tiếng lộp cộp của vài giọt mưa nặng hạt. Xung quanh se lạnh vì những cơn gió cứ thay nhau rít lên. Đường phố cũng bắt đầu tập nập cùng dòng người vội vã, hối hả tìm chỗ trú. Duy chỉ có hai người vẫn đứng đó. Mặc kệ cảm giác lạnh buốt thấm qua từng lớp da thô thịt. Mặc kệ trời đổ mưa ào ạt không ngớt. Mặc luôn cả một ánh mắt như rực lửa đang dõi theo ở tít phía xa.

Trên cao có mắt lắm! Như thế rất biết chọn thời gian. Khoảng trời như thấu hiểu tận đáy lòng anh. Mờ nhạt! Lạnh lẽo đến điều tàn.

-Anh vô dụng quá phải không? Anh không làm gì được cho em, ngay cả lời thương bấy lâu ấp ủ cũng chẳng dám nói thì sao đủ bản lĩnh để em có thể yên tâm mà dựa vào đúng chứ?

Tùng đột mưa xối xả trút xuống, hoà quyện cùng hai dòng nước mắt của Dật Dẩn. Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy mình yếu đuối như thế. Anh khóc vì cô. Không phải vì bị từ chối mà vì sự đại dột của cô. Anh thừa biết cô hiểu rõ kết cục ra sao nhưng vẫn cố dấn thân vào.

Lạc Y thờ dãi. Cô hiểu rõ anh rất vững chãi, đủ để làm điểm tựa cho bản thân. Nhưng một khi đã biết được chuyện mình muốn chôn vùi thì anh sẽ ruồng bỏ cô mà thôi. Ở Lâm Mộc Quốc là như vậy! Cái định nghĩa từ thời xa xưa tuy đã lạc hậu, không phù hợp với thời hiện đại mà vẫn ăn sâu vào trí óc của từng người con trai ở đây. Ai lại không muốn người vợ chung sống với mình cả đời khi cưới về phải còn trong trắng. Dật Dẩn cũng thế. Lạc Y chỉ lo anh càng hi vọng ở cô sẽ càng thất vọng. Cô mím môi rồi đặt tay lên vai anh. Tiếng nói của cô nhẹ nhàng vang lên không thành lời.

-Anh rất tốt nhưng mà...em xin lỗi. Em và anh không thể nào có kết quả đâu...em thừa nhận em sai...em sai vì lỡ làm anh tổn thương. Bản thân đã không trong sạch, em không thể đến với anh được. Em không ham danh lợi...dù Phục Ân tay trắng thì cuộc đời em vẫn gắn chặt với anh ấy rồi... Quên em đi và tìm một người thật xứng đáng...xứng đáng với tình yêu thương từ anh.

Lạc Y buông anh ra, cô khịt mũi rồi quay mặt bước tiếp con đường phía trước. Ôm lấy bã vai mình, tâm trạng của cô nặng trĩu. Cô không nên gieo hi vọng rồi làm cho anh tuyệt vọng. Thà rằng kết thúc ở đây sẽ là điều tốt nhất, để sau này khi tình cảm càng sâu nặng hơn thì cuộc đời anh sẽ bị cô vô tình giầy vò hoạn phí.

Dật Dẩn ngã quỵ, quỳ hẳn xuống đất. Con tim như ai giầy xé. Rất nhói! Rất đau! Đau đến khó thở. Hai mắt anh phủ màn sương mỏng. Mọi thứ phía trước mờ dần. Cô không hề cần anh. Ngày ấy là vậy, hiện tại cũng vậy. Một lần nữa điều đó được lặp lại. Cô từ chối anh nhưng bây giờ là lần từ chối thương tâm nhất. Anh chẳng nghĩ bản thân sẽ khóc nhưng anh không thể kìm được. Mất đi cô, anh như mất cả một khoảng trời bình yên vốn có. Rồi sau này, cô có tránh mặt anh? Tình bạn của cả hai sẽ vẫn như lúc trước chứ? Và khoảng thời gian êm đẹp lúc xưa liệu có trở lại không?

...

-A...tự nhiên mưa lớn quá.

Tuệ Mẫn xuống xe rồi phui sạch từng giọt nước vurun trên áo và tay, cả mặt. Ôm lấy bả vai, cơn gió cứ hiu hắt se lạnh lượn lờ xung quanh khiến cô bất chợt rùng mình. Hôm nay mưa to quá, gió thì giật mạnh làm tâm trạng cô chợt buồn bã, đôi mắt nhìn xa xăm, vô định.

-Còn lạnh nữa không?

Vỹ Khanh ôm lấy cô từ phía sau. Áp sát mặt bên mặt cô, hơi ấm từ anh truyền sang khiến Tuệ Mẫn đỡ lạnh hơn phần nào. Môi khẽ mỉm cười, cả hai cùng ngắm mưa rơi. Tiếng tí tách vui tai vang vọng. Vỹ Khanh càng ôm cô chặt hơn. Từng nhịp đập của tim anh rất rõ, cô nghe từng nhịp một. Đôi tay đan vào nhau, Tuệ Mẫn nhắm mắt tận hưởng hạnh phúc nhỏ nhoi của riêng hai người. Tuy anh không giàu có, quyền lực nhưng tình cảm của anh làm cô bị chinh phục ngay lập tức. Nó chân thật đến nỗi cô vô tư tin tưởng, tin đến mù quáng. Tuệ Mẫn nhận thấy bên cạnh anh cô rất vui, tất cả những phiền muộn đều được vơi đi.

-Anh có chuyện gì giấu em không?

Vỹ Khanh hơi bối rối trước câu hỏi của Tuệ Mẫn. Cô biết chuyện anh bịa ra rồi sao? Phải ăn nói thế nào để cô hiểu đây? Nuốt nước bọt cái ực, hai mắt anh cứ chớp lia lịa. Thật tình rất khó xử.

-Em...không tin anh sao?- Anh nhìn theo cơ mặt, dò xét thái độ của cô.

Tuệ Mẫn mỉm cười rồi quay người lại đối mặt với anh.

-Em có bảo không tin anh đâu. Chỉ là em muốn anh có chuyện gì buồn phiền cũng phải nói với em, đừng giấu trong lòng.

-À...anh hiểu ý em rồi. Sau này có chuyện gì anh cũng sẽ chia sẻ với em.

Vỹ Khanh nhẹ lòng hẳn. Thờ phào một cái, anh tựa cằm lên vai cô. Mỉm cười mãn nguyện, dù sao thì cô cũng không biết chuyện anh che giấu. Mai sau có cơ hội thì anh nhất định phải nói rõ với cô. Dù sao thì không thể để nó trôi qua dễ dàng. Trước sau gì cô cũng biết thôi.

Quen nhau chưa lâu nhưng tình cảm mà Vỹ Khanh dành cho Tuệ Mẫn là thật. Cô chính là người con gái bấy lâu nay anh luôn kiếm tìm. Vô tư, hồn nhiên và chân thực. Tính tình lại rất hợp nhau, hễ anh muốn nói thì cô sẽ đoán được ngay anh nói gì. Vỹ Khanh chắc chắn rằng tình cảm của anh không hề phai nhạt, chỉ sợ sau này cô chán mà bỏ anh mà đi.

Tuệ Mẫn áp tay lên mặt anh, cô véo hai má rồi se se hai bên tai và bật cười khúc khích. Da mặt anh căng mịn, hồng hào như con gái khiến cô không khỏi ghen tị. Có cả chiếc răng khểnh bé xinh lộ ra khi cười càng làm người đối diện chết đứ đừ. Trong lòng cô thầm nghĩ, anh mà là con gái chắc đàn ông con trai xếp hàng dài đường cho xem.

-Người yêu à! Bộ thương anh lắm sao?- Hai tay cô ép má làm môi anh chu ra, thực đáng yêu.

-Không thương, em chỉ thích nên nựng thôi.- Cô chu môi, ương ngạnh nói.

-Thế sao?- Vỹ Khanh gật gù, anh vươn tay kéo sát cô vào người rồi hôn nhẹ lên môi.- Yêu anh không?

-Không!- Tuệ Mẫn lắc lắc đầu.

-Người yêu à! Yêu anh không?- Anh lợi dụng tiếp tục hôn.

-Không!- Cô vẫn cứ lắc lắc phủ nhận.

Vỹ Khanh bĩu môi. Anh hết cách nói với cô rồi. Dù sao thì cô cũng đã trả lời như vậy. Thôi kệ, được cạnh cô thế là đủ.

Nhìn vào mắt anh, Tuệ Mẫn bật cười. Anh buồn gì chứ? Cô đùa mà anh cũng tin. Ngốc hết biết mà! Cô vươn tay ôm anh, hơi thở nhẹ nhàng phả qua tai khiến Vỹ Khanh thoáng giật mình và ửng đỏ mặt.

-Ngốc ơi! Em yêu anh!

Định hình lại tình thế. Vỹ Khanh cười tít cả mắt rồi ôm chặt cô. Anh biết thế nào dùng chiêu này cô cũng sẽ tự thổ lộ thôi. Chính bản thân anh cũng phải nỗ lực mình. Trước kia chưa cura gái bao giờ mà áp dụng cách mấy ông bạn chỉ hay thật. Hiện tại chẳng cần gì nhiều cả, đối với anh thế này là quá đổi hạnh phúc và bình yên.

...

Thiên Anh ngồi bên cửa sổ ngắm bầu trời đêm. Cô suy nghĩ rất nhiều. Nếu như cô theo Bạch Thiên thì bản thân quá bất hiếu với cha mẹ. Nhưng cô chấp nhận ở lại đây thì nửa đời còn lại chẳng khác nào sống trong địa ngục. Hai mươi lăm năm, khoảng thời gian cô ngoan ngoãn ở căn biệt thự tẻ nhạt này, chịu những sự sắp đặt của người lớn đã quá đủ. Đến lúc cô phải biết tự do là thế nào.

Cũng từ ô cửa sổ ấy. Từ khi bé tí Thiên Anh đã ngắm nhìn những bạn nhỏ được cha mẹ dắt đi chơi vào những dịp lễ. Lớn hơn một tí, cô được thấy những cô cậu bé mang ba lô trên vai, cặp sách đến trường, trên đường tung tăng ca hát. Rồi sang cấp ba, cô được tận mắt nhìn vẻ đẹp của tuổi thanh xuân đẹp nhất đời người. Những chiếc xe đạp, những chiếc cặp táp, những chiếc áo trắng tinh khôi đậm nét hồn nhiên tuổi học trò. Chẳng bù cho cô, suốt ngày cứ hể hờn ra đường là có người đưa kẻ rước, cung phụng như một cô công chúa quyền quý. Nào là đến trường, nào là đi khu vui chơi...cũng chỉ có người hầu đi theo phía sau. Ba mẹ thì bận công tác, cô chỉ hù quanh một mình bên những người xa lạ, không ruột thịt, họ hàng.

Đôi tay mềm mại nhẹ đặt lên thành cửa, cơn gió nhẹ ùa vào thổi tóc cô bay bay. Thiên Anh nhắm hờ hai mắt nhớ về những khi lén lút gặp gỡ Bạch Thiên. Một khoảng thời gian tuyệt đẹp. Bên cạnh anh, cô tìm được sức sống hẳn. Không đáng đo, ưu phiền. Không suy nghĩ bằng quơ về những ngày tháng tăm tối. Bạch Thiên như ánh sáng ấm áp, nhẹ nhàng len lỏi trong cô, sưởi ấm cơn tim đã dần nguội lạnh.

-Thiên Anh!...Thiên Anh!...

Phí pho nhân vô vai cô những hai ba lần. Đến khi Thiên Anh bừng tỉnh quay người lại cũng làm bà giật theo.

-A...mẹ!

-Con suy nghĩ gì vậy? Mẹ gọi hoài cũng không biết nữa.- Bà nhíu mày.

-Ồ...không có gì cả. Chỉ là con...con đang suy nghĩ về ngày ra mắt sắp tới.- Cô vội biện cớ.

-À, thế thì tốt. Lại đây con!- Bà kéo cô đến giường và ngồi xuống, vén vài sợi tóc qua tai cô, bà nhả nhận nói.- Con phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, sang tuần sau là ra mắt họ hàng rồi còn lo cưới hỏi nữa.

-Mẹ à...hôm trước...- Thiên Anh ấp úng, không nói thành lời.

-Thế nào con?- Bà không khỏi thắc mắc.

-Hôm trước...con đi chùa cùng quần gia Lý...Sur Thầy bảo năm nay tuổi con không tốt...không thể lấy chồng được. Sang năm mới có cơ duyên. Nếu cưới trong năm sẽ làm cho kinh tế cũng như mái ấm không được sung túc, bình an.

-Thật sao con??- Phí phu nhân hốt hoảng- Không được, không được. Bất lợi như thế là vỡ lờ hết.

-Minh để sang năm được không mẹ?- Thiên Anh nhìn thái độ của bà mà dò xét.

-Được rồi! Mẹ sẽ nói với cha con. Dù thế nào cũng phải dời lại sang năm. Ông ấy mà không chịu cũng nhất định phải chịu. Mẹ nói ngay đây!- Phí phu nhân quýnh quýnh, vội vã rồi đi ra ngoài.

Thiên Anh mỉm cười, mừng thầm trong bụng. Cô biết mẹ cô rất tin tưởng tâm linh. Cứ đánh vào điểm yếu đó vạn sự tức khắc thành công. Cô xin lỗi Phật Trời vì dám cá gan mang người ra đùa cợt. Nhưng mong người hãy hiểu cho cô lúc này. Dù có thế nào thì tâm cô cũng không tịnh..

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Ghen ๑ Nhẹ Nhàng Thăng Chức

-Lạc Y đâu?

Tiếng nói đầy uy quyền của Thượng Phục Ân vang vọng cả căn phòng. Anh cho hai tay vào túi rồi nghiêm mặt, lướt ánh mắt sắc bén qua từng góc ngách. Không gian lạnh lẽo bao trùm cả căn phòng nhỏ, ai nấy đều toát hết sống lưng

Y Phúc vội vã đứng dậy, bỏ cả việc làm dang dở. Do anh đến quá bất ngờ khiến cô trở tay không kịp, chưa thể chuẩn bị gì. Cô ấy cúi đầu chào anh rồi nhanh chân chạy ra ngoài tìm Lạc Y.

-Chào Thượng Tổng! Lạc Y vừa đi lấy cafe, tôi đi gọi cô ấy ngay đây.

Phục Ân không nói gì, anh chỉ đảo mắt nhìn ra hướng cửa sổ. Xuyên qua lớp kính trong vắt, cả một bầu trời xanh biếc yên bình thu gọn cả vào mắt anh.

Đồng Thy ngồi ở bàn làm việc, môi thì nhếch lên, gương mặt lại khinh khinh. Chắc là Lạc Y phạm lỗi tày trời rồi đây. Bởi thế Tổng Tài mới đích thân đến tìm. Có lẽ chốc sau sẽ bị mắng toí tả. Cho chưa tạt mách lẻo, phải chi chuyện hôm trước im hơi lặng tiếng thì bây giờ đâu khổ thế này. Tâm tình của Đồng Thy cực kỳ tốt. Sắp loại được một đối thủ nặng ký, con đường bước lên vị trí trưởng phòng của cô sẽ rút ngắn lại. Nghĩ đến đây thôi mà trong lòng Đồng Thy đã phấn khích vô cùng.

Không lâu sau Y Phúc và Lạc Y trở lại. Trông Y Phúc có vẻ hoảng sợ, lo lắng nhiều lắm, cô ấy cứ cúi đầu không dám ngẩng lên. Dù biết mình không làm lỗi gì nhưng Lạc Y vẫn cúi đầu giữ phép trước mặt tất cả nhân viên phòng kế toán. Ở công ty tốt nhất là nên cẩn trọng từng cử chỉ, lời nói thì hơn.

-Thượng Tổng tìm tôi?

Phục Ân nhìn Lạc Y, anh chỉ tay về bàn làm việc của cô rồi đồng đặc tuyên bố.

-Ngay bây giờ cô mau thu dọn tất cả đồ đạc của mình.

Lạc Y giật cả mình khó hiểu. Tim cô đập mạnh liên hồi. Mồ hôi mồ kê bắt đầu tuôn xuống, nhễ nhại. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao anh lại muốn cô thu dọn đồ của mình? Hay là anh đã tìm được người mới và muốn tống cô đi để cô im lặng, chuyện giữa cả hai có thể mãi là bí mật.

Đồng Thy mỉm cười thích thú. Đúng là quả báo đến sớm. Lo chuyện bao đồng làm chi để bây giờ mất hết việc. "Để xem sau này Kiều Lạc Y cô còn đề đầu cười cô được ai!". Nhếch môi một cái, Đồng Thy tiếp tục chống mắt xem kịch hay.

-O...Thượng Tổng...cho tôi mượn phép hỏi...Lạc Y đã làm sai điều gì?- Y Phúc run cầm cập, nói không thành lời.

-Ai bảo Lạc Y sai?- Anh nhướn một bên mày.

-Ngài vừa bảo...Lạc Y dọn đồ?- Y Phúc nhìn Phục Ân đầy thắc mắc.

-Từ bây giờ thân phận của Lạc Y sẽ là thư ký riêng. Mọi chuyện nếu không phức tạp cứ hỏi cô ấy không cần thông qua tôi.- Anh tiếp tục cho tay vào túi, nhàn nhả nói.

Cả phòng kể toán đều há hốc mồm, lũng búng hai bên tai. Đặc biệt là Đông Thy, tin xộp dèo vừa rồi cứ như búa tạ dấn vào đầu. Mọi người đều truyền tay nhau, xôn xao bàn tán. Họ không ngờ Lạc Y lại thắng chức nhanh đến vậy.

-Còn bằng cấp? Thừa Thượng Tổng, đó không phải chuyên môn của tôi.- Lạc Y im lặng này giờ mới lên tiếng, quyết định của anh cũng khiến cho người có lợi như cô cũng khó chịu.

-Chẳng sao! Những gì cần biết tôi sẽ chỉ dạy. Cô mau thu dọn tất cả, 15 phút sau lên phòng Tổng Tài gặp tôi.

Vừa nói dứt câu Phục Ân liền quay đi, chẳng để Lạc Y ú ớ thêm gì. Nhìn theo bóng lưng của anh, Lạc Y cắn chặt môi dưới. Anh đang làm gì vậy chứ? Quyết định như thế sẽ khiến mọi người nghi ngờ ngay. Ai đời một kẻ toán như cô lại lên chức thư ký chứ. Mặt mày cô nhăn nhó, trong lòng cực kỳ khó chịu.

-Phù! Chúc mừng em nha Lạc Y!- Y Phúc mỉm cười, thờ phào nhẹ nhõm.

-Dạ!- Lạc Y gật đầu rồi cười gượng.

-Chúc mừng Lạc Y!

-Chúc mừng Lạc Y!

-...

Tất cả mọi người ở phòng kế toán đều chúc mừng cô thăng chức. Ai cũng háo hức chờ đợi vai trò mới của cô. Họ biết cô rất nghiêm túc trong công việc, cả tính cách cũng ôn hòa, chính trực. Duy chỉ có một người là không vui, gương mặt biến sắc thảm hại. Liếc mắt nhìn cô, cục tức trong lòng nuốt mãi không trôi.

Cả phòng giúp cô sắp xếp đồ đạc, để gọn gàng vào thùng carton. Chỉ trong tích tắc bàn làm việc của cô đã sạch sẽ. Cô mỉm cười gượng gạo khi bước ra cửa, xa nơi này cũng khiến cô có cảm giác buồn buồn. Làm việc với nhau suốt mấy năm cũng mến tay mến chân. Bây giờ cô không làm ở đây nữa sẽ ít thời gian ghé qua, chắc là nhớ mọi người lắm. Đứng ở cửa, cô cúi gập người chào tất cả.

-Tạm biệt mọi người, em sẽ qua đây thường xuyên.

-Chào em!- Tất cả đồng thanh và nở với cô một nụ cười.

Lạc Y ôm thùng carton đứng trước cửa phòng làm việc của Phục Ân. Cô khó chịu gõ cửa và chờ đợi. Hai mày nhíu lại, sắp chạm vào nhau. Tiếng thở của cô cũng mạnh hơn bao giờ hết. Cắn chặt môi dưới, đáng về Lạc Y có vẻ rất cáu gắt.

Cánh cửa mở ra, sau khi cô vào trong thì Phục Ân khoá chốt lại. Cô vừa đặt thùng carton xuống thì anh liền ôm lấy eo cô kéo vào người. Hôn nhẹ ở cổ, tiếng nói thì thầm của anh vang vọng bên tai Lạc Y.

-Sao nào? Làm em bất ngờ chứ?

Lạc Y như có luồng điện chạy khắp người, run lên một cái, cô cố đẩy anh ra. Người cô quá bé nhỏ so với anh. Sức lực cũng thua xa nửa phần thì sao chống lại nổi. Lạc Y mỉm môi lặng tránh ánh nhìn ôn nhu của Phục Ân.

-Giận anh à?- Tay anh đưa lên nâng cằm cô.

-Aaa...sao anh không nói trước với em? Sao anh lại vội vàng quyết định như thế?- Lạc Y nóng nảy như mèo xù lông, giọng nói của cô cũng gắt lên.

-Anh thích! Thì đã sao?- Anh nhún vai.

-Anh có thư ký rồi mà, lời em lên làm gì?- Cô bực dọc ra sức kháng cự vòng tay chặt chẽ từ anh.

-Anh vừa đuổi để đưa em lên đây. Thôi nào! Anh nuông chiều quá nên sinh hư à? Lớn tiếng như thế?- Phục Ân vẫn từ tốn nói, đôi môi cứ lướt bên má Lạc Y rồi trán và chóp mũi.

-Nhưng mà anh phải nói trước với em.- Cô lại kháng cự, từ chối anh.

-Ngoan! Em cứ im lặng, mọi chuyện để anh lo.

Vừa dứt câu, Phục Ân đưa tay vào trong áo chạm vào hai quả đào. Gỡ móc áo con ra, anh dễ dàng chiếm trọn thân trên của Lạc Y. Cô nhắm tịt mắt, ai tay ôm lấy cổ anh như hết sức lực. Cả người cô giật lên, hai má cũng ửng hồng. Đôi môi mềm mại của Phục Ân lướt đến đầu gối khiến cô bần rần đến đó.

-A...đừng anh...- Lạc Y thở gấp, khẽ mấp máy.

-Tại sao?- Môi anh không ngừng hoạt động ở cổ cô.

-Giờ...giờ làm việc...không thể...

-Mặc kệ!

Nói rồi Phục Ân bế Lạc Y đến sofa đặt cô nằm xuống. Thân ảnh to lớn của anh che lấp đi dáng vóc nhỏ bé kia. Nhìn gương mặt ửng đỏ, đê mê của cô thì Phục Ân càng hài lòng. Cô không cần làm gì cả chỉ cần bày sắc mặt ra cho anh thấy là quá đủ. Từng cúc áo bị gỡ bung ra, thân trên của Lạc Y được nhìn rõ mồn một. Nam nhân kia cúi đầu, ra sức hưởng thụ tài nguyên dồi dào trước mắt. Thao tác anh điêu luyện, chiếm trọn lấy đôi gò bồng đảo đang căng tròn. Đôi tay hư hổng kia cũng bắt đầu lún vào váy.

Lạc Y cong người, hơi thở cô gấp gấp. Thân ảnh cô cứ rạo rục không nguôi. Tâm trí lại như mù quáng như thể không nhận ra được điều gì. Siết chặt cổ áo Phục Ân, cô mấp máy, khó khăn mà nói.

-Phục Ân...đừng...không phải lúc này...

Phục Ân ngừng mọi động tác, ngược mắt nhìn cô. Môi anh kề sát tai khiến Lạc Y chột run lên.

-Anh muốn tiếp tục.

-Không! Còn giờ làm...không thể...- Cô lắc đầu, hơi thở như kiệt sức.

-Hôm trước ai ôm em?

Lạc Y giật nảy người. Cô không hề nghĩ Phục Ân sẽ biết. Hai mắt cô đảo liên tục không dám nhìn anh, chất giọng cũng ấp a ấp úng.

-Em...em...

Đặt cô ngồi vào trong lòng, Phục Ân mân mê hai bả vai. Cách da thịt mềm mại của cô qua một lớp áo nhưng sức nóng trong anh không khỏi rạo rục. Đưa tay mân mê gương mặt kiều diễm, Phục Ân nhẹ nhàng hôn lên đôi môi căng mọng.

-Anh không muốn lạm dụng em, càng không muốn em biến thành những người đàn bà chỉ biết kiếm tiền trên giường. Thứ anh cần chưa hẳn là thân thể, đặc biệt vẫn là tình cảm và quãng đời còn lại của em. Anh cũng biết ghen đấy!

-A...buông em ra đi...nếu anh đã nói vậy.- Cô nhắm mắt, cứ cựa quậy khỏi anh.

-Thôi nào!- Anh siết vòng tay giữ cô lại.

Áo somi của Lạc Y sột sệt khoe ra đôi vai trần quyến rũ và vòng một đầy đặn, săn chắc. Chiếc eo thon gọn bị bó buộc bởi đôi tay mạnh mẽ. Làn da trắng hồng, tô đậm thêm vẻ đẹp yêu kiều của cô. Lạc Y rất thích những lúc ngồi trong lòng Phục Ân. Cả vùng trời bao la như bày ra trước mắt. Thật yên bình và thoáng đãng.

Phục Ân gài khoá áo lại giúp cô. Từng chiếc cúc cũng được anh gài lại cẩn thận. Sau khi xong, anh ôm lấy Lạc Y. Cô gái đã từng rất trong sáng đã bị anh tiêm một phần đen tối vào đầu. Anh xin lỗi vì bắt đầu với cô bằng con đường tình dục. Nhưng anh hứa chắc tương lai tươi đẹp của cô sẽ không còn xa. Tuy anh ít nói, ít cười, ít khi bộc lộ cảm xúc cho đối phương hiểu mà anh biết, Lạc Y đã hiểu rõ tình cảm của anh phần nào qua từng hành động.

-Chốc nữa đi cùng anh đến nhà máy.

-Để làm gì?- Lạc Y mở to mắt, thoáng bất ngờ.

-Cho em ứng dụng thực tế từng mã hàng và kiểm kê tổng số lượng hàng trong kho.- Anh nhướn một bên mày.

-Anh cho địa chỉ cụ thể đi, em bắt taxi đến.- Cô chu môi và gật gù.

-Cần gì taxi, đi cùng anh.- Anh nhíu mày, có vẻ không thuận lòng với ý của cô.

-Mọi người bàn tán đó, không hay đâu.- Cô lắc đầu rồi vòng tay trước ngực.

-Em là thư ký của anh, có gì không hay?

-Nhưng cô Cổ...- Lạc Y chưa nói xong đã bị anh ngắt lời.

-Cổ Mỹ Hồng khác em. Mọi chuyện cứ như thế, không cần bàn cãi. Lương là anh trả cho em, không phải họ nên chẳng cần sợ.- Anh cho tay vào túi, đi đến bàn làm việc và tựa người vào.

-Nhưng...- Lạc Y mím môi, bối rối trong lòng.

-Nhưng? Anh là chủ ở đây mà em không sợ lại đi sợ mấy loại người hay soi mói, buôn chuyện phiếm?- Phục Ân có vẻ bắt đầu khó chịu.

-Thôi được rồi. Đúng ý anh vậy.- Lạc Y thở dài một cái, mắt nhìn xa xăm, vô định.

...

-Đây là cái gì?

Vỹ Khanh tức giận, sắc mặt hầm hầm quăng tệp báo cáo lên bàn. Hôm nay chính là một ngày tồi tệ. Bao nhiêu chuyện phiền phức đều bủa vây lấy anh. Hết họp đồng rồi đến báo cáo, không biết khi nào đầu óc mới được thanh thoi.

Râm

-Nói! Những gì trong đây là gì?- Vỹ Khanh càng tăng lửa giận, tay đập mạnh xuống mặt bàn.

-A...Phó Tổng! Tôi xin lỗi!- Y Phúc hoảng sợ, mặt mày tái mét.

-Xin lỗi? Nếu như tôi ký rồi thì bao nhiêu tiền phải mang đi đổ sông đổ biển?- Hai mắt anh sâu thẳm không thấy đáy càng làm đối phương phải loạn trí.

-Đây là sơ sót của tôi mong Phó Tổng bớt giận.- Y Phúc run cầm cập, trên trán lấm tấm mồ hôi.

-Hmmm...cũng may cô là trưởng phòng có trách nhiệm nhiều năm ở đây, chưa làm lỗi gì nên tôi cho một cơ hội để sửa sai. Nếu là Thượng Tổng thì đã cho cô ra khỏi công ty khi vừa nhìn thấy báo cáo này rồi. Tôi còn nương tay đấy.- Vỹ Khanh thở hắt ra, ngồi phịch xuống ghế.- Về làm lại đi.

-Cảm ơn Phó Tổng, tôi sẽ sửa ngay.

Như cá gặp phải nước, Y Phúc nhanh chân chạy trốn. Chưa bao giờ cô thấy Phó Tổng giận dữ như vậy. Thật đáng sợ aaa!

Nhắm hờ hai mắt, Vỹ Khanh khẽ thở dài ra. Hôm nay có vẻ anh đã quá căng thẳng với mọi thứ. Chẳng hiểu sao trong lòng lại luôn bức bối, bức rức như có lửa đốt.

Reeng...Reeng...Reeng...

Vội tay lấy điện thoại. Vừa thấy màn hình hiện tên của một người quen thuộc thì anh liền mỉm cười. Cả người chợt nhẹ nhõm hẳn.

"Anh nghe đây nà!"

"Anh đã ăn trưa chưa?"

"Vẫn chưa, chốc nữa anh mới đi."

"Ậy!! Giờ này chưa ăn nữa, gần 1 giờ chiều rồi."

"À, tại nay anh hơi bận."

"Vậy thôi anh ăn gì đi rồi còn nghỉ ngơi nữa. Về đến nhà nhớ nhắn tin cho em biết đó."

"Được, anh nhớ mà. Khi nào về anh sẽ call nhé, nhìn mặt cho đỡ nhớ."

"Dẻo miệng! Anh tắt máy rồi đi ăn đi."

"Thôi, em tắt trước đi. Nghe tiếng tắt máy từ anh em sẽ hụt hẫng lắm. Anh biết vậy mà."

"Vậy thôi ấy, tạm biệt anh."

"Tạm biệt em!"

Tựa người vào ghế. Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện ngắn ngủi, trên môi Vỹ Khanh luôn hiện hữu nụ cười tươi tắn. Lại nhớ Tuệ Mẫn nữa rồi. Được cạnh cô anh thấy bản thân mình may mắn quá. Lúc nào cô cũng quan tâm, lo lắng cho anh. Tuệ Mẫn rất ít khi hỏi về đời tư của anh, chính vì thế anh cũng không có quyền để hỏi về chuyện riêng của cô. Không biết cạnh Mẫn có bao nhiêu người theo đuổi, đòi làm quen nhỉ? Vỹ Khanh ghen quá rồi! Xinh đẹp lại dịu dàng như Tuệ Mẫn khối người thèm. Bảo sao anh lại giữ như báu vật, không dám buông.

...

Lạc Y cùng Phục Ân theo sau quản lý vào nhà máy. Phục Ân vào văn phòng, như lời của anh, người quản lý đã đưa cô đi khắp nhà máy, giới thiệu rõ từng mã hàng. Ghi chép cẩn thận vào quyển vở nháp, Lạc Y lấy cả điện thoại để chụp lại từng loại hàng để khi về nhà sẽ tìm hiểu sự khác nhau giữa chúng.

-Như cô Kiều đã thấy nhà máy này rất rộng, công nhân lại đông, khó có thể quản lý chặt chẽ. Tôi và cả đội ngũ văn phòng đã rất cố gắng để chỉ đạo công nhân để cho ra số lượng hàng nhất định và thật cụ thể ngay trong ngày. Nói thật ra vị trí thư ký riêng thì không cần phải quá sát sao trong việc nắm

số lượng đã có chúng tôi, cô không cần phải đắn đo về nó. Chỉ là để cô tiếp cận từng loại hàng và dễ dàng giúp Thượng Tổng làm việc với đối tác hơn.- Người quản lý giải thích cặn kẽ giúp cô.

-À! Tôi thấy những loại hàng trong đây đều na ná nhau. Làm thế nào để phân biệt chúng nhanh nhất?

-Chúng khác nhau về chất liệu rất rõ ràng. Hàng trong nước được mua với giá thấp thì nguyên liệu làm ra được nhập vào với giá thành thấp nhưng vẫn đảm bảo được độ bền bỉ. Còn hàng xuất khẩu sẽ được ưu tiên nhập nguyên liệu đắt tiền. Mẫu mã cũng khác nhau, chẳng hạn như loại LF015 sẽ dày hơn loại LF923 trước mắt cô đây.

-Tổng cộng công ty gồm 5 mặt hàng chính, anh có thể cho tôi biết được chia làm mấy loại không?

-5 mặt hàng chính sẽ chia làm 16 loại. Mỗi loại sẽ mang một cấu tạo khác nhau đôi chút. Ở đây tôi có DX4001 tuy nhỏ gọn nhưng lại đắt hơn loại DX907 to ở kia. Do chất liệu của chúng cả.

Anh ấy lấy hai loại vừa nêu cho Lạc Y xem. Đúng thật, tuy nhỏ hơn nhưng lại dày và chất lượng hơn nhiều. Cô gật gù rồi chụp lại. Anh quản lý đưa cô đi cả nhà máy. Rất nhiều người tập trung nhìn Lạc Y và xôn xao bàn tán gì đó. Cô không để tâm và tiếp tục việc của mình. Mặc kệ họ nói gì miễn sao đừng để cô nghe thấy là được.

Rất lâu sau Lạc Y quay lại văn phòng rồi ngồi xuống sofa kế anh. Phục Ân đưa cho cô tách trà rồi nghiêng đầu hỏi.

-Em thấy thế nào?

-Ồn lắm anh, chỉ có điều nhiều loại quá khó nhớ tên.- Hóp một ngụm, cô đặt tách trà lên bàn.

-Quan trọng là cái đó. Em phải nhớ hết tên để sau này đi ký hợp đồng còn biết.

-Em biết rồi.- Lạc Y gật đầu.

-Ba ngày nữa đi biển nhé! Em về tranh thủ chuẩn bị đi.- Phục Ân nhướn mày, nắm lấy tay cô.

Lạc Y nhún mày rồi rút tay ra. Phục Ân thiệt tình, để người ta nhìn thấy thì biết làm sao.

-Anh đó, giữ khê một chút. Bị lộ là không xong đâu.

-Em lo gì?- Anh hơi nhếch một bên môi.

-Em lo anh mạng tai tiếng đấy, ngốc ạ...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

-Này này! Mấy người có thấy gì lạ không?- Nhân viên 1 tỏ ra nét mặt đăm chiêu.

-Chuyện Lạc Y được thăng chức à?- Nhân viên 3 nhướn mày.

-Tôi thấy cũng bình thường mà, có gì đáng để bàn tán? Lạc Y có tài thì được thăng chức thôi.- Nhân viên 2 bĩu môi diễu cợt.

-Lạc Y làm việc xuất sắc cả công ty đều biết nhưng quan trọng là cô ấy làm gì có bằng cấp mà lên được thư ký riêng?- Nhân viên 1 khinh khỉnh nói.

-Bậy bạ! Sếp Tổng rất kĩ tính, chắc Lạc Y làm việc tốt lắm mới bổ nhiệm lên thôi. Cần gì bằng cấp. Đó chỉ là lý thuyết. Nếu không bằng cấp mà làm nên chuyện thì tôi mới xem Lạc Y là siêu đẳng.- Nhân viên 3 gật gù.

-Ồ, bình thường mà. Chẳng có gì phải lo.- Nhân viên 2 xua tay cho qua chuyện.

-Hai người chóng mặt lên mà xem đi nha. Để rồi một đưng bảo sao ý nghĩ của tôi là đúng.

-...

-...

-...

Dật Dẩn chỉ đứng cách họ một vách tường. Những gì không muốn nghe thì lại thu vào tai mồn một. Tay siết chặt cốc cafe, đôi mắt dần trở nên vô cảm, nhìn xa xăm vô định. Anh muốn đây như là một giấc mơ, một cơn ác mộng đáng sợ thực sự.

Nếu biết sẽ có ngày hôm nay, ngày mà Lạc Y trở thành tâm điểm của sự đàm tiếu từ họ thì anh đã không giúp cô bước vào Thượng Ân để bây giờ phải lẳng lặng chấp nhận mọi thứ thật đau lòng. Anh ích kỉ, bản thân vì yêu cô nên trở thành độc đoán nhưng chỉ là đơn phương từ một phía nên anh chỉ có thể trơ mắt nhìn. Mỗi khi muốn chạy đến bên cô thì hai chân cứ như ai đang níu lại, khó khăn mà bước đến. Ánh sáng nơi cô càng xa xăm thì hi vọng nơi anh càng chập tắt. Hai đường thẳng song song không bao giờ giao nhau. Cũng như anh và cô, một người bước đến, một người lùi lại thì chẳng thể nào có kết quả tốt hơn.

Dật Dẩn dừng bước. Trước mắt anh, một bóng dáng quen thuộc đang đứng đối diện. Chẳng biết nói gì, anh chỉ là biết nhìn cô và cười gượng gạo.

Lạc Y ôm chặt, siết lấy sấp tài liệu trước ngực. Cô mỉm cười rồi cúi thấp đầu. Hít một hơi thật sâu, lặng lẽ bước đến. Lướt qua anh thật nhẹ nhàng, cô chẳng thể thốt thêm một lời nào cả. Hai vai cứ run lên bần bật.

Dật Dẩn như nát cả cõi lòng, anh chỉ biết nở nụ cười chất đắng. Trong lòng cô chưa hề có anh. Một chút cũng không hề!

...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chợt Thoáng Nhói Lòng

Vỹ Khanh nhíu mày. Một lần nữa ấn số và gọi và nhận được phản hồi là khóa luôn cả máy. Tuệ Mẫn làm sao thế? Hôm qua đến giờ anh gọi không nhấc máy, nhắn tin thì không trả lời. ET vừa thấy online nhắn tin qua thì offline ngay. Chẳng hiểu cô đang có chuyện gì. Cả cái trạng thái vừa update lên "Lời hứa đã nhạt nhòa!" ? Nó là gì cơ chứ?

-Mẫn à, em bị sao vậy?

Vỹ Khanh lo lắng, đứng ngồi không yên. Từ hôm qua đến bây giờ cô cứ như vậy. Chẳng nghe máy anh cũng chẳng quan tâm bây giờ là như nào.

Một lúc lâu sau đó, anh thấy Tuệ Mẫn đang online ET thì liền gọi cho cô. Reo hết cuộc vẫn không trả lời. Chẳng hiểu mọi thứ đang diễn ra là sao nữa. Không không cô lại như thế.

"Mẫn, em sao vậy? Trả lời anh đi, được không?"

Vỹ Khanh dán mắt vào màn hình chờ xem kết quả. Tin nhắn đã gửi nhưng không seen. Thời gian lại báo offline 1 phút trước. Điện đầu mất thôi! Chán nản! Hiện tại anh chẳng biết mình đã làm gì sai. Mà cô lại cứ im lặng. Phải biết làm sao bây giờ. Đã nhớ rồi mà cô lại mãi như thế.

Tựa người ra sau sofa, anh chán nản thờ dài. Thực sự chẳng hiểu anh đã làm gì khiến cô giận. Bỗng nhiên trong đầu anh hiện lên một ý nghĩ. Chỉ còn cách đó thôi.

-Có nên gọi cho anh hai, nhờ anh ấy hỏi thử mềnh nhỏ không nhì? Lỡ đâu Mẫn tâm sự với cô ấy chuyện gì cũng nên.

Nghĩ là thế nhưng suy cho cùng cũng vẫn không ổn. Không chừng việc anh giấu Mẫn sẽ lộ ra. Tới lúc đó cuộc chiến tranh lạnh này còn bùng nổ hơn nữa. Haizzz, khổ thân chàng trai gần 30 tuổi đầu mà vẫn không biết dỗ ngọt người yêu.

...

"Con nghe đây nội!"

"..."

"Con đi công tác rồi, vài hôm nữa về."

"..."

"Thế sao? Cũng tốt đấy! Hiện tại con cũng đang cần thời gian cho cuộc tranh cử Tam Đại Tổng Tài."

"..."

"Uhm hmmm...thôi con bận, hôm khác sẽ nói về chuyện này nhiều hơn."

"..."

"Chào nội!"

-Phục Ân! Anh đến đây này!- Lạc Y đứng ở phía xa vẫy tay, nói vọng lại.

Phục Ân hơi nhếch môi tạo ý cười, cho hai tay vào túi rồi đi đến.

Lạc Y như trẻ con, tung tăng vui đùa cùng từng con sóng nhỏ. Cô ríu rít vẫy tay gọi Phục Ân, trên môi luôn ngự trị nụ cười thật tươi. Cô vừa nhặt được gì đó, giấu nó thật kĩ trong tay. Phục Ân vừa đến, cô đưa nắm tay ra.

-Anh Ân! Anh xem em nhặt được gì nè.

-Đâu nào? Mở ra anh xem với.

Lạc Y mở tay ra. Trong lòng bàn tay cô là một con ốc với hoa văn rất đẹp.

-Đẹp không anh?- Cô cười tít cả mắt.

-Uhm, đẹp lắm.

Phục Ân nhìn Lạc Y, ánh mắt của anh chất chứa biết bao nhiêu là yêu thương. Mỗi khi nhìn thấy cô cười vui, hồn nhiên như thế này thì anh nhẹ lòng hẳn. Trôi qua ngàn ấy năm, quãng thời gian dài đằng đẵng. Đã rất lâu anh chưa được tận hưởng sự yên bình thế này. Không ồn ào, rất thoải mái.

-Sao em ra đây? Vào đây đi, nguy hiểm lắm.- Thấy Lạc Y lo mê chơi lẫn ra xa anh liền nói.

-Em ở xa thế này đồ anh đuổi kịp đó.- Lạc Y thách thức, trêu ngạo anh.

-Được, em gan lắm.- Phục Ân nhún mồm rồi đuổi theo cô.

Thấy anh đang chạy đến, Lạc Y vội vã chạy hướng khác. Hai chiếc bóng trải dài trên bãi cát mịn vô tư nô đùa. Chưa bao giờ trong họ lại cảm thấy yên bình, thơ mộng như thế. Phục Ân rất muốn khoanh khắc lúc này ngừng lại. Lạc Y vẫn giữ nụ cười tươi tắn, vẫn an phận ở cạnh bên anh.

Ôm lấy chiếc eo thon, Phục Ân kéo Lạc Y sát vào người. Hơi thở nam tính của anh phả vào hai bên má, khiến cô đỏ ửng mặt. Và đây là lần đầu tiên Lạc Y thấy anh cười. Không phải cái nhếch môi hờ hững hay đầy mỉa mai, mà đây chính là nụ cười như ánh nắng ban mai từ anh. Lạc Y càng đỏ mặt, tim như chết đứ đừ.

-Em nghĩ mình sẽ chạy thoát được sao? Bảo bối!

-Thế anh buông em ra đi. Thử một lần nữa xem anh bắt được em không.- Cô bĩu môi.

-Thôi nào, chạy mỗi chân lẻ. Ở đây với anh, đừng chạy nữa.- Phục Ân véo mũi cung chiều rồi hôn lên trán cô.

-Aaa, tên đại sắc lang nhà anh!!!- Lạc Y ngượng quá hoá thẹn, ôm lấy mặt mình.

-Nói rồi, em phải ở đây không được đi đâu hết. Biết chưa?- Phục Ân mỉm cười thật nhẹ rồi ôm lấy cô vào lòng.

...

Tuệ Mẫn đến thư viện đổi lại vài quyển sách. Cô đi dạo vòng quanh chọn vài quyển. Lấy quyển "Kiều Nữ", cô đưa mắt sang nhìn chỗ ngồi gần ô cửa sổ. Hình ảnh ngày đó chợt hiện về tâm trí. Tim Tuệ Mẫn cứ đau quặn thắt không thôi. Hai mắt lại bắt đầu ngấn lệ. Cô cúi đầu xuống, hai vai run lên bần bật.

Đưa tay lên che nửa mặt, Tuệ Mẫn cố gắng kìm nén cảm xúc của mình nhưng lại không được. Cô cứ vỡ òa ra như một đứa trẻ. Bên nhau chưa lâu mà anh khiến cô đau lòng không thôi. Một cú sốc rất lớn và đầy nặng nề. Tuệ Mẫn tự hỏi bản thân đã làm gì sai để anh thành ra như vậy. Lựa chọn của cô đã sai thật rồi.

-Mẫn à! Em lựa xong chưa?- Giọng của Dật Dấn vang lên sau lưng.

Tuệ Mẫn vội vã lau nước mắt và hít một hơi thật sâu. Cố nặn ra nụ cười tươi tắn nhất, cô quay lại nhìn anh.

-Em vẫn chưa lựa xong nữa.

-Em chọn nhanh đi, anh dắt em đi ăn.- Anh ân cần xoa đầu cô.

-Anh hai! Anh dắt em đi ăn thịt nướng nha!- Tuệ Mẫn ôm cánh tay anh rồi phụng phịu.

-Được, được. Nhanh lên, anh dắt đi.- Dật Dấn mỉm cười vô tư bẹo má Tuệ Mẫn.

Sau khi chọn vài quyển sách, hai anh em quyết định đi bộ đến cửa hàng. Như thế này Tuệ Mẫn mới có thể hỏi anh nhiều điều hơn.

Xa cách nhau gần ấy năm, anh hai thay đổi nhiều quá. Chẳng chạc, trưởng thành hơn. Dật Dẩn tự lập từ rất sớm do hoàn cảnh gia đình và tính cách của bản thân. Tuy là anh em họ nhưng Tuệ Mẫn lại quý mến anh như anh trai ruột thịt của mình. Mỗi khi có đồ chơi mới cô đều rủ anh chơi cùng hoặc có thức ăn ngon cũng chia cho nhau. Tính ra Dật Dẩn thiệt thòi hơn cô nhiều. Dầu sao nhà nội cô cũng là gia tộc có tiếng tăm còn nhà ngoại chỉ thuộc dạng tầm trung, khá giả.

-Hôm nào rảnh anh đưa em ra mộ của ngoại với.

-Uhm, để cuối tuần anh qua đón em.- Anh gật đầu.

-Anh...không định đi tìm lại dư vọng sao? Dù gì có ba bên cạnh vẫn tốt hơn mà.- Tuệ Mẫn chu môi nói.

-Không! Anh nghĩ ba anh không muốn về đây và không cần anh. Nếu như anh quan trọng thì 20 năm trước ông không bỏ anh ở nhà ngoại mà đi theo vợ kìa.- Anh cúi đầu xuống, chất giọng trầm lại.

-Ồ...em xin lỗi.- Tuệ Mẫn giật thót tim, cô nín chặt môi.

-Có gì đâu, anh quen rồi.- Cho hai tay vào túi, anh ngược mặt lên rồi mỉm cười với cô.

-Mà...anh với Y có tiến triển gì chưa?- Tuệ Mẫn hai mắt sáng rỡ, háo hức chờ câu trả lời.

-Anh với Y là bạn tốt...có lẽ vậy...- Dật Dẩn gật gù.

-Sao thế? Anh không thích Y nữa à?- Cô mở to mắt.

-Thích! Y là người con gái anh yêu thương nhất mà. Nhưng anh chợt nhận ra...bản thân không với tới. Thôi! Hôm nay uống rượu Loo với anh nhé. Tự nhiên thêm.

-Dạ, ít thôi nha.- Tuệ Mẫn gật đầu.

-Uhm, đi thôi. Anh biết chỗ này, tuyệt lắm.

Nói rồi Dật Dẩn kéo Tuệ Mẫn đi. Chẳng hiểu cô hôm nay ra sao nữa, toàn nhắc chuyện khiến anh đau lòng. Không nhờ thế, anh cũng không biết mình đã chất chứa bao nhiêu là nỗi buồn sâu thẳm. Tất cả cứ vậy mà dồn nén ngày qua ngày. Biết phải làm gì khi chính anh còn thấy tuyệt vọng?...

(*) Hihihi chap này ngắn quá,, tg lại đang bí văn TwT mong m.n thứ lỗi π_π

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Do Mưa Hay Em Vô Tình

Phục Ân trở lại phòng. Anh mở cửa ra, trên tay còn mang vài túi linh kinh. Thấy Lạc Y ngồi bên giường, anh đi đến rồi ngồi cạnh cô.

Anh nhìn Lạc Y thật kĩ. Cô sao vậy? Mặt thì cúi gằm xuống, hai tay thì siết chặt vào nhau. Trong lòng chợt bất an, anh ghi chặt vai cô mà gặng hỏi.

-Em sao vậy?

Lạc Y hít một hơi thật sâu. Đầu óc thực nặng nề. Hiện tại cô muốn biết người con trai tên Vỹ Khanh đó rốt cuộc là người thế nào mà lại lừa Tuệ Mẫn như vậy. Lạc Y cắn môi rồi hỏi Phục Ân.

-Vỹ Khanh là người thế nào vậy anh?

Phục Ân nhướng mày. Anh chắc lưỡi song thì hơi nhếch môi.

-Anh nói với em rồi mà.

-Ý là anh ta rất tốt?- Cô nghiêng chặt răng.

-Uhm hmmm...- Anh gật gù.

-Người tốt? Người tốt mà anh ta lại lừa Mẫn của em sao?

Lạc Y tức giận đứng bật dậy. Cô bốc hỏa đến nỗi phải to tiếng với anh. Trong đầu cô chẳng suy nghĩ được gì ngoài việc phải đòi lại công bằng cho Tuệ Mẫn. Dù sao Phục Ân là cấp trên, cũng hiểu rõ người kia như thế nào. Vậy mà anh cũng lừa cô. Nếu thực sự Vũ Khanh kia tốt đẹp thì Tuệ Mẫn đã không đau lòng đến nỗi khi nói chuyện với cô, nhắc đến anh ta mà nức nghẹn. Tuệ Mẫn là người bạn thân nhất và là tri kỷ của cô. Dù ra sao cô cũng không cho một ai được tổn thương Mẫn. Đặc biệt là người đã từng bảo Tuệ Mẫn là tất cả.

-Có chuyện gì vậy? Tại sao em lại to tiếng như thế?

Phục Ân nhú mày. Anh ghì vai cô, cố gắng kìm lòng và nhẹ nhàng hỏi. Và anh biết nếu lúc này anh cúi gắt lên sẽ làm cả hai phải gây nhau một trận long trời lở đất. Lần này cùng đi hẹn hò, không nên có những chuyện không vui.

-Anh còn hỏi? Thực sự chỉ có anh mới hiểu Vũ Khanh là người ra sao.

Lạc Y bực dọc gạt tay anh rồi quay sang hướng khác. Cô khịt mũi, cố giằng lòng lại.

-Nói anh biết đi, đã có chuyện gì rồi? - Phục Ân khoát tay, ôm lấy bả vai cô.

-Hơ...anh còn lừa em, giả vờ không biết? - Cô nhú mày, nhìn anh bằng ánh mắt đầy tia phức tạp.

-Thôi nào, ngồi xuống đây.- Anh kéo cô ngồi xuống giường.- Bây giờ em hạ hỏa, từ từ kể anh nghe có chuyện gì.

Lạc Y hít một hơi sâu. Giữ lại sự bình tĩnh, cô mới nhận ra bản thân mình đã sai. Mọi chuyện có thể từ tốn giải quyết, thế sao cô lại lớn tiếng với anh như này. Có phải do anh quá chiều chuộng nên cô lên mặt không?

-Tuệ Mẫn gọi cho Vũ Khanh và một cô gái nào đó bắt máy. Cô ấy còn mang khăn đến cho anh ta...- Lạc Y nhăn mặt rồi lắc đầu.- Anh à, thực sự em không thể để cho anh ta đối xử với Mẫn như vậy. Anh hiểu rõ Vũ Khanh mà, anh lừa em đúng không?

-Có lẽ đó chỉ là hiểu lầm, anh sẽ nói chuyện với cậu ấy, được không?- Phục Ân nghiêng đầu nói.

Lạc Y không trả lời, cô thở hắt ra rồi đưa mắt nhìn về phía cửa sổ. Quả thật cô rất khó chịu. Tuệ Mẫn với cô là chị em tốt. Mẫn buồn cũng khiến cô đau lòng theo. Trước giờ Tuệ Mẫn cũng từng tìm hiểu vài người nhưng cuối cùng cũng chỉ dừng lại ở mức bạn bè. Họ chẳng hiểu hết Tuệ Mẫn. Mẫn thuộc mẫu con gái thông minh, hiện đại, khá trầm tính và thẳng thắn nhưng khi yêu thì cô lại trở nên khờ dại, mù quáng. Chẳng biết Vũ Khanh kia đã làm gì Tuệ Mẫn chưa. Sao trong lòng cô lo quá!

Giương mặt Lạc Y căng thẳng, cô đan tay vào nhau và siết chặt.

Phục Ân ôm bả vai cô rồi ân cần vuốt ve gương mặt bầu bĩnh. Nhẹ nhàng hôn phớt lên qua môi, anh hơi mỉm cười nhìn thẳng vào mắt cô.

-Sau này có chuyện gì đi chẳng nữa, chỉ cần nói với anh, chúng ta cùng tìm cách giải quyết.

Lạc Y gật nhẹ đầu. Cô mỉm môi, mong sao mọi chuyện như anh nói, chỉ là hiểu lầm mà thôi.

...

"Anh nói sao???" - Đang tựa người ra sau, vừa nghe được tin Vũ Khanh liền bật người dậy.

"..."

"Aizz...lại là Hoàng Lệ Hoa rắc rối rồi. Thảo nào mấy hôm nay em không liên lạc được với cô ấy."

"..."

"Có chuyện gì em sẽ kể anh nghe sau, bây giờ em đi lo việc đã."

"..."

"Được, được."

Vũ Khanh ngắt máy. Với tay lấy chìa khóa xe trên bàn, anh gấp rút ra ngoài. Ra đến sảnh, thấy anh đi ra thì Lập Hàn liền kéo tay anh lại.

-Phó Tổng! Cuộc họp nội bộ sắp bắt đầu rồi, ngài đi đâu vậy?

Vũ Khanh gấp gáp, đảo hai mắt liên tục. Anh gỡ tay Lập Hàn rồi lắc đầu.

-Cuộc họp hôm nay cậu dời sang hôm khác đi, sang ngày Tổng Tài về càng tốt. Tôi đang có việc gấp.

Nói vừa dứt câu Vũ Khanh liền chạy vội ra ngoài. Nhìn lên trời, anh thấy mây đen đang kéo đến. Trời bắt đầu có sấm chớp nổi lên. Không gian chợt trở

nên âm u lạ thường

Vỹ Khanh nhanh chóng vào xe rồi phóng một mạch chạy đi. Chiếc xe lao như tên lửa giữa xa lộ, tiến thẳng đến một con hẻm nhỏ. Dù thế nào anh cũng không thể yên lòng được, thấp thòm mãi không thôi. Phải biết mở lời như thế nào đây? Rồi Tuệ Mẫn còn tin tưởng anh nữa không?

Tuệ Mẫn vừa gọt táo, vừa suy nghĩ mớ hồ. Bản thân nên làm gì bây giờ? Liệu cô có đủ mạnh mẽ để anh bước đi? "Minh là món đồ chơi, anh ấy sử dụng tốt đấy nhì!". Cấn chặt môi dưới. Nếu như đã xem cô là món đồ chơi để anh mua vui thì cô sẽ sẵn sàng biến mình thành một món đồ chơi vô giá. Rồi sau này, khi gặp lại nhau một lần nữa thì cô muốn anh dùng ánh mắt hối hận mà ngược nhìn.

-A...

-Áy chết! Có sao không con?- Niên Thụy giật thót tim khi thấy tay cô chảy máu.

-Dạ không sao!- Tuệ Mẫn lắc đầu.

-Không sao cái gì? Ngồi yên đó, mẹ lấy thuốc cho.

Niên Thụy đi đến hộp y tế, lấy bông băng rồi quay lại. Bà ân cần cầm tay Tuệ Mẫn rồi băng lại cho cô. Vừa làm, Niên Thụy vừa lắc đầu cần năn.

-Con gái con đũa, chẳng có ý tứ tí nào. Mẹ dặn rồi phải nhìn vào tay, cầm dao mà mắt cứ ngó đâu đâu.

-Con không sao mà mẹ. Có xú à, chốc nữa hết.

Rầm..Rầm..

Niên Thụy vừa nghe sấm chớp thì liền lấy remote tắt tivi. Trời bắt đầu trút mưa xuống. Từng hạt mưa nặng nề, rơi ào ạt. Gió bắt đầu thổi mạnh hơn, khung cảnh bên ngoài cửa sổ bắt đầu hỗn loạn, trắng xoá. Tuệ Mẫn nhú mày nhìn qua khung cửa sổ, chợt tim cô nhói lên từng đợt, rất đau.

-Haiz...dạo này thời tiết thất thường quá.

-Mẹ ăn táo đi, con gọt thêm vài quả nữa.- Tuệ Mẫn đẩy đĩa táo lại.

-Uhm, con cẩn thận, kéo lại vào tay.

-Dạ, con biết rồi.

Kieng...Koong...

-Mưa gió vậy mà còn ai đến nữa kia?- Niên Thụy đưa mắt nhìn ra ngoài.

-Chắc Lạc Y đi công tác về rồi đó mẹ. Để con ra xem sao.- Nói rồi Tuệ Mẫn lấy ô và ra ngoài.

Vừa mở cổng, Tuệ Mẫn chợt đứng hình. Ô trên tay rơi xuống đất. Đôi mắt cô đen lầy, sâu thẳm nhìn thẳng vào người con trai trước mặt. Nó vô hồn đến nỗi người đối diện không thấy được đáy. Lòng ngực cô nhói lên, đau xót. Câu nói hôm đó lại cứ văng vẳng bên tai khiến Tuệ Mẫn càng thêm uất hận. Hai vai cô run lên bần bật, gợn bản thân không thể mạnh mẽ thêm được nữa.

Không nói một lời, Tuệ Mẫn vô tình đóng cổng. Vỹ Khanh thấy thế liền hoảng hồn chặn tay, giữ cô lại.

-Mẫn à! Em..

Chát

-Anh còn mặt mũi mà đến đây gặp tôi?- Cô quát.

Vỹ Khanh nhú mày, gương mặt anh trải đầy sự thống khổ. Hai mắt cũng nhạt nhòa dần, mũi bắt đầu cay cay.

-Mẫn à! Em tin anh được không? Thực sự anh..

-Anh về đi! Tôi không muốn gặp anh thêm một lần nào nữa.- Tuệ Mẫn hờ hững, vô cảm thốt lên.

-Em phải nghe anh giải thích chứ. Mấy ngày hôm nay, anh rất khó khăn để liên lạc với em. Đột nhiên em biến mất không nói với anh một lời. Em biết anh nhớ em thế nào mà Mẫn. Anh không hề có một ai khác. Là do cô..

-Anh về đi!- Cô đánh giọng.

-Nhưng anh chưa nói xong. Cô...

-TÔI NÓI ANH TRÁNH XA CUỘC SỐNG CỦA TÔI NGAY!- Tuệ Mẫn quát lớn, cô đóng sầm cửa rồi chạy vào trong.

Vỹ Khanh như chết lặng, tim anh nhói lên, lạnh buốt. Anh thừa biết Tuệ Mẫn hiểu rõ anh yêu cô nhiều như thế nào. Tình cảm sâu nặng ấy làm sao anh nỡ lòng phân bội. Đưa tay lên má, hiện tại anh cảm thấy rất đau. Không phải đau vì cái tát mà đau ở tim, rất rất nhiều. Làm thế nào cho cô hiểu là anh bị oan đây? Cô cứ mãi trốn tránh như thế làm sao mối thất này có thể gỡ rồi được.

Con mưa vẫn ào ạt không có điểm dừng. Chưa bao giờ Vỹ Khanh thấy mình vô dụng như lúc này. Quen nhau chưa lâu thế mà anh khiến cô buồn rất nhiều. Nhưng lần này anh bị oan. Ít ra Mẫn nghe anh giải thích vài câu rồi muốn bỏ mặc anh thế nào cũng được mà. Phải biết làm gì bây giờ khi mọi thứ vẫn rối mù lên. Vỹ Khanh quyết định rồi. Anh sẽ ở đây cho đến khi nào cô chịu bước ra gặp anh, nghe anh giải thích thêm một lần nữa.

Tuệ Mẫn chạy một mạch vào phòng tắm trước đôi mắt khó hiểu của Niên Thụy.

-Nó sao vậy kia?

Bật vòi sen, Tuệ Mẫn đắm mình trong làn nước lạnh ngắt. Cô ôm mặt rồi khóc nức lên. Quá đủ rồi! Cô chịu đựng bao nhiêu đây đã ngoài sức tưởng tượng. Một lần trong đời thôi, sau này cô sẽ không tin thêm một lời đường mật nào nữa. Tuệ Mẫn ngốc thật, anh đã như thế mà bản thân còn khóc vì anh, tim cũng nhói vì anh và như người mất hồn, cũng tại vì anh. Nhìn cô đau lòng như thế anh đã vui chưa? Anh đã hài lòng với những gì đang diễn ra phải không? Cô như thế này là kết quả mà anh muốn. Một người yêu anh sâu đậm và rồi phải chịu đắng cay đến tận cùng.

Ngồi co ro một góc, cả người cô ướt sũng. Đôi môi trắng bệch, hai mắt lờ mờ vô hồn. Hết hôm nay thôi, khi bình minh ngày mai lộ dạng cô sẽ dọn lòng tự mình chấm dứt những đau thương này.

...

Phục Ân và Lạc Y cùng nhau đi dạo ở quảng trường rất lớn và tuyệt đẹp. Ánh đèn vàng mờ ảo, những pho tượng đầy tinh tế và cả những bụi cây kiểng được cắt tỉa thành rất nhiều hình thù khác nhau. Ban đêm ở đây rất mát, còn có nhiều người vui chơi ở đây tạo nên không gian rất nhộn nhịp. Lạc Y vừa nắm chặt tay anh vừa tung tăng ngắm nhìn mọi thứ.

Phục Ân âm lòng, anh siết chặt tay cô không buông. Mỗi lần nhìn thấy cô tươi vui, hồn nhiên như thế thì anh lại thấy bản thân yêu cô càng nhiều hơn. Đôi tay cô quá nhỏ bé và lạc lõng ở thế giới này. Nhưng Lạc Y không cần lo lắng nữa, vì có anh luôn là người mở lối cho cô bước đi.

-Anh! Đó có phải là Puff không?- Lạc Y chỉ tay về phía toà nhà cao tầng trước mắt.

-Uhm, Puff đấy. Nó cao 74 tầng và là toà nhà cao thứ 3 ở đây.- Phục Ân nhìn cô, gật đầu.

-Wow, nó đẹp quá!- Hai mắt cô long lanh, sáng rỡ.

-Chúng ta vào đó không?- Anh nhướn một bên mày.

-Thôi! Em nghe nói một cốc cafe ở đó tận 2 nghìn. Không vào đâu, ở đây chơi vui hơn.- Cô cười hì rồi ôm cánh tay anh.

-Của nợ này! Dạo này nững nịu lắm.- Anh véo mũi cô.

-Ấy, anh không thích thì thôi nhé.- Lạc Y bấu môi, trêu ngươi Phục Ân.

-Anh bảo không thích bao giờ? Chỉ là...- Anh thấp người, thì thầm vào tai cô.- Em càng như vậy thì anh yêu em sao cho hết.

-Aaa...lại nữa rồi.- Cô đánh vào vai anh.- Sắc lang vẫn hoàn sắc lang.

Cả hai cùng nhau cười đùa vui vẻ và tay trong tay dạo phố. Lạc Y vừa thấy quầy lưu niệm ở phía xa thì bắt anh phải chờ ở đây để cô đi mua. Nhìn dáng vóc nhỏ nhắn của cô, Phục Ân chột mím cười dịu nhẹ. Lúc nào cô cũng thế, đáng yêu, hồn nhiên như trẻ nhỏ.

Cho hai tay vào túi, Phục Ân ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Đôi mắt màu huyết đang nhìn về phía pho tượng thì bất chợt một thân ảnh quen thuộc và thu hút vào tầm mắt. Rất lâu rồi anh mới gặp lại, đã hơn 10 năm kể từ ngày mà anh như sống trong địa ngục. Đôi mắt anh lúc này chứa toàn tia sắt lạnh, cả người đang căng sát khí. Không nhìn cô ấy nữa, anh đưa mắt về phía Lạc Y, xem như mình chưa hề thấy gì.

Từ Dung khựng người. Hai mắt cô nhìn Phục Ân chằm chằm. Anh bây giờ khác quá, rất trưởng thành và lịch lãm. 10 năm trôi qua, sau khi tình yêu đó kết thúc. Cô cứ nghĩ anh sẽ mãi nhớ mình mà tiêu tụy. Nhưng không, trông anh lúc này rất tràn đầy sức sống, cả thân người khí chất ngời ngời. Cô có sai lầm khi ngày ấy buông tay anh để chạy theo tình mới không?

Từ Dung ngập ngừng bước đến gần anh và bẽn lèn cất tiếng.

-Chào anh! Phục Ân.

Phục Ân cho hai tay vào túi, đôi mắt chán chường nhìn Từ Dung.

-Chào, gần đây em sống thế nào? Trông em có vẻ không được thư thả là mấy.

-Em...em chia tay Mộ Phàm lâu rồi. Hiện tại đang sống và làm việc ở đây.- Cô mím môi.- Anh làm gì ở đây thế?

-Tôi đi nghỉ dưỡng cùng vợ.- Anh nhàn nhạt nói.

-Vợ sao? À...ạ.- Từ Dung ấp úng rồi chỉ biết chọn cách lặng im.

Cô đang nuối tiếc vì điều gì thế? Tại sao lại buồn bã nề thế này. Nếu ngày đó không xảy ra thì hôm nay, từ "vợ" của anh có lẽ là sẽ dành cho cô chứ không phải một ai khác. Cũng do cô đánh đổi tình yêu đẹp như tranh để chạy theo cuộc vui trong vài phút yếu lòng để giờ đây phải hối tiếc cả đời. Phải biết là làm sao khi gặp người cũ trong hoàn cảnh này?

Lạc Y quay lại, cô vô tư ôm lấy cánh tay của Phục Ân.

-Anh Ân, màu đen anh thích nè. Ô...đây là...- Cô ấp úng nhìn người trước mặt.

-Cô ấy hỏi đường ý mà. Đi thôi bảo bố!- Phục Ân ôm lấy Lạc Y rồi vô tình bước đi.

Từ Dung chợt như nát lòng, cô chẳng hiểu nổi mọi thứ đang diễn ra là gì. Cô và anh đã kết thúc rất lâu rồi, tại sao tâm trạng bây giờ lại ngỡ nề như vậy? Dù sao thì cô gái kia cũng bảo sai, Phục Ân rất yêu màu tím. Anh từng bảo khi nào làm lễ cưới sẽ trang trí toàn khung cảnh là màu tím lãng mạn. Cô dâu của anh cũng sẽ khoác lên người bộ váy cưới màu tím lộng lẫy. Chỉ biết cười gượng nhìn theo bóng anh. Từ Dung đã sai, sai từ khi phũ phàng với người con trai mà hơn 10 năm trước đã yêu cô rất nhiều.

Đúng! Phục Ân cực kỳ yêu màu tím. Vì màu tím tượng trưng cho sự chung thủy. Khi yêu, anh cứ khẳng định Từ Dung là người con gái đầu tiên cũng như cuối cùng ghé ngang đời anh. Nhưng cuối cùng mọi thứ vẫn là hư ảo. Ngày cô ra đi, anh biết rằng bản thân lại hợp với màu đen, một màu đầy u tối. Cũng giống như mối tình đầu, đầy oan trái và giả dối.

-Phục Ân, vừa nãy em mua cho anh cái móc khóa đẹp không?- Lạc Y chu môi hỏi.

-Đẹp lắm, anh thích nó.- Anh mỉm cười.

-Em lại giữ một cái màu trắng, để em về treo vào chìa khóa xe.- Cô đứng đưa móc khóa trước mặt.

-Em về móc nó vào túi đi làm ấy, lúc nào cũng thấy trước mắt.

-Cũng được đó.- Cô cười tít mắt rồi cất nó vào túi.

-Bảo bố, lên đây anh công.

Phục Ân ngồi xuống, vỗ vỗ vai mình ra hiệu cho cô. Lạc Y bật cười khúc khích, nhẹ nhàng trèo lên lưng anh. Phục Ân bắt đầu bước đi, từng bước thật vững chắc. Nếu khi nào cô mỏi thì anh đẩy sẽ là đôi chân của cô.

-Ân ơi, anh hát em nghe đi.- Lạc Y ôm chặt cổ anh.

-Hừm??? Anh không biết hát.- Phục Ân lắc đầu.

-Đi mà anh.- Cô nũng nịu.

-Anh có biết hát đâu.

-Anh ơi anh à. Đi mà, năn nỉ anh đấy.- Cô nằng nặc đòi anh hát cho bằng được.

-Được rồi, được rồi. Một đoạn thôi nhé.- Phục Ân chịu thua trước sự đáng yêu của cô.

-ạ!- Lạc Y gật đầu, ôm chặt anh hơn.

-Muốn kể cho em nghe bao nhiêu là điều mà không biết em sẽ hiểu lòng này bao nhiêu. Về kí ức và những câu chuyện tình yêu. Những nói chung là...anh lỡ yêu em rất nhiều...

"Anh đã đi

Hết một phần ba cuộc đời

Mà sao trái tim

Vẫn còn một mình chơi vơi

Nhiều lần muốn

Đôi chân dừng lại nghỉ ngơi

Do anh khó

Hay là người khó em ơi

Muốn kể cho em nghe

Bao nhiêu là điều

Mà không biết

Em sẽ hiểu lòng này bao nhiêu

Về ký ức

Và những câu chuyện tình yêu

Nhưng nói chung là...

Anh lỡ yêu em rất nhiều!"

(Tâm Sự Tuổi 30 - Trịnh Thăng Bình)

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đêm Ngọt Ngào (H)

Ngoài trời vẫn đang đổ mưa nhưng không lớn. Chỉ vài hạt li ti, lác rác. Nằm trên giường, Tuệ Mẫn cố nhắm mắt và ngủ. Lăn qua lộn lại, thế nào cũng không yên. Bật người ngồi dậy, trong lòng cô cứ sao sao ấy, thấp thỏm mãi.

Với tay lấy điện thoại, cô ấn số rồi gọi. Không lâu sau bên kia nhấc máy.

"Alo, mình nghe đây."

"Lạc Y à..."

"Có chuyện gì vậy Mẫn? Cậu ổn không?"

"Uhm...hôm nay Vũ Khanh đến tìm mình. Do nóng giận nên mình đã lỡ tay tát anh ấy một cái."

"Sao? Thật à?"

"Bây giờ mình lại không ngủ được, cứ ray rứt mãi."

"Có khi nào có khuất mắc gì ở đây không? Cũng có thể cậu nên nghe anh ấy giải thích thử xem sao."

"Lúc chiều mình thấy Vũ Khanh đã ngâm mình trong cơn mưa lạnh suốt mấy tiếng đồng hồ. Ở trong nhà mình còn rét, huống hồ chi ở ngoài đó."

"Giờ cậu bình tĩnh đã, lắng nghe anh ấy nói vài lời. Biết đâu mọi chuyện sẽ đỡ rắc rối phần nào."

"Uhm, mình biết rồi. Thôi cậu ngủ đi, khuya rồi đó."

"Ừa, tạm biệt Mẫn."

Cốc...Cốc...

-Con còn thức không Mẫn?- Giọng Niên Thụy vọng vào.

-Dạ còn.- Tuệ Mẫn vội vã ra mở cửa.

Vừa trông thấy Tuệ Mẫn, Niên Thụy đã gấp rút hỏi thúc cô.

-Con ra cổng mời bạn vào nhà đi. Mẹ bảo vào trong nhưng cậu ấy cứ lưỡng lự, còn bảo cứ về có việc gì mai hãy đến cũng không chịu. Con xuống nói

một tiếng, để đảm mưa vậy tội cậu ấy.

-Anh ấy chưa về nữa à mẹ?- Cô hốt hoảng chạy đến bên cửa sổ.

-Con xuống đó xem thế nào đi.

Tuệ Mẫn đưa mắt nhìn ra phía cổng nhà. Cô thở dài một cái, đau thắt lòng khi ánh đèn đường hắt ánh lên một dáng vóc to cao. Quay mặt vào trong, cô mím môi, siết chặt hai tay. Trên trán lấm tấm mồ hôi, hơi thở cũng nặng nề.

-Anh ấy sao chưa về nữa? Thiệt tình!

Tuệ Mẫn cằn nhằn trong người rạo rức như lửa đốt. Lấy chiếc ô bên kệ, Tuệ Mẫn mở cửa ra ngoài. Đi ra cổng, một lần nữa cô mở cửa và nhìn Vũ Khanh.

Vũ Khanh vừa trông thấy Tuệ Mẫn thì như vừa bắt được vàng. Đôi tay lạnh ngắt sau cơn mưa nắm chặt tay cô, anh thở thê.

-Em để anh giải thích được không Mẫn?

-Sao anh còn ở đây? Cầm lạnh bây giờ.- Nhìn đôi môi trắng bệch của anh, cô không khỏi xót xa.

-Anh chỉ cần giải thích mọi chuyện với em thôi.- Vũ Khanh lắc đầu.

Tuệ Mẫn mở ô lên che cho anh. Cả bộ đồ Vest đều ướt sũng làm cô nhói lòng. Tại sao Vũ Khanh lại có thể ngốc đến vậy cơ chứ? Hai mắt cô phủ một mảng sương mông, ngấn lệ. Thực sự bản thân cô không thể mạnh mẽ hơn được nữa. Nhìn anh như vậy cô đau biết bao nhiêu.

-Em nghe anh nói nha!- Một lần nữa Vũ Khanh nắm chặt tay cô.

Tuệ Mẫn suy nghĩ một lúc lâu, không trả lời mà gật đầu. Cô muốn thử xem từng câu chữ của anh có rành mạch hay không. Không phải bản thân không tin anh nhưng mọi chuyện đã vượt quá sức chịu đựng của cô. Lúc này đây, chỉ cần anh thật thà thú nhận hết mọi việc thì cô sẽ tha thứ. Tuệ Mẫn muốn chấm dứt rắc rối tại đây, không được để chúng đi quá xa nữa.

Vũ Khanh kể lại toàn bộ những gì diễn ra ngày hôm đó. Nhắc đến Lệ Hoa thì anh càng bức mình. Chẳng hiểu sao một người con gái có thân phận cao quý mà lại dai dẳng như vậy. Trước giờ anh chưa cộc cằn với nữ giới nhưng mỗi khi nghe cô ta lái nhai anh lại cáu gắt, bức bối. May là anh hai có gọi cho ba cô ta rồi mà còn vậy không nhắc nhở còn đến thế nào đây.

-Thật chứ?- Cô nhún mày nghi hoặc.

-Anh hứa chắc với em, cũng có thể chúng ta sẽ gặp mặt cô ta nói cho ra lẽ.

-Em xin lỗi, em đã không tin tưởng anh.- Tuệ Mẫn mím môi, cúi gầm mặt hối lỗi.

-Không sao, mọi chuyện qua hết rồi. Anh chỉ cần em biết một điều, cả cuộc đời anh em là quan trọng nhất.

Vũ Khanh thở phào. Anh cười nhẹ rồi nắm lấy tay Tuệ Mẫn. Mong rằng sau này sẽ không còn sóng gió gì nữa. Vì những chuyện không đâu mà khiến Mẫn lại buồn vô cớ.

-Em đánh anh đau không?- Tuệ Mẫn lo lắng, áp tay vào bên má anh.

-Không! Anh không đau ở đó mà anh đau...- Vũ Khanh nắm tay cô đặt ngay tim mình.- Ở đây.

Tuệ Mẫn phì cười. Mặc cho trời mưa buốt rét, thân người anh ướt sũng, cô vẫn nhẹ nhàng tựa đầu vào lồng ngực, ôm lấy tấm lưng rộng lớn của anh. Tiếng nhịp tim Vũ Khanh loạn nhịp liên hồi, cô nghe rõ mồn một. Vòng tay ôm lấy anh càng siết chặt, qua suốt bấy nhiêu ngày giận dỗi thì cô mới biết bản thân yêu anh và nhớ anh nhiều đến mức nào.

-Mẫn à, em cứ tin tưởng anh. Hễ bất cứ người con gái nào không phải là em thì anh đây tuyệt nhiên không phạm vào họ.

...

Phục Ân từ phòng tắm bước ra, trên người chỉ quấn mỗi chiếc khăn to bản, khoe ra vòm ngực rắn chắc. Hai tay lau lau tóc, nhìn thấy Lạc Y đang chú tâm suy nghĩ gì đó thì anh bước đến bên giường ngồi cạnh cô.

-Em suy nghĩ gì thế?

-A dạ...- Lạc Y giật mình.- À, không có gì đâu anh.

Lạc Y mỉm cười rồi đứng dậy đối diện với anh.

-Em lau tóc cho anh nha.

-Ngày mai về rồi, nhanh nhĩ?

-Anh đã đi lâu vậy rồi còn gì. Giờ về chắc nhiều việc phải làm.

-Mai em nghỉ một ngày đi nhé. Ngày sau rồi hãy đi làm.- Anh nhường một bên mày.

-Còn công việc thì sao anh?

-Chẳng sao, anh dặn dò Lập Hàn làm hết rồi.

-Dạ.- Lạc Y gật đầu.

Phục Ân nhắm hờ hai mắt. Đôi tay ôm lấy hông cô. Anh bắt đầu tận hưởng niềm hạnh phúc vốn có. Chẳng cao sang, chẳng tiền bạc. Chỉ cần những khoảnh khắc bình dị như thế này cũng đủ để lại dấu ấn trong cuộc đời anh rồi.

Phục Ân mở mắt, khuôn ngực đầy đặn là thứ ập vào mắt anh đầu tiên. Nắm lấy tay Lạc Y ra hiệu dừng lại, anh ôm sát cô vào người. Ánh nhìn ôn nhu từ anh khiến Lạc Y đỏ ửng cả mặt. Thông qua ánh mắt ấy, cô biết anh đang muốn gì. Nhẹ nhàng hôn lên môi Lạc Y, đôi tay nghịch ngợm ấy bắt đầu khám phá cơ thể nhạy cảm đang dần nóng lên của cô. Phục Ân gặt gao quần lấy lười Lạc Y, mục đích khiến cô trở nên mơ hồ, khó nhọc. Bàn tay hư hồng bắt đầu cho vào áo chiếm trọn cả vòng ngực đầy đặn. Khi anh vừa chạm vào đầu ti liền khiến cô giật nảy người rồi lại giật nhẹ theo từng chuyển động. Phục Ân càng hôn mãnh liệt và ôm chặt cô như rắn săn mồi. Chiếc áo mỏng tang cũng được cởi ra ném xuống sàn.

Rời khỏi môi cô, anh lướt nhẹ xuống cổ. Bàn tay vẫn linh hoạt chuyển động ở vòng một căng tròn. Lạc Y mím môi, cô ưỡn người, ngược mặt lên trần nhà. Cơ thể rạo rức của cô chạm vào vòm ngực cường tráng của Phục Ân khiến cô giật lên một cái.

-A...anh à...

Vực đầu vào ngực cô, Phục Ân thỏa sức chiếm trọn hai quả đào. Chiếc lười điêu luyện cứ hoạt động không ngừng, làm Lạc Y run người bần bật. Đôi tay rảnh rỗi của anh lại tiếp tục lần xuống phía dưới. Gỡ cúc quần rồi kéo khoá xuống, anh cời phăng nó và ném đi. Trên người cô lúc này chỉ còn mỗi chiếc quần con mòng manh bám lấy. Từng đường cong hoàn mỹ như muốn giết chết anh.

Vuốt ve thân thể mềm mại. Anh lại hôn lên đôi môi đỏ mọng của Lạc Y. Lần này lại mạnh mẽ và chiếm hữu hơn. Đưa tay vào giữa hai chân cô rồi tách ra. Anh nhẹ nhàng lướt tay vào giữa trung tâm. Cách một lớp vải nhưng anh biết cô đang ướt, rất nhiều là đáng khác.

Lạc Y rùng mình, cơ thể mềm nhũn tựa hẳn vào anh. Chưa bao giờ cô nóng như lúc này, cả người như mất cả sức sống. Hơi thở bắt đầu gấp rút.

-A...a...

Cho tay vào bên trong, nó trơn ướt hơn anh nghĩ. Vừa xoa nhẹ hạt mầm thì Lạc Y cong người, nghiêng chặt răng. Hôn lên bên má nóng ran của cô, Phục Ân tiếp tục chuyển động nhẹ nhàng, ra vào bên dưới. Chiếc quần mỏng lúc này lại là vật cản trở, anh cời hẳn nó rồi ôm sát cô vào người. Hai ngón tay vẫn đi sâu vào trong người cô khám phá.

Gục hẳn trên vai anh, Lạc Y thở từng nhịp một. Bờ mông cũng nhẹ qua lại. Đôi môi cô khô khốc chạm vào cổ Phục Ân. Cô cong người, tâm trí như tận mây xanh.

-A...dừng anh...dừng...- Lạc Y bé giọng.

Lời nói như càn mê hoặc anh khiến bàn tay cứ tiếp tục chuyển động mỗi lúc một nhanh. Cấn nhẹ tai cô, tay anh ra vào rõ từng nhịp.

-A...em...em chịu hết nổi rồi...

-Bảo anh cho nó vào đi.- Anh thì thào bên tai cô.

-Không...không phải...a...

-Ngao nào!

Đặt Lạc Y nằm xuống. Phục Ân nhanh chóng ở giữa hai chân cô. Cho vật ấm nóng vào bên trong, cơ thể Lạc Y bắt đầu thắt chặt như muốn siết lấy anh. Nhìn gương mặt mê man, quẫn rữ ấy làm Phục Ân thêm rạo rức. Hôn lên đôi môi đang mấp máy phát lên những tiếng kêu ám muội. Anh chuyển động như muốn nuốt chửng cô.

Lạc Y ôm chặt tấm lưng rộng lớn, móng tay bám vào khiến anh như bật máu. Suốt 25 năm, cô chưa từng nghĩ mình sẽ trao thân trước khi kết hôn như thế này. Đặc biệt, anh còn là nam nhân sắp cưới vợ. Nhưng Lạc Y biết, con tim cô luôn hướng về anh. Cho dù ngày tháng sau này sẽ sóng gió đến đâu chỉ cần anh vẫn nắm thì cô vẫn nguyện cùng anh bước qua từng đoạn đường chông gai. Cũng vì yêu, thứ tình cảm lớn lao mà Lạc Y dành cho anh nên cô chấp nhận sẽ là người thứ ba...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Lại Gặp Rắc Rối (1)

"Xin chào quý vị đã quay lại với bản tin buổi sáng của đài MT chúng tôi. Vừa nãy tôi đã cập nhật những tin tức về thể thao và một số sự việc cần đề phòng trong cuộc sống đạo gần đây. Còn bây giờ chúng ta sẽ đến với một tin tức được cho là rất hot từ hôm qua đến bây giờ.

Theo như thông tin được biết chỉ còn 3 tháng nữa là chúng ta bước sang năm mới và đồng thời Lâm Mộc Quốc sẽ được chiêm ngưỡng một lễ cưới thế kỷ, hoành tráng nhất trong vòng 100 năm qua. Ngày hôm qua khi thông tin được rộ lên tuy rằng chưa xác minh danh tính nhưng cư dân mạng đã nhanh chóng tìm ra được thông tin của cặp đôi trai tài gái sắc này. Được biết chú rể chính là Đại Thiếu Gia Thượng Tộc - Thượng Phục Ân và cô dâu là Đại Tiểu Thư Phí Trang Gia - Phí Thiên Anh. Đây là hai trong số năm dòng tộc nổi tiếng nhất nước ta vì sự phồn thịnh từ gia sản đến sự nghiệp của họ. Tối hôm qua, đúng 18 giờ 30 trên trang mạng ET đã rộ lên hàng loạt đường link bài báo về hai nhân vật này. Trên GAG thì danh mục tìm kiếm của họ đã dẫn vị trí của Top 1. Sau đây sẽ là một đoạn phỏng vấn ông Thượng Bạc Khiếu, người có quyền hạn nhất ở Thượng Tộc lúc bấy giờ. Mời quý vị cùng xem!

-Chào ông, lễ cưới lần này được cho là sự kiện lớn của cả nước. Vậy thì ông có thể tiết lộ cơ duyên nào để thiếu gia và tiểu thư đây được se duyên ạ.

-Chúng tôi đã định hôn ước từ lâu cho hai đứa nhỏ. Cả hai đã biết về nhau, gia đình hai bên cũng thân thiết. Đáng lẽ ra sẽ được cử hành trong năm nay nhưng vì một số lý do chúng tôi chuyển qua năm sau.

-Hôm qua đến bây giờ tin này được rộ lên và trở thành tin hot. Ông có thấy đó là bất tiện không?

-Không! Hầu như trừ đời tư, cuộc sống riêng của chúng tôi thì rất kín tiếng còn mọi hoạt động thì ít nhiều cũng được quan tâm. Tôi quen rồi, cũng chẳng có gì bất tiện. Có nhiều người không thích cũng không sao vì chúng tôi không phải ngôi sao nổi tiếng để được săn đón và làm lùm xùm mọi thứ lên. Nếu như nhận được lời chúc phúc cho đôi trẻ thì tôi cũng yên lòng.

-Cảm ơn ông vì buổi phỏng vấn hôm nay. Chúc ông được nhiều sức khỏe!"

-Em đang nhớ người cũ sao?

Một người con trai bước từ bậc thang xuống, anh quăng áo vest lên thành ghế sofa rồi chỉnh lại cravat.

-Anh đang nói linh tinh gì vậy? Em đang xem thời sự thì nó phát mà.- Từ Dung nhủ mảy mảy đọc.

-Hôm qua em còn vào trang mạng xem tin rồi. Nay nghe gì nữa? Chẳng phải em đang muốn nhìn thấy mặt cô gái kia à?- Mộ Phạm khó chịu.

-Thì đã sao? Hmm, em xem tin tức cũng không được?- Cô đứng bật dậy, nghênh mặt, liếc xéo anh.

-Anh không nói là không được nhưng em là vợ anh. Sao em lại tìm hiểu về người cũ?

-Vợ anh? Anh xin ba mẹ anh suốt mà đã cưới chưa? Đã đường đường chính chính để tôi bước vào cổng nhà họ Nghiêm chưa? Nghiêm Mộ Phạm! Nếu anh chán có thể chia tay chứ đừng ở đó gây sự với tôi.- Từ Dung tức giận bỏ lên phòng.

Mộ Phạm lắc đầu. Từ bao giờ Từ Dung lại trở nên cáu gắt, gắt gỏng như thế? Ngày xưa anh tranh giành cô vì cô là một người con gái hoàn hảo. Lại là hoa khôi liên trường. Tính tình dễ chịu, đảm đảm. Thế mà giờ đây trước mắt anh là một Từ Dung hoàn toàn khác. Hơn thua, đua đòi.

Không phải Mộ Phạm không muốn cưới mà do ba mẹ anh tin vào bói toán. Nghe bảo tuổi của anh và cô cuối năm sau cưới là tốt nhất. Mẹ anh cũng tất bật sắm sửa, trang hoàng lại nhà cửa, phòng ngủ. Còn ba thì cố dạy thêm cho anh về những điều cần học trong kinh doanh. Chỉ có Từ Dung là thong thả chơi bời. Chẳng khi nào cô hỏi anh một câu về công việc. Đại loại như là "hôm nay sao anh về trễ?", "công việc có ổn không?";...

Hôm nay cô lại bảo linh tinh. Cái gì mà chia tay? Cái gì mà chán? Chưa bao giờ anh mở miệng than vãn về Từ Dung. Theo anh ngần ấy năm cô cũng vất vả rồi. Bản thân thương còn không hết thì lấy gì chán. Vài năm gần đây, chẳng hiểu sao mỗi lần có khúc mắc thì Từ Dung luôn làm ầm lên rồi đòi chia tay đủ thứ. Lần nào cũng là Mộ Phạm anh hạ mình xin lỗi, làm lành. Chẳng hiểu bây giờ cô muốn gì nữa. Thật khó đoán!

...

Kết thúc chuyến đi, Lạc Y quay lại thành phố quen thuộc. Vừa về đến nhà, trông thấy Niên Thụy thì cô liền ôm chặt lấy mẹ. Đi chi vài ngày thôi mà cô nhớ bà không tả nổi. Đi đâu thì đi nhưng được về với bà là khoảng trời bình yên nhất của cô.

-Con gái có mệt không?- Niên Thụy ân cần vuốt tóc Lạc Y.

-Dạ không. À mà Mẫn đâu rồi mẹ? Sao con không thấy?- Lạc Y dòm ngó xung quanh.

-Tuệ Mẫn nói đi công chuyện, có lẽ về trễ. Con đói không? Ngồi đây đi, để mẹ vào trong nấu gì đó cho con.

Niên Thụy vừa định đứng dậy thì Lạc Y đã ngăn lại.

-Thôi mẹ! Con chưa đói đâu. Để con vào trong tắm rửa đã.

-Uhm, xong rồi thì nghỉ ngơi đi nhé. Mẹ ra vườn tưới vài chậu hoa, nay nhìn nó héo quá.

-Vậy để con tắm xong rồi xa phụ mẹ nha.- Cô cười tít cả mắt.

-Thôi, mẹ làm được. Con nghỉ ngơi đi, dưỡng sức mai còn làm.- Niên Thụy vội vàng xua tay.

Reeng...Reeng...

-À dạ...con...con bận xiu.

Lạc Y vừa thấy màn hình hiện tên người gọi thì vội vã chạy vụt vào phòng, đóng chặt cửa lại.

"Em nghe đây!"

"Đang làm gì đó bảo bố?"

"Em mới nói chuyện với mẹ ở phòng khách đây."

"Có mẹ em nữa à? Đâu? Mẹ đâu? Anh nói chuyện với mẹ xiu."

"Ế!! Anh bị gì à? Tự nhiên đòi gặp mẹ."

"Thật đấy!"

"Thôi thôi, không được đâu."

"Tại sao?"

"Không được là không được. Bây giờ em đi tắm rồi còn dọn dẹp nhà cửa nữa. Anh có bận thì làm đi nha."

"Uhm, tối nay anh đón em đi ăn."

"Dạ!"

Lạc Y ngắt máy rồi chợt mỉm cười. Có lẽ những gì cô đang làm và đã làm là sai nhưng bản thân vẫn sẽ không hối hận. Đến trước nhưng lại an phận làm cái bóng phía sau lưng. Rồi cô không biết mình đang trong tình thế như thế nào nữa. Cô có phải nên được thương hại hay ghét bỏ đây? Người thứ ba cũng không phải, cướp chồng của người khác cũng không. Rõ ràng cô biết anh trước mà.

Mỗi khi nghĩ đến những chuyện này thì tim Lạc Y rất đau. Cô nhú mảy, tay trái đưa lên ôm ngực. Cảm giác khó chịu đến ngạt thở đang bủa vây lấy cô gái nhỏ nhắn. Không biết những khi cô thế này anh đã biết chưa?

...

Tuệ Mẫn lần theo địa chỉ trên quyền sách mà Vy Khanh tặng mình. Từ sáng đến bây giờ tự nhiên gọi anh không bắt máy. Cứ reo mãi đến hết cuộc. Không biết anh có bị sao không nữa.

Dừng bước trước một biệt thự lớn màu trắng muốt. Tuệ Mẫn há hốc mồm với sự lộng lẫy trước mắt. Chẳng lẽ Vy Khanh ở đây sao? Anh bảo nhà anh chỉ thuộc dạng đơn sơ, nhỏ gọn thôi kia mà. Địa chỉ lại đúng rồi, chẳng hề sai. Cô nhú mảy, từ lúc bước vào đây thì đã thấy ngồ ngổ. Khu vực này đa phần là dân nhà giàu sinh sống. Gần đây chỉ có khu chung cư được cho là khá giả. Còn lại tất cả đều đã được mua với giá đắt đỏ, hét lên tận trời. Với thu nhập của Vy Khanh cô nghĩ là sống trong khu chung cư ngoài xa kia còn có lý. Căn biệt thự trước mắt cô quả không tầm thường, đôi khi còn cho là lớn nhất ở đây.

Tuệ Mẫn lắc đầu rồi dụi dụi mắt. Cô xem thật kỹ lại địa chỉ không thôi lại phiền người ta.

-86 đường Phụng Hiệp, khu Lập Hưng, phường 8,...đúng rồi mà!

Tuệ Mẫn khó hiểu chần chờ một lúc rồi mới ấn chuông cửa. Rất lâu sau đó vẫn không ai ra mở cửa mà trong nhà cửa chính đâu có đóng. Chợt cô thấy cổng đang khép hờ thì tò mò đi vào. Nhà thì lớn, bên trong thì vắng vẻ. Với ngôi nhà thế này ít ra phải ba bốn người ở cùng chứ nhỉ? Cứ thập thò dòm ngó, Tuệ Mẫn càng lúc càng thấy rắc rối. Một mớ câu hỏi vì sao đang cứ hiện hữu trong đầu cô.

Vừa đến cửa chính, Tuệ Mẫn nhìn thấy một người con trai đang nằm trên sofa. Nằm vật lên đó, tay anh gác ở trán trông vô cùng mệt mỏi. Dưới nền gạch còn có cả cốc nước bị vỡ. Nhận ra là Vy Khanh, Tuệ Mẫn lập tức chạy đến bên anh.

-Vy Khanh! Vy Khanh à!- Cô lay người anh.

Hai mắt anh hé mở, trông thấy Tuệ Mẫn anh ngạc nhiên vô cùng. Vừa định ngồi dậy thì cô đã ngăn anh lại.

Đưa tay lên trán anh, Tuệ Mẫn tá hỏa khi thấy nóng hơn bình thường rất nhiều. Cô lo lắng nắm chặt tay anh, chất giọng lại run run sợ hãi.

-Anh thấy thế nào rồi?

-Chỉ bị cảm thường thôi, khụ khụ...anh không sao.- Võ Khanh xoa tay.

-Thường thôi à? Anh nóng thế này mà. Do hôm qua anh dầm mưa đấy!- Tuệ Mẫn trách móc anh rồi loay hoay chạy vào bếp.

Một lúc sau, Tuệ Mẫn mang một thau nước ấm ra. Cô đặt lên bàn rồi hỏi anh.

-Khăn anh để chỗ nào?

-Trong hộc tủ có vài cái khăn đó em.- Anh chỉ tay về phía giá sách thật lớn.

Tuệ Mẫn lấy ra, cô vắt nước ấm rồi chườm cho anh. Trong lúc Võ Khanh đang mơ màng cô dọn dẹp những mảnh vỡ dưới sàn nhà không may lại bị đứt tay. Cô nhủ mày mặc kệ, dọn dẹp xong thì vào bếp tìm thứ gì đó nấu cho anh. Võ Khanh ở đây với ai? Tại sao lại để anh như vậy?

Rất lâu sau, ra phòng khách, thấy Võ Khanh vẫn còn nằm đó một mình. Tuệ Mẫn liền lấy túi xách ra ngoài mua thuốc cho anh.

Bên ngoài, Phục Ân vào trong nhà, trên tay còn mang theo cả một túi to. Đặt lên bàn, anh ngồi xuống cạnh Võ Khanh.

-A anh...anh đến lúc nào thế?- Vừa lờ mờ trông thấy anh Võ Khanh vội gượng ngồi dậy.

-Anh vừa đến.- Anh vươn tay đỡ Võ Khanh.- Sao không nằm trên phòng?

-Em định lên mà không nổi, nằm vật ra đây luôn. Lúc này còn làm rơi cả cốc nước.

-Đâu? Anh thấy cốc nào?- Phục Ân khó hiểu nhìn xung quanh dưới sàn.

-Chắc Mẫn dọn rồi. Đi đâu rồi nhỉ?- Võ Khanh nhìn khắp nhà tìm kiếm cô.

-Mẫn? Bạn gái em?- Phục Ân nhủ mày.

-Dạ!- Võ Khanh gật đầu chắc nịch.

-Được rồi, anh còn phải đi họp. Trên bàn là yếm anh mua cho em. Mau khỏe! Xong việc anh lại đến.

Nói rồi Phục Ân đứng dậy, chỉnh lại cravat.

-Cảm ơn anh hai.

Không nói gì nữa, Phục Ân ra ngoài rồi phóng xe vút đi. Võ Khanh ngã người ra sau. Tự nhiên cơ thể lại lúc nóng hừng hực, lúc lạnh đến rét run. Cả mặt anh đỏ ửng, hai mắt mờ hồ không thấy đường. Mà Tuệ Mẫn đâu rồi? Vừa ở đây mà đã chạy đi đâu mất.

Tuệ Mẫn quay lại, cô ngồi xuống bên anh rồi áp tay vào hai má. Thấy anh đã ổn hơn thì cô mới nhẹ lòng.

-Anh đỡ nóng rồi đấy! Em có nấu ít cháo để em lấy cho anh ăn, còn phải uống thuốc nữa nè.

Võ Khanh nắm lấy hai tay cô, anh mỉm cười ôn nhu và nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo ấy.

-Khổ cho em quá rồi!

-Anh nói gì vậy? Gì mà khổ chứ? Không lẽ em đứng im nhìn anh như thế sao? Bị thế này rồi cũng không gọi nói với em, không may có gì thì phải làm sao đây.- Tuệ Mẫn nhủ mày khó chịu.

-Anh xin lỗi mà! Sáng giờ anh có biết trời trăng gì nữa đâu.- Anh xịu mặt trông rất oan ức.

-Ui...chờ em xíu, em lấy cháo cho anh.

Tuệ Mẫn vào trong, rất nhanh chóng bê bát cháo ra. Lúc Võ Khanh đang ăn thì cô tranh thủ dọn dẹp lại phòng khách. Đến bên giá, cô sắp xếp lại mấy quyển sách cho ngay ngắn. Loay hoay một lúc, thấy Võ Khanh đã ăn xong thì cô đưa thuốc cho anh.

-Anh uống đi cho mau hết.

Võ Khanh gật đầu rồi uống hết chỗ thuốc. Ngã người tựa ra sau, anh thở dài một cái. Bỗng nhiên chợt nhớ gì đó, anh bật dậy rồi hỏi cô.

-À Mẫn...sao em biết nhà anh? Còn vào được đây nữa?

-Em thấy địa chỉ trong quyển Nhật Huyết hôm trước anh tặng em. Gọi cho anh không được, em sợ có chuyện gì nên đến đây.- Cô mỉm cười.- Mà...đây là nhà anh?

-Ồ...à...- Võ Khanh ấp úng.- Đây là...nhà của ông bà ngoại cho anh.- Anh cười hi.

-Em thấy nó sang trọng lắm nha!- Cô đưa mắt nhìn xung quanh.

-Nó được xây lâu rồi, anh hay dọn dẹp nên nhìn như mới.- Anh cười trừ rồi mím môi, chẳng biết nói thế nào nữa.

Nhìn thấy Tuệ Mẫn như vẫn còn nghi ngờ gì đó. Anh liền tìm chuyện để cô quên mất đi.

-Mẫn à!

-Dạ?

Vừa xoay mặt nhìn anh, Tuệ Mẫn mở to hai mắt. Tim cô chợt đập mạnh liên hồi, loạn nhịp. Hai tay không tự chủ mà nắm chặt lại.

Võ Khanh nhắm nghiền mắt. Đôi môi mềm đầy mật ngọt áp vào môi cô. Lâu rồi không được hôn Mẫn, anh nhớ cảm giác đó lắm. Áp tay bên má, anh cảm nhận môi dưới, hơi thở cũng ấm nóng phả vào da thịt cô. Ôm lấy Võ Khanh, Tuệ Mẫn bắt đầu nhắm hờ hai mắt hoà cùng anh. Võ Khanh càng ôm sát Tuệ Mẫn vào người, vòng tay siết chặt khiến cô muốn thoát cũng không xong.

-Aaa....hai người...hai người...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Lại Gặp Rắc Rối (2)

-Aaa...hai người...hai người...

Trong lúc tình cảm của Võ Khanh và Tuệ Mẫn đang dần ngọt ngào hơn hết thì có giọng của một người con gái hét toát lên.

Võ Khanh giật mình nhìn ra cửa, đôi tay vẫn ôm khư khư lấy Tuệ Mẫn sát vào lòng. Phía cửa chính, Hoàng Lệ Hoa như bốc hỏa, hai mày nhíu lại như sắp chạm vào nhau. Sòng sọc đi vào, cô ấy tức giận chỉ thẳng tay vào mặt Tuệ Mẫn.

-Cô...cô là ai?

Tuệ Mẫn đưa mắt nhìn Võ Khanh mong chờ câu trả lời từ anh. Lắc nhẹ đầu, anh vuốt lên mái tóc mềm mại của cô rồi đứng dậy đối diện với Lệ Hoa.

-Đù chưa?

Chất giọng mà anh thốt lên lúc này rất khác, nó lạnh đến nỗi khiến người ta rùng mình. Võ Khanh lúc này khác hoàn toàn mọi ngày, trông rất căng thẳng.

-Võ Khanh! Trong mắt của anh em là gì vậy? Từ trước tới bây giờ em vẫn không thể bên anh sao?- Đột nhiên Lệ Hoa khóc oà lên, tay chân cô run rẩy.

-Tôi nói biết bao nhiêu lần rồi, tôi không hề thích cô.- Anh gằn giọng.

-Suốt 10 năm...10 năm đó anh.- Lệ Hoa đến gần, cô vươn tay ôm lấy anh rồi nhẹ nhàng tựa đầu vào lồng ngực.- Chẳng lẽ em mờ nhạt vậy à?

-Khụ khụ...- Chợt Võ Khanh ho sặc sụa.

Tuệ Mẫn thấy thế thì đứng dậy, định đi đến bên anh thì bất gặp ngay ánh nhìn viên đạn của Lệ Hoa khiến cô khựng người. Tay siết chặt vạt áo, cô mím môi nhìn anh với ánh mắt đầy đau xót.

-Anh đang bệnh sao?- Lệ Hoa lo lắng, áp tay vào hai bên má anh.

Võ Khanh né tránh song thì đẩy Lệ Hoa ra. Anh nhíu mày, lại tiếp tục ho khan.

-Khụ khụ khụ...

-Anh không sao chứ?- Một tay vuốt lưng, một tay nắm chặt tay anh, Tuệ Mẫn hốt hoảng.

-Cô...tránh xa anh ấy ra.- Lệ Hoa giận đến tím mặt, lao vào Tuệ Mẫn như hổ đói.- Cô là gì kia chứ? Hà???

Tuệ Mẫn ngã xuống sofa và nhắm mắt. Rốt cục là sao đây? Cô gái này có quan hệ gì với Vy Khanh mà ghen tuông đến vậy? Thực sự anh khi có gì mờ ám với cô ấy sao? Hai mắt cô nhắm lại. Đôi tay ôm lấy đầu, Tuệ Mẫn sợ hãi co ro người lại. Vai cô chợt run lên, tim cứ như sắp nhảy ra ngoài.

-Nè! Hoàng Lệ Hoa! Cô tránh ra mau!

Vy Khanh nắm lấy Lệ Hoa đẩy khỏi Tuệ Mẫn. Anh lo lắng ôm chặt lấy cô vào lòng. Trong vòng tay anh Tuệ Mẫn không ngừng run rẩy khiến tim anh càng thêm thất vọng. Vy Khanh ôm chặt bả vai cô rồi thì thầm.

-Không sao rồi Mẫn! Có anh ở đây mà.

-Vy Khanh, anh...

Lệ Hoa định nói gì đó thì bị Vy Khanh ngắt lời. Đôi mắt anh lúc này sâu thẳm đầy uất hận nhìn thẳng vào Lệ Hoa. Nghiến chặt răng, anh thốt lên bằng chất giọng đầy đanh thép.

-Cô quậy đủ chưa?

-Em...- Lệ Hoa ấp úng.

-Người con gái trước mắt cô đây là người yêu tôi. Ngoại trừ cô ấy ra thì tôi không yêu thêm một ai cả. Bắt đầu từ hôm nay, đừng bao giờ để tôi nhìn thấy cô nữa. Mong rằng cô sẽ nhìn ra được sự việc nghiêm trọng như thế nào nếu còn tiếp diễn.

-Anh...anh quá đáng lắm...

Lệ Hoa vờ oà lên rồi chạy một mạch ra ngoài. Chưa bao giờ cô nghĩ anh sẽ đối xử với mình như vậy. Suốt thời gian qua cô đã làm tất cả vì anh mà. Tại sao anh lại chẳng hề để ý? Vy Khanh là đồ vô tâm, đồ tồi... Cô bảo vệ tình yêu của mình thì có gì sai? Cô làm gì sai??? (Chị không sai nhưng bảo vệ kiểu này ai chịu nổi hmmm `´... Mà hình như mình viết về Lệ Hoa hơi kém duyên thì phải <)

Vy Khanh lắc đầu rồi lo lắng nhìn Tuệ Mẫn. Trông thấy cô hoảng sợ như vậy khiến anh chẳng yên lòng. Ghì vai Tuệ Mẫn, anh ân cần hỏi.

-Em có sao không Mẫn? Có bị trúng chỗ nào không?

-Em...em không sao.- Tuệ Mẫn ấp úng.

Quả thật ngay lúc này cô chưa định thần lại được. Người con gái ấy thực hung dữ, như muốn nuốt chửng cả cô. Cô chớp mắt, đưa tay lên lau hai giọt lệ còn đọng lại.

-Em lại gặp rắc rối rồi...khụ khụ...anh xin lỗi.

-Không sao đâu! Anh đang không khỏe, nên nghỉ ngơi đi. Em về đây!

Tuệ Mẫn vừa định đứng dậy thì Vy Khanh đã kéo cô ôm chặt vào lòng. Để đầu Tuệ Mẫn tựa vào lồng ngực, anh muốn cho ai đó nghe được nhịp tim của mình khi được gần bên người ấy thì loạn nhịp thế nào và anh muốn ai đó thấy chỉ có anh mới là người mang lại sự an toàn tuyệt đối nhất.

-Mẫn à! Hứa với anh là em sẽ không bao giờ bỏ đi, có được không? Anh cần em, dù cho mai này có chuyện gì đi nữa thì anh vẫn nắm chặt tay em. Anh tin rằng dù cho có cả mười Hoàng Lệ Hoa đi chăng nữa thì cũng không thể nào làm hại được người yêu anh.

-Em mong sẽ không có thêm chuyện gì xảy ra nữa. Đến bây giờ em mới nhận ra, dù có như thế nào thì người em dành trọn tâm trí vẫn là anh. Vy Khanh!

...

-Con gái! Thử bộ này mẹ xem.- Phí Phu Nhân đưa cho Thiên Anh bộ váy đỏ thắm lộng lẫy.- Mẹ đặt người ta cả tháng rồi đấy.

-Dạ!- Thiên Anh gật đầu.

Một lúc sau Thiên Anh từ phòng thay đồ bước ra. Bộ váy cô mặc rất đẹp và sang trọng, đính đầy hạt kim cương lấp lánh. Nhưng màu này cô không thích. Nó sáng quá, Thiên Anh chỉ thích mỗi màu trắng thôi.

-Có bộ nào màu trắng không mẹ?- Thiên Anh hỏi.

-Có chứ! Mẹ biết con gái thích màu trắng nên cũng chuẩn bị sẵn hết rồi.- Phí Phu Nhân véo mũi cô.

Cô hầu gái mang đến cho Thiên Anh một hộp quà lớn. Cô mang nó vào phòng thay đồ và mặc thử. Ngắm mình trong gương, Thiên Anh nhớ lại đôi giày màu trắng mà Bạch Thiên đã tặng mình. Nghĩ nó sẽ hợp với bộ váy nên cô ra ngoài yếm thử. Quả nhiên không sai. Cô mỉm cười, mỗi lần nhìn nó thì cô

lại nhớ Bạch Thiên đa diết. Không biết ở phương trời xa anh đang làm gì? Có nghĩ đến cô như lúc này không?

Phí Phu Nhân ngắm nhìn con gái mình. Khoác lên bộ váy trắng trông Thiên Anh không khác gì công chúa. Cô rất hợp với màu trắng tinh khôi như thế này. Thời gian trôi đi nhanh thật. Vừa ngày nào Thiên Anh chỉ mới biết đi chập chững, miệng thì ú ớ vài từ "mẹ ơi..." vậy mà thoáng cái vài tháng nữa cô phải theo chồng khiến bà không khỏi xót xa. Bà mỉm cười vuốt tóc cô. Con gái bà càng lớn lên càng xinh đẹp. Từ gương mặt đến dáng vóc, Thiên Anh chẳng thua thiệt một ai cả. Không biết Thiên Anh đã quên được Bạch Thiên chưa? Do bà lo con gái quen sống trong nhung lụa rồi mai đây không chịu nổi cực khổ. Từ khi từ chối Bạch Thiên thì Thiên Anh ít nói, ít cười hẳn. Đôi mắt u buồn của cô mỗi lần ánh lên là bà day dứt mãi.

Phí Phu Nhân khịt mũi rồi đưa tay lên lau hốc mắt. Bà nắm lấy tay Thiên Anh rồi vỗ về.

-Sắp đến ngày ra mắt họ hàng hai bên rồi, hôm đó con mặc bộ này nha hông. Con gái mẹ đẹp lắm.

-Mẹ ơi, con không lấy chồng được không?- Thiên Anh meo mào, cô ôm lấy bà rồi khóc oà lên.- Con muốn ở với mẹ thôi.

-Không được, con gái phải lấy chồng rồi sinh con. Để không thôi ba mẹ không may thì còn ai ở cạnh con nữa.- Bà cười hiền, vỗ vỗ lưng cô an ủi.

Thiên Anh là viên ngọc quý giá của đời bà. Ánh sáng le lói duy nhất và cũng là nguồn sống duy nhất. Thiên Anh mà có mệnh hệ gì thì bà chết còn hơn.

Mai này không biết khi lập gia đình rồi thì Phục Ân có đối tốt với Thiên Anh không? Trong khi cả hai chỉ quen biết bình thường, vẫn chưa hiểu được tính tình của nhau. Bà đang lo Thiên Anh còn trẻ người non dạ, trước giờ chưa hiểu sự đời thì khó hoà hợp với Phục Ân, một người đã từng lăn xả trong thương trường đầy khắc nghiệt.

...

Hoàng Nhất Xuyên cứ đi qua đi lại trong phòng khách, tâm tư khó chịu, bực dọc vô cùng. Người hầu trong nhà nép hết sang một bên, họ co người lại. Lão gia rất ít khi giận những mỗi lần ông như thế thì chắc đã có chuyện xảy ra.

Hoàng Phu Nhân ngồi một bên cũng phải dè chừng. Tuy là vợ chồng những hơn 30 năm nhưng mỗi lần Hoàng Lão Gia mà nóng giận thì bà cũng khiếp vía. Bà siết chặt hai tay, khấn Trời Phật cho mọi chuyện được giải quyết êm xuôi.

Rầm

Hoàng Nhất Xuyên dẫn tay xuống bàn, bắt đầu quát mắng.

-Chùng đây người thế này mà giữ có nỗi đứa con gái cũng không xong. Tôi nói rồi mà chẳng ai nghe. Trong nhà này riết rồi không biết ai là chủ, ai là tớ nữa.

-Ông à! Ông bớt nóng, có gì rồi từ từ bàn bạc cũng được mà.- Hoàng Phu Nhân nài nỉ, mong ông hạ hỏa.

-Còn bà! Con gái nó chạy ra ngoài gây sự chưa đủ hay sao? Bây giờ nó trốn đi thì bà làm như chẳng có gì nghiêm trọng. Hôm trước nhận được điện thoại từ Thượng Tổng, tôi cứ nghĩ về chuyện làm ăn nào ngờ là do con nhỏ đó nó gây sự với Phó Tổng.

-Lệ Hoa nó tuy rằng đã lớn nhưng tính tình nó còn trẻ con, ông bớt giận.- Bà nói đỡ cho mấy câu.

-Trẻ con? 28 tuổi rồi, không chịu lấy chồng mà cứ đeo bám người ta. Còn gì thể thống? Còn đâu mặt mũi nhà họ Hoàng?

Vừa dứt câu nói thì Lệ Hoa từ cửa đi vào. Trông thấy Hoàng Lão Gia thì cô rụt rè cúi thấp đầu xuống.

-Lệ Hoa! Con vừa đi đâu?- Ông gắt giọng.

-Con...con vừa đi với mấy người bạn.- Cô ấp úng.

-Còn nói láo? Con lại đến gặp Phó Tổng?- Ông trừng mắt dọa nạt.

-Ba...- Lệ Hoa hoảng sợ vội quỳ rạp xuống.- Con không cố ý đâu mà.

-Ta nói thế nào? Con không nhớ sao? Xem như hình phạt của ta còn nhẹ nhĩ.

-Lão gia, ông...- Hoàng Phu Nhân chưa nói được gì thì ông ngắt lời.

-Bà im lặng đi tôi còn dạy con.

Hoàng Phu Nhân không nói gì nữa, đành phải im bật.

-Lệ Hoa, bắt đầu từ hôm nay con chỉ quanh quẩn trong nhà không được bước ra khỏi cổng nữa bước khi ba chưa đồng ý.- Ông nghiêm nghị.- Còn không nghe nữa thì đừng trách.

-Ba, thế thì quá đáng lắm mà.- Lệ Hoa mím môi, rung rung nhìn ông.

- Còn cái? Hmm mấy người nữa, nếu Tiểu Thư còn trốn ra ngoài thì từng người một tự biết mà ra khỏi đây đi.

- Dạ, tuân lệnh Lão Gia.- Những người hầu đồng thanh.

Hoàng Nhất Xuyên không nói gì nữa, một mạch bỏ lên phòng.

-Ba...ba....người thực quá đáng..

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.